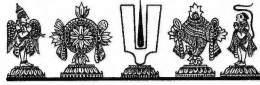

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவரத்நமாலா
அன்னபுகழ் முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன்
இன்னருளால் செய்தருளிய

ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம்

மூன்றாவது ப்ரகரணமான
அதி₄காரிநிஷ்ட₂ாப்ரகரணம்

திருநாராயணபுரத்து ஆய் (ஐநந்யாசார்யர்),
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
வ்யாக்₂யாநங்கள்,
மாமுனிகள் வ்யாக்₂யாநத்துக்குத்
திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி,
ஸ்திபெரும்புதூர் ஒன்றான எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி
அருளிய அரும்பத்யுஷைகளும்
இன்னமொரு அரும்பத்யுஷையும்
அடங்கியது

பதிப்பாசிரியர்
ஸ்ரீ.உ.வே. கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி நினைவு வெளியீடு

ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி

ஒரு விண்ணப்பம்

வேதார்த்தம் என்று தொடங்கும் ஸ்ரீவசநபூஷணம், ஸாஸ்த்ரங்களின் பரமரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை நமக்குத் தெரிவித்து ப்ரபந்நர்களான நமது வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவதிலே நோக்கு உடையது. இதைக்கொண்டு நாம் பயன்பெறவேண்டுமென்றி விளக்கில் விழுந்து மடியும் விட்டில் பூச்சியைப்போல் நாமமடையக்கூடாது. இந்நூலில் ஆசார்யலக்ஷணம், ஸ்ரீஷ்யலக்ஷணம் முதலியவை கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக்கொண்டு இன்ன ஆசார்யனுக்கு இன்ன லக்ஷணங்கள் இல்லையே என்பது போன்ற விசாரங்களில் நாம் ஈடுபட்டால் நமக்கு ஆத்மநாசம் உறுதி. ஒருவன் ஆசார்யபதம் வலிக்கும்போது ஆசார்யலக்ஷணங்கள் தன்னிடம் நிறைந்திருக்கின்றனவா என்றும், தான் ஸ்ரீஷ்யனுமிருக்கும்போது தன்னிடம் ஸ்ரீஷ்யலக்ஷணங்கள் கூடியிருக்கின்றனவா என்றும் தன்னை ஆராய்ந்து நேர்வழிப்படுவதே விவேகமாகும். குறிப்பாக மூன்றாம் நாலாம் ப்ரகரணங்களை அதிகரிக்கும் பொழுது இவ்விஷயத்தை நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். மேலும், 'இத்தகைய குணதிரயங்களைப் பெற்றவரன்றோ நம் ஆசாரியன்' என்று ஆசார்யவைபவம் அறிந்து இன்புற வேண்டும் என்பதாலும் நாம் ஆசார்யலக்ஷணங்கள் பற்றித் தெரிந்துகொள்கிறோம்.

இந்த க்ரந்தத்துக்கு உள்ள ஏற்றத்தை மாமுனிகள் ஏழுபாகரங்களினால் தமது உபதேசரத்தினமாலையில் வெளியிட்டிருக்கிறார். பெரியாழ்வார் ஆண்டாளின் திருத்தகப்பனார், பெருமானுக்கே மாமனார், புகழ்கைங்குரியத்தில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர், பரதவந்திரன்யம் செய்தருளியவர் என்பன போன்றவை உண்மையானாலும் அவற்றைப் பெருமையாக மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில் புகழ்ந்து கூறவில்லை. அவருடைய க்ரந்தங்களால் அவருக்கு ஏற்பட்ட பெருமை அத்தனை பெரியது. அதிலும் இளிய தமிழில் நம் உள்ளம் உருகும்படியும், பின்னேத்தமிழுக்கே இலக்கணமாயும் பெரியாழ்வார்திருமொழி அமைந்திருந்தாலும் திருப்பல்லாண்டு எனும் சிறிய ப்ரபந்தத்துக்கு உள்ள ஏற்றம் இல்லை. "பல்லாண்டு பாடிய நம் பட்டப் பிரான்" என்று திருப்பல்லாண்டையிட்டே ஆழ்வாருக்குப் பெருமை கூறப்படுகிறது. "உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கு ஒப்பதோர் கலைதான்" என்பதும் காணத்தக்கது.

அதேபோல் நம்பெருமானை நமக்கு ரகித்துக்கொடுத்தது போன்ற பெருமைகள் இருந்தாலும் பூர்வர்கள் அரும்பெரும் நிதியாக நமக்கு அளித்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை க்ரந்தவடிவில் அமைத்துக்கொடுத்தது பின்னாலோகாசார்யருக்கு ஒப்பற்ற பெருமையாகும். அவ்வாறான அஷ்டாதரஹஸ்யம் எனும் பதினெட்டு ரஹஸ்யங்கள் இருந்தாலும், முன்னோர்களின் கருத்துக்களோடு அவர்களது ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டே தொகுத்த இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்குள்ள பெருமை வேறு எந்த ரஹஸ்யத்துக்கும் இல்லை என்பது ஸம்பந்தமாய். இப்படி ஸ்ரீவசநபூஷணத்தால் பின்னாலோகாசார்யருக்கு ஏற்பட்ட பெருமை வேறு எந்த காரணத்தினாலும் இல்லை என்பதும் திண்ணம்.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கு ஆய் ஐந்தாயாசார்யரும் மாமுனிகளும் அருளிய இரண்டு அப்தமான வ்யாக்யானங்கள் உள்ளன. அவ்விருண்டையும் இங்கு நாம் அருபவில்கும்படி தொகுத்திருக்கிறோம். மாமுனிகளின் வ்யாக்யானம் மிகவும் எளிமையானது; புரிந்து கொள்வது மிக எளிது. எனவே இதுவே நமக்குப்போதுமானது என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். உண்மையே; ஆனால் இவ்வாறு நாம் பெறும் ஐந்தாயம் மிகவும் அளவுபட்டதாயிருக்கும்; ஸந்தேஹங்களைப் போக்க இயலான்றிப்போகும். மாமுனிகள் எதற்காக ஒவ்வொரு பதத்தையும் ப்ரயோகித்திருக்கிறார் என்பது விளங்காமல் போகும்.

(ii)

ஒரு பதத்தை எடுத்துவிட்டு வேறொரு பதத்தை நாம் இடால் தாத்தப்ரயமே மாறிவிடும். அதன் அர்த்தகாம்பீர்யம் இத்தகையது என்று அல்பமதிகளால் அறியமுடியாது. எனவேதான் இந்த வ்யாக்யாநத்திற்குத் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி, ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஒன்றான எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி ஆகியோர் அருளிய அரும்பத உரைகளுடன் நாம் ஸ்ரீவசந்பூஷணத்தை அதிகரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ‘வ்யாக்யாநசக்ரவர்த்தி’ என்று ஸம்க்ருதவல்லுநர்களால் குலாவப்படும் மல்விநாதஸூரி என்பவர் தமது உரைநூல்களின் ஆரம்பத்தில் தமது உரையைப்பற்றி இவ்வாறு கூறிக்கொள்கிறார். “நாமூலம் லிக்யதே கிஞ்சித் ந அநபேகஷிதம் உ.ச்யதே”. அதாவது மூலத்தில் இல்லாத எதையும் தாம் எழுதவில்லை; தேவையில்லாத எதையும் தாம் கூறவில்லை - என்று. இந்த ப்ரதிஜ்ஞை மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநங்களுக்கும், அரும்பதவுரைகளுக்கும் ஒக்கும்.

ஓர் உதாரணம் காண்போம். வாக்யம் 203ல் வைநதேயவ்ருந்தாந்தம் பேசப்படுகிறது. அதில் கருடனின் சிறகுகள் உதிர்ந்துவிழுந்ததுபற்றிக் கூறும் மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியாவது - சிறகுகளும் உதிர்ந்து நிர்சேஷ்டராய்விட - என்று. இங்கே சிறகுகள் உதிர்ந்து என்பதனுலேயே வைநதேயன் நிர்சேஷ்டராய்விட்டார் என்றுகொள்ளலாமே, மறுபடியும் ‘நிர்சேஷ்டராய்விட’ என்னவேனுமோ என்று நாம் நினைக்கக்கூடும். இங்கு அரும்பதவுரைதான் நமக்குத் தெளிவைத்தருகிறது. பறக்க இயலாவிட்டாலும் கால்களால் நகர்ந்துபோகலாமே? அவருக்கு அதாவும் முடியாமல் போய்விட்டதாம். பரமபரகவையான அந்த பாண்டிலிக்கு இல்லாத ஒரு சக்தி தமக்குத்தம் இறகுகளாலே இருப்பதாக கவ்ரித்ததனாலே இறகுகள் உதிர்ந்தன. எம்பெருமானை வஹிக்கும் தம் சரீரத்தாலே இவளையும் கமக்கலாகாது; மாறாக காலவளைத் தம் கால்களாலே இடுக்கிக்கொண்டு வந்ததுபோலே இவளையும் கால்களாலே இடுக்கி ஒரு விலகுகுணதேசத்திலே கொண்டுவரப்படுவோம் என்று துணிந்தபடியாலே கால்களை அசைக்கமுடியாதபடி நிர்சேஷ்டராய்விட்டார் என்று எம்பார் ஜீயர் பிரித்து அருளி உள்ளது அநுபவிக்கத்தக்கது. “ஸூத்ராகுராணி வ்யாக்யாஸ்யந்தே” என்ற ப்ரதிஜ்ஞைபோலே மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநத்திலும், அரும்பதவுரைகளிலும் ஒரு ப்ரதிஜ்ஞை அநுமிக்கலாகும். ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்க்களின் தாத்தப்ரயத்தை அரும்பத உரைகாரர்கள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டினால்லது வ்யாக்யாநத்தின் ஹ்ருதயத்தை நம்மால் அறிந்து கொள்ளமுடியாது.

வேதாந்தக்ரந்தங்களின் பல ரஹஸ்யாந்தத்தங்கள் பொதிந்துள்ளன. அனால் அவற்றை வ்யாக்யாநங்களில் பஹிரங்கமாகச் சொல்லக்கூடாதாகையாலே அவர்கள் எழுதித்திறல்; காலசேஷங்களின் அந்தரங்கமான ரீஸ்யங்களுக்கு மட்டும் உபதேசரித்துவந்தனர். இவற்றைப் பின்புள்ளார் இஷக்கலாகாது எனும் பரந்தநோக்குடன் அரும்பதவுரைகளில் காட்டுகிறார்கள். உதாரணமாக “ஐக்கித் கீர்ட்ர ரமமாண: ஸ்தீரீபர்வா யானைர்வா...” என்றொரு உபநிஷத்வாக்யம் ப்ரஸித்தமானது.

{வாக்யம் 101 - பக்கம் 48 காண்க} ஸ்தீரீகளோடும் வாஹநங்களோடும் கூட இடப்பட்படி உண்டும் வினையாடியும் மகிழ்வது என்பது மோகஷதையால் சிறிதும் பொருந்தாத ஒன்று; இந்த அநுபவங்க்களையெல்லாம் அற்பம் என்று இகழ்ந்தன்றே முக்தியை வேண்டிற்று. “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கைகர்த்தோள் கைவிட்டு” என்றும், “பரமாத்மநி யோ ரக்த: விரக்த: அபரமாத்மநி” என்றும் இப்படைகளிலுள்ள பல ப்ரமாணங்களுடன் விரோதம் வரும். ஆனால் உபநிஷத்வாக்யம் அவ்வாறு கூறுகின்றதே? என்றால், அதன் தாத்தப்ரயத்தை நாம் நோக்க வேண்டுமேயல்லது உள்ளபடி கொள்ளலாகாது. ப்ரக்ருதிக்கு வரப்பட்ட நிலையில் லீலாவிபுதியில் இருக்கும்போது கரணங்களின் அளவுபட்ட தன்மையால் ஜீவனின் ஆநந்தமும் அளவுபட்டிருக்கும்; ஆனால் மோகஷதையால் அவ்வாறான குறைகளின்றி நிர்வதிக்கமாக எம்பெருமானை அநுபவிக்கிறான் என்று தெரிவிப்பதே உபநிஷத்தின் நோக்கு.

(iii)

அர்த்தம் மிகத்தெளிவாக இருந்தாலும் ப்ரமாணங்களுக்கும், ப்ரகரணத்துக்கும் விரோதம் வரும்போது இவ்வாறு மிறுக்கி யோஜிப்பது ஸம்ப்ரதாயம். உதாரணமாக, “காமர் மாணேய் நோக்கியர்க்கே”, “மதனர் மின்னிடையவர்க்கே” என்கிற இடங்களில் நேராகப் பதங்களின் பொருளைக் கொண்டால் ஆழ்வாரின் பாவத்துக்கு விரோதம் வருமாகையாலே ‘மின்னிடையவர்க்கு மதனர்போலே’ என்றும் ‘மாணேய் நோக்கியர்க்குக் காமர்போலே’ என்றும் திருஷ்டாந்தப்ரமாசு ஈட்டில் வ்யாக்யாநம் காணத்தக்கது.

நமது ஸம்ப்ரதாயம் நின்றுத்திப்ரமானது என்பது ப்ரஸித்தம். “ஸ்ரீவதர்மாந் பரித்யஜ்ய” முதலான ப்ரமாணங்களும், “வாழும் சோம்பர்” போன்ற ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் போல்வாரின் அநுஷ்டாநமும் இத்தை சூதலிக்கின்றன. எனவே நாம் இவ்வுலகில் செய்யவேண்டியது ஏதுமில்லை என்றும், ‘இது இன்றியமையாதது’ என்று ஒன்றைச் சொன்னால் நம் தர்சனமே அழிந்தது என்றும் பலர் எண்ணுகிறார்கள். அது முற்றிலும் தவறானது. ஸ்ரீவசந-பூஷணத்தில் ‘வேணும்’ என்றும், அதே பொருள்கொண்ட ‘தவ்ய’ப்ரத்யயாந்தமான பதங்களும் மலிந்துகிடக்கின்றன. இவை யாவும் பலவற்றை இன்றியமையாதனவாக விதிக்கின்றன. அப்போது முன்சொன்ன ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் வருமே என்று அஞ்சவேண்டா. பெரியோர்கள் இங்கே மிக அழகாக ஸமாநாதம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏதுவும் வேண்டாம் என்பதும் எல்லாமே வேண்டும் என்பதும் ஒரே சமயத்தில் ஒரே வ்யக்தியினிடம் முரண்பட்டதாகத் தோன்றக்கூடும்; ஆனால் ரீதிபேதத்தால் விரோதம் கழிக்கப்படுகிறது. அதாவது உபாயபுத்தியோடு ஏதும் செய்யவேண்டா என்றும் அதிகாரஸித்திக்காக யாவையும் வேண்டும் என்பதும் முடிவான பொருள். அதிகாரம் என்பது தகுதி; அது இருந்தால்தான் பலஸித்திக்கு வாய்ப்புண்டு. ஆனால் அது மட்டும் இருந்தால் பலஸித்தி என்பதற்கில்லை. ஆக, “நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் வாசலால் வெளியேறியவை எல்லாம் பின்முத்தால் உளேன புரும்” என்பர். தத்வங்களுக்கு பேதத்தையும் அபேதத்தையும் ஒரே சமயத்தில் நாம் உண்மை என்று விசரிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்தில் கொள்வது போலவே, ஸ்ரீவதர்ம-பரித்யாகத்தையும், தர்மாநுஷ்டாந்தத்தையும் ஒருக்கவிடுகிறோம்.

இவ்வுலகில் நாம் செய்யவேண்டியவற்றையும், தவிரவேண்டியவற்றையும் பஹுமுகமாக சரிசூழ்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணம், பரலோகத்தில் போகதஸையில் நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதையும் காட்டிக் கொடுக்கிறது. “புண்யம்போலே பாதநத்தர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு” (வா.1.6.3), “அதாவது போகதஸையில் ஈஸ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை” (முமுக்ஷுப்படி வா.9.2) போன்ற வாக்கங்கள் நாம் பரமபதத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டும் க்ரமத்தைக் கற்பிக்கிறது. இங்கு நமக்கு ஒரு ஐயம் எழக்கூடும். இவ்வுலகில் நாம் இருக்கும்போது நாம் இங்கே செய்ய வேண்டியதைச் சொன்னால் ஏற்கலாம்; ஆனால் மேலுலகில் செய்யவேண்டியதைப் பற்றி இங்கே, இப்போது எதற்கு விசாரம்? அதை அங்கே போய்க் கற்றுக்கொள்ளலாமே? - என்று. {ஒரு கவையான விஷயம் - இந்த சமீரத்தை விட்டுப் பரமபதத்தை அடைந்தவுடன் பகவதநுபவ-கைக்ரயங்களைத் தவிர வேறு எதற்கும் அவகாசமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அங்கே சென்று கற்பது என்பதற்கு இடமே இல்லை.} ‘தத்க்ரதுந்யாயம்’ என்று வேதாந்திகள் சொல்வது ஒன்றுண்டு. “யதாஃரதுரஸமிந் லோகே புருஷோ பவதி, ததா இத: ப்ரேத்ய பவதி” என்பதாகும். அதாவது எந்த முறையில் ஒருவன் பகவானை இவ்வுலகில் உபாஸிக்கிறானோ, அதே முறையில் இங்குதின்றும் சென்று அவனை அநுபவிக்கிறான். எனவே பரமபதத்தில் நாம் பகவானை அநுபவிப்பதற்கு இங்கிருந்தே பார்க்கவேண்டும். பராந்தகைக்ரயப்ராந்தத்தினையே இங்கே நாம் செவ்வதல் அது பரமபதத்தில் மேற்கூறிய ந்யாயத்தாலே பலிக்கும். எனவேதான் எம்பெருமானுடைய அநுபவத்துக்கு

விலக்காகாதபடி நாம் மேஷத்தவத்தோடேகூடின பாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்திக்கவேணும்.

பாகவதாபசாரம் இன்னின்ன விதமாக ஏற்படலாம் என்பதை விளக்கமாக இந்த ப்ரகரணத்தில் காணலாம். அது நீங்குவது அந்த பாகவதர்களிடமிருந்து விலகி இருந்தால்போதும் என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். ஆய்வாறன்று; வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தில் இவ்விஷயம் தெளிவாகிறது. அந்த பாகவதரின் ஜீவிதகாலத்தில் அவரிடம் நேரே சென்று வாய்விட்டுக்கூறி கூாமணம் கொள்ளவேண்டும் என்றும், அவர் திருநாடலங்கரித்துவிட்டால், முத்ததையில் அவருக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாமையாலே இவனுடைய உண்மையான அநுபாபத்தால் அவர் இவனை கூமிப்பர் என்றும் எம்பார்ஜீயர் அரும்பத்தில் ஸ்பஷ்டம். ஆக பாகவதாபசாரத்தினின்றும் விடுபடவேண்டுமாயின் எம்பெருமானுங்கூட கூாமணனறிகே அந்த பாகவதரே விடுவிக்கவேண்டும் என்பதாயிற்று. ஸுப்ரஸித்தமான ஒரு மடத்தின் ஆஸ்தாந்ததை அலங்கரித்த யதிஸாரவபௌமர்கள் அந்திமததையில் ஊரிலுள்ள அனைத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அழைத்து, அறிந்தோ அறியாமலோ தமக்கு பாகவதாபசாரம் நேர்ந்திருக்குமென்றஞ்சி அபராதகூாமணம் கொள்ளுவர் என்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம். இவ்வாறு இந்த அர்த்தம் அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக இருந்திருக்கிறது.

ப்ரபந்தாதிசாரிக்கு ஒரு தனிச்சிறப்புச் சொல்லப்படுகிறது. அதுதான் விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தியாகும். அதாவது ஸ்வதாரத்தினிடமும் போகத்தை அநுபவியாதொழிகை. இங்கே சிலர் - விஹித-விஷயநிவ்ருத்தி இருந்தால் தனிச்சிறப்பு - என்று எண்ணுகிறார்கள். பொருள் அப்படியன்று. விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி இருப்பதே தனிச்சிறப்பு. இதற்கு இலக்கணமாகப் பின்னாலோகாசார்யர், எம்பார், எம்பார்ஜீயர் போன்ற ஆசார்யர்கள் திகழ்ந்தார்கள். 101வது வாக்க்யத்தில் இவ்விஷயமான அண்ணவப்பங்கார் அரும்பதம் காணத்தக்கது. ஆத்மாவுக்கு அநந்யபோக்யத்வம் திருமந்த்ரத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. அது அநுஷ்டாநபர்யந்தம் வர எத்தனை அரிது என்பது இந்த அரும்பத-ப்ரகரணத்தில் விளங்கும்.

வாக்க்யம் 80 முதல் 307 வரையிலான அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணமாகிய இந்த மூன்றாம் ப்ரகரணத்தில் முழுவதற்கும் திருமழிசை அண்ணவப்பங்கார் அரும்பதவுரையும், 217ம் வாக்க்யம் வரை பெரும்பாலான வாக்க்யங்களுக்கு எம்பார்ஜீயர் அரும்பதவுரையும், 93, 109, 129, 140, 143, 151 ஆகிய ஆறுவாக்க்யங்களுக்கு மட்டும் 'இன்னொரு அரும்பத'மும் உள்ளன. முதலில் ஆய் ஐந்யாசார்யருடைய வ்யாக்யாநமும், அதன் கீழே மாமுனிகள்வ்யாக்யாநமும், அதன் கீழே திருமழிசை அண்ணவப்பங்கார் அரும்பதம், அதன்கீழே எம்பார்ஜீயர் அரும்பதம், அதற்கடியில் இன்னொரு அரும்பதம் என்ற இந்த க்ரமத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றைப் பிரித்துக்காட்டும் வகையில் இடையே கோடுகள் உள்ளன. எழுத்துக்களின் வடிவம், அளவு இவற்றைக்கொண்டு அந்தந்த பக்கங்களில் அந்தந்த வ்யாக்யாநம் அல்லது அரும்பதவுரையை எளிதில் அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம். இதில் பல ஸூத்ரங்களுக்கு எம்பார்ஜீயர் அரும்பதம் மிக மிக விரிவாக உள்ளது. வா. 206 (பக்கம் 254) அரும்பதத்தில் "செற்றத்தின் வயிற்றிலே" என்று தொடங்கும் வாக்க்யத்திற்கு இவர் செய்தருளியிருக்கும் உரை அத்யாச்சர்யமானது. ஐந்மம் என்பது திருமந்த்ரத்தில் ஏற்படும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநஐந்மமே என்பதை இவர் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். ஆனால் நமது துரத்ருஷ்டவசமாக 217ம் துர்ணிகையில் ஒரு வாக்க்யத்தின் நடுவேயே இந்த அரும்பதம் முற்றுப்பெறுவதைக் காணும்போது நாம் அதிர்ச்சியடைகிறோம். சுமார் 150 வருடம் முன்பு எழுந்தருளியிருந்த இப்பெருந்தகையின் நூலை 50 வருடகாலத்துக்குள்ளேயே இழந்துள்ளோம். ஸ்ரீவசநபுஷணத்துக்குச் சிறிது கடினமான நடையில் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒரு காரிகையும் தெலுங்குப்

பதிப்பில் காணப்படுகிறது. அதற்கு முதலோ முடிவோ இல்லை. ஆசிரியரின் திருநாமமும் தெரியவில்லை. இப்பதிப்பின் இறுதியில் அதையும் தேவநாகரி எழுத்தில் சேர்த்திருக்கிறேன்.

மிகவும் ப்ராமாணிகமான, தன்னிகரற்ற எம்பார்ஜியர் க்ரந்தத்திற்கு நேர்ந்த கதி இனி வேறொரு க்ரந்தத்துக்கும் ஏற்படக்கூடாது என்கிற ஒரே நோக்கத்திலேயே அடியேன் பரிசீலாப்பட்டு வருகிறேன். ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகச் செய்துவரும் இப்போது நிறைவுறுகிறது. பின்னாலோகாசாரியரின் எண்ணாருவது திருநகடித்ரமஹோத்ஸவத்தில் இதுவே அடியேனது பங்காகும். “ஆ பரிதோஷாத்விதுஷாம் ந ஸாது மந்யே ப்ரயோகவிஜ்ஞாநம்” என்ற காளிதாஸனின் ஸூக்திக்கேற்ப, அறிஞரின் அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டும் என்ற லக்ஷ்யத்தோடு பலமுறை பிழைத்திருத்தங்களைச் செய்துள்ளேன். ரஹஸ்யக்ரந்தமாகவே அருளிச்செய்யப்பட்ட இந்நூல் உலகம் உள்ளவரை அப்படியே இருந்தாகவேண்டும். ஆயினும் அது நிலைபெறுவதற்காகப் பெரியோர்கள் நூல்வடிவில் அமைத்ததை அடியேன் பின்சென்றுள்ளேன். இதில் வ்யாபாரநோக்கம் ஏதுமில்லை. அடக்கவிலைக்குக் குறைவாகவே எமது வெளியீடுகள் விற்கப்படுவதை அன்பர்கள் பார்த்திருக்கலாம்.

ஒரு நூலை மதிப்பீடு செய்வது மூன்று படியாயிருக்கும். அதில் கூறப்படும் கருத்துக்களைக் கொண்டது முதலாவது. இந்த ரீதியில் பார்த்தால் ஸ்ரீவசநபூஷணம் அநர்க்கம் - விலையற்றது. அதைத் தொகுத்து அச்சிடுவதற்குக் கொண்ட முயற்சியையிட்டு இரண்டாவதான மதிப்பீடு அமைகிறது. இதன்படி பார்த்தால் இந்த வெளியீடு மஹார்க்கம் - பெருவிலையனுயிருக்கும். இப்பகுதியே அடியேனுடைய கைங்கர்யரூபமாகும். சில ஆயிரம் மனிதமணிநேரங்கள் இதிலே செலவிடப்பட்டுள்ளன. எனவே மேற்கூறிய இரண்டுக்கும் ஈடாக விலை கொடுக்க இயலாது. இப்புத்தகத்துக்கான காகிதம், அச்சுக்கலி, பைண்டிங் முதலியவற்றை உள்ளடக்கியது மூன்றாவதான மதிப்பீடு. இந்தச் செலவைக்காட்டிலும் சற்று குறைவாகவே இதன் விலையாகக் குறித்துள்ளேன். எனவே இவ்விலையையாவது கொடுத்து அன்பர்கள் இப்புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டால் என்மனம் இன்புறும். இதற்குமே நாங்கள் வெளியிட்ட தத்வதீபம் என்னும் நூல் மிகக்குறைவாகவே வாங்கப்பட்டன. எனவே இனிவரும் வெளியீடுகள் மிகக்குறைந்த எண்ணிக்கையிலேயே அச்சிடப்படும்.

இந்நூலைத் தயாரிக்கும்போது பல கட்டங்களில் அடியேனுக்கு உதவிபுரிந்த திருநாராயணபுரம் வித்வான் அரையர் ஸ்ரீராமபுரம்மாஸ்வாமி, வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. திருப்புல்லாணி ஸாந்தரராஜ அய்யங்கார், வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. வானமாமலை க்ருஷ்ண அய்யங்கார், ஸ்ரீ.உ.வே. V. நாராயண அய்யங்கார், புத்தூர் ஸ்ரீ.உ.வே. ஆராவமுதய்யங்கார், ஸ்ரீமாந் ஸாந்தர ராமானுஜம் ஆகிய பெரியோர்களுக்குத் தலையஸ்வால் கைம்மாறிலேன். மேலும் தெலுங்கு எழுத்திலுள்ள பல நூல்கள் (இதுகாறும் தமிழில் வராதவை) மிகவும் சரிதிலமாக உள்ளன. முக்யமாக பகவத்விஷயத்தின் அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரை(ஆரும்பத்துமுதல் பத்தாம்பத்துமுடிய), ரஹஸ்யத்ரயம்மாம்ஸா-பாஷ்யம், சரமஸீலோகடிப்பணி ஆகியவை தமிழ்/தேவநாகரிலிபியில் வெளியிட்டாகவேண்டும். எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் இருப்பின் இதைச் செய்துமுடிக்கலாம்.

தாஸன்
விஜயராகவன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
விஷயாநுக்ரமணிகை

பக்கம்

- 1 இரண்டாம் ப்ரகரணத்துக்கும் மூன்றாம் ப்ரகரணத்துக்கும் ஸங்கதி
- 2 79ம் வாக்யத்துக்கும் 80ம் வாக்யத்துக்கும் மூன்று ஸங்கதிகள்
- 3 உபாய-உபேய-அதிகாரி-நிதர்ஸநம்
- 5 பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி
- 6 பிராட்டியின் 'தபஸ்'ஸுக்கு இரண்டு பொருள்
- 7 பிராட்டியிலும் த்ரௌபதிக்கு ஏற்றம்
- 8 த்ரௌபதியிலும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுக்கு ஏற்றம்
- 9 உபேய-அதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான இளையபெருமாள்படி
- 10 "குருஷ்வ மாம்" என்கிற ஸ்லோகத்தில் "வைதர்மய"ஸ்ப்தத்துக்கு இரு பொருள்
- 11 ஸ்வ-ரஸமாகிற தோஷம் கலவாடபடி இளையபெருமாள் அடிமை செய்தது
- 12 சத்ர-சாமரத்தோடு இளையபெருமாள் அடிமை செய்தது ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை
- 13 இது பாத்மபுராணப்ரக்ரியை என்கிற நிர்வாஹம்
- 14 ஸத்ருக்நாழ்வான் எடுத்துக்கைநீட்டினபடியாலே இளையபெருமானுக்கே
- 15 இரண்டடிமையும் லித்தம் என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் ந்யாயலப்தம்
- 16 ஐடாய முதலான மூன்று உபேயாதிகாரிகள் உடம்பை உபேசுசித்தது
- 18 உபாய-உபேய-அதிகாரிகளின் அருஷ்டாநதாத்தபர்யம்
- 19 "உபாயத்துக்கு" என்கிற வாக்யம் த்வய-சரமஸ்லோக-பலிதார்த்தம்
- 20 பின்னே திருநறையூரையரின் ப்ராணத்யாகம் ராகப்ராப்தம்
- 22 வைதமானபோது ஸுத்யஜமாயும், ராகப்ராப்தமானபோது துஸ்த்யஜமாயும் ஆவதன் காரணம்
- 23 ப்ராணத்யாகபர்யந்தமாக்கும்படியான ஈடுபாடு ஸம்பவிக்கக்கூடியதே
- 24 ப்ரேமகார்யப்ரவ்ருத்திகள் உபாயத்தில் அந்வயியா
- 26 ப்ரபத்தி உபாயத்தில் அந்வயித்தாலும் ப்ரமேபவஸர்க்கு அவத்யமன்று
- 27 ஆண்டான், திருமங்கையாழ்வார் ஆகியோரின் பாசரங்களுக்கு நிர்வாஹம்
- 29 பக்தியினால் பிறக்கும் மடலெடுக்கை முதலான செயல்கள் அதிஸ்லாக்யங்கள்
- 30 பக்திபாரசவ்யத்தால் நிகழும் அதிப்ரவ்ருத்திகள் உபேயங்கள்
- 32 மடலெடுக்கை முதலானவற்றுக்கு ஸாதநத்வம் வரில் தட்டென்? என்கை
- 36 ஸமம், தமம் முதலான ஆத்மகுணங்களுக்கு காரணம் இந்த ப்ராவண்யமே
- 37 இவ்வர்த்தத்துக்கு ஆழ்வார்களின் பாசரப்ரமாணம்
- 39 ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநமானவை ஸமமும், தமமும்
- 40 இவ்விரண்டு குணங்களாலும் விளையும் பயன்கள்
- 44 இப்பயன்களுக்கு ப்ராப்ய-ப்ராபக-ஸம்பந்தம்
- 45 இக்குணங்கள் போக-மோகக்-காமர் எல்லார்க்கும் இருக்கவேண்டும்
- 47 ப்ரபந்நனுக்கு மிகவும் அவஸ்யமானது இந்த அடக்கம்
- 48 ப்ரபந்நனுக்கு விஹித-விஷய-நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்
- 50 விஷய-விரக்தியின் ஹேது-பேதங்கள்
- 53 விரக்தி பிறக்கும் க்ரமம்
- 54 விரக்திஹேதுக்கள் ஓரொன்றின் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொன்னது என்கை
- 55 தோஷத்ரஸந்தாலே அருசி பிறந்தாலும் அப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேது
- 58 பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபடுவதற்கு ஹேது அவன் குணமன்று, தன்ஸ்வரூபமே

(vii)

- 59 இப்படிக்கொள்ளாதபோது ஏற்படும் விரோதம்
61 இந்த விரோதம் ஆழ்வார்களின் பாகரங்களில் வருமிடங்கள்
63 குணத்தால் பிறக்கும் தாஸ்யத்திற்காட்டில் ஸ்வரூபமடியாக வரும் தாஸ்யமே
ப்ரதாநம்
64 இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் பிராட்டி அநுஸூயைக்கு அருளிய வார்த்தை
66 தாஸ்யம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேருவது எப்படி என்பது
68 பகவத்-விஷய-ப்ரவ்ருத்தி சேரும் என்பதை மூதலித்து நிகமநம்
70 ப்ராபகாந்தரங்களால் உண்டாகும் பதினைந்து விதமான ஸ்வரூபவிரோதம்
73 உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியிலும், ப்ரபத்தியிலும் அபிமதிதாரதம்யம்
74 பக்திப்ரபத்திகளுக்கு முக்ய-அநுகல்ப-பாவம் கூடாது
77 ப்ராபகாந்தரம் உபாயமாவது அஜ்ஞர்க்கே
78 இங்கே ஜ்ஞாந-அஜ்ஞாநங்கள் பகவத்யந்தபாரதந்த்ரயரூபஸ்வரூப-
விஷயங்கள்
79 ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்

80 அபாயஸ்ப்தம் ந்யாய-வ்யாகரண-ஸாஸ்த்ரரீதியில் நாஸ-விஸ்லேஷ-பரம்
81 நீக்குகையாவது உபாய-அநுஷ்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகை
82 ப்ராபகாந்தரத்தின் தூஷணவிஸேஷங்கள்
84 ப்ராபகாந்தரம் ஸ்வரூபநாஸகம் என்று கொள்ளாதபோது நேரும் விரோதம்
90 ப்ராபகாந்தரம் அத்யந்தநிஷித்தம் என்பதுக்கு அபியுக்தஸம்வாதம்
94 ப்ராபகாந்தரம் பலத்துக்கு ஸத்ருஸமன்னு என்பதற்கு இரு உதாஹரணங்கள்
96 எயுமிச்சம்பழம் போலே அல்பவஸ்துவும் ஈஸ்வரனுக்கு அளிக்க இடமில்லை
97 ஈஸ்வரன் கொடுத்ததைக்கூடத் திரும்பத்தர இடமில்லை
99 பக்தி மோக்ஷஸாதநாமளாவில் இருவர்க்கும் அவத்யகரம்
101 வேதாந்தங்களில் காணப்படும் விதிகளுக்கு தாத்தர்யம்
105 உபாஸநவிதிக்கு பரஹிம்ஸாநிவர்த்தந்திலேயே நோக்கு
107 பரஹிம்ஸை என்பதன் அர்த்தநிர்ணயம்
112 உபாஸநவிதி-நிஷேதங்கள் ஸத்வ-பரமஸத்வ-விஷயங்கள்
114 அபிசாரவிதிக்கும் உபாஸநவிதிக்கும் லக்ஷயம்

116 ஸ்வரூபநாஸகமாகையாலே உபாஸநம் அபிசாரத்திலும் க்ரூரம்
118 உபாஸநம் கர்மஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரம்
121 ப்ராபகாந்தரதோஷங்களைச் சொன்ன பிறகு ப்ரபத்தியின் குற்றமின்மை
122 ப்ராபகாந்தரங்களுக்கு இருபது தோஷங்கள் (எம்பார் ஜீயர் நிர்வாஹம்)
123 ப்ரபத்தி தோஷரஹிதமாய் இருக்கும் ப்ரகாரம்
127 பகவானுடைய பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட இயலாமை
128 ஜீவனுடைய ஆபிமுக்யமே பகவத்ப்ரீதிகரம்
128 பகவானுடைய பூர்த்திக்கு ப்ரயோஜநம்
130 அவன் அல்பஸந்நுஷ்டன் என்பதற்கு கீதாதிப்ரமாணம்
136 பலஸாதநங்களுக்கு பேதமின்மை
137 ப்ரபத்தியின் ஸுகரூபத்வம்

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் நான்காம் ப்ரகரணம்

- 140 ப்ரபத்தி பலியாத இடம் இன்னது என்பது

141 பாதகமும் பகவத்ப்ராப்திக்குத் தடையாகாத இடம் இன்னது என்பது
 143 இவை இரண்டுக்கும் ஸ்ரீராமாயணப்ரமாணம்
 147 "ஏழை எதலன்" என்கிற பாட்டின் விசேஷார்த்தம் (எம்பார்ஜீயர் நிர்வாஹம்)
 148 ப்ரபத்தி அபராதகோடியில் ஆகும் ப்ரகாரம்
 150 பாஷ்யகாரர் பண்ணின ப்ரபத்தியில் சில விசாரங்கள் (எ.ஜீ.)
 151 கத்யத்தில் "தவமேவ", "தஸ்மாத்" என்கிற ம்லோகங்களின் பொருள் (அ.அ.)
 153 நமது ப்ரபத்தி அபராதகோடியிலேயாகும் என்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்
 155 பரன் நம்மை ஸ்வீகரிக்கும் ப்ரகாரம் இரண்டு; அதில் ஒன்று ப்ரபலம்
 156 இவ்வர்த்தம் "நாயமாத்மா" என்கிற ஸ்ருதிஸித்தம்
 159 இதுக்கு ஸ்ரீராமாயணத்தில் த்ருஷ்டாந்தம்

160 சேதந் முன்னிடம் புருஷகாரரை ஈஸ்வரனும் முன்னிடம்
 162 மஹாராஜருக்குப் பிராட்டிபுருஷகாரம் கிட்டின விதம்
 163 ஸ்ரீவிரீஷ்ணழ்வானுக்குப் பிராட்டிபுருஷகாரம் கிட்டின விதம்
 164 சேதந-ஈஸ்வரர்கள் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவதற்கு ப்ரயோஜனம்
 165 இதுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியாகிற இன்னமொரு ப்ரயோஜனம்
 166 இந்த ஸ்வரூபம் இன்னது என்னும் உபபாதம்
 167 சேதந-ஈஸ்வரர்கள் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவதற்கு இருவருடையவும்
 அநித்யபாரதந்த்ரயம் குலைவதும் ஒரு ப்ரயோஜனம்
 168 இப்புருஷகாரத்தால் பலித்த இன்னமொரு ஸாத்யம்
 169 இவ்வர்த்தத்துக்கு நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸக்திப்ரமாணம்
 170 புருஷகாரவிஷயத்தில் ஜீவ-ஈஸ்வரர்களுக்குண்டான நித்யபாரதந்த்ரயம்
 171 அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்திவிவஸர் ஆகிய மூவர்க்கும் புருஷகாரம் அவஸ்யம்
 173 இவ்வளவாக த்வயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தநிரூபணம் என்கிற உபபாதம்
 174 உபேயாதிகாரநிரூபணம் - உத்தரகண்டார்த்தம்
 175 உபேயதஸையிலும் ஸ்வகதமான குணங்கள் தீமையாகும் ப்ரகாரம்

176 இதுக்கு லௌகிகமான த்ருஷ்டாந்தம்
 177 ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு அநுஷ்டாநப்ரமாணம்
 178 பாரதந்த்ரயம் பகவானுடைய அநுபவத்துக்கு விலக்காம் ப்ரகாரம்
 180 தோஷநிவ்ருத்தி பகவானுடைய அநுபவத்துக்கு விலக்காம் ப்ரகாரம்
 182 தோஷமும் அபிமதமாகும் ப்ரகாரம்
 185 ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்த தேஹத்தை ஈஸ்வரன் விரும்புமிடம்
 186 இதுக்கொரு லௌகிகத்ருஷ்டாந்தம்
 187 ப்ரமார்த்தனை சேதநனை மேலும் ஸரீரத்தோடே வைப்பது பகவதிச்சையே
 188 இவனுடைய திருமேனியிலே அவன் பண்ணும் ப்ரீதியின் உயர்வு
 189 சேதநஸரீரத்தில் வாஸம் பகவானுக்கு ஸாத்யம்
 191 எனவே உகந்தருளின நிலங்களில் அவனுக்கு ஆதரம் குறையும் ப்ரகாரம்
 191 இக்குறைபாட்டின் எல்லை - "கைவிடேல்" என்று இவன் ப்ரார்த்திக்கும்படி
 192 இதன் பிறகு திவ்யதேஸங்களில் அவன் ஆதரிப்பதன் ஹேதுத்வம்
 194 ஆந்தரகுணமும் போகவிரோதமும்படியை நிகழித்தல்
 196 தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை ஹேயம் என்பதற்கு ஆப்தவசநம்
 197 அவனையொழியுத்தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை ஆத்மநாஸகரம்
 198 இந்நாஸ்துக்கு காரணம் தானேயன்றி எம்பெருமானல்லன்
 199 அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகையே தன்னை முடிக்கையாகும்

- 200 அஹங்காரம் அக்நிஸ்பர்மம் போன்றது
 200 இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌரயத்துக்கு ஜிதந்தாதி ப்ரமாணங்கள்
 205 விஷயங்களின் கொடுமை
 207 விஷயப்ரவணனுய் ஸுகிக்கு நினைப்பது விபரீதஜ்ஞாநகார்யம்
 208 பகவத்குணங்களிலே நைந்திருக்கும்வன் விஷயதர்ஸந்திலே முடிபுமெண்ணை
 209 இவ்வர்த்தத்தை நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியாலே இசைவிக்கை
 210 அஜ்ஞான விஷயப்ரவணனுக்கும் ஜ்ஞாநவானுனை விஷயப்ரவணனுக்கும் வாசி
 211 “அஜ்ஞாஸஸுகமாராதய:” என்கிற ஸ்லோகத்தின்படியே ஆஸ்திகநாஸ்திகளை
 ஒரு நாளும் திருத்தவொண்ணது
 212 அஹங்காரமும் விஷயங்களும் பாகவதவிரோதத்தை விளைத்து முடிக்கும்
 214 பாகவதவிரோதம் பண்ணுமவர்கள் தத்தபடம்போலே
 215 தத்தபடத்தின் ஸ்வபாவம்
 215 பாகவதாபசாரம் பண்ணினாரை ஈஸ்வரன் பொருள் என்கிற ஜீயர்திருவாக்கு
 216 பாகவதாபசாரத்தின் க்ரௌரயத்தில் பகவத்வசநம்
 217 பாகவதாபசாரம் அநேகவிதம்
 218 அதில் மிகவும் க்ரூரமானது ஜந்மநிருபணம்
 221 இது அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநஸம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்
 222 இந்த ஸம்ருதி மாத்ருயோநிபரிகையோடு ஒக்கும் என்னும் ஸாஸ்த்ரம்
 226 பாகவதாபசாரத்தால் வரும் அநர்த்தமும், அதற்கு உதாஹரணமும்
 233 ஜாதிசண்டாளனுக்கும் கர்மசண்டாளனுக்கும் வேற்றுமை
 234 இந்த வேற்றுமைக்குக் காரணம்
 235 பாகவதாபசாரத்துக்கு அதிகாரிநியதி இன்மை
 236 இதுக்கு அருளிச்செயல்ப்ரமாணம்
 238 இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதீஹயங்கள் (வைநதேயவ்ருத்தாந்தமும்,
 பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையும்)
 245 ஜ்ஞாந-அநுஷ்டாந-பூர்த்தி இருந்ததேயாகிலும் பாகவதாபசாரம் ஏற்பட்டால்
 பகவானே இழந்தேதீரக்கடவது
 247 இவ்வர்த்தத்தில் ஜந்ம-வ்ருத்தாதி-நியமமில்லை
 248 ஜந்ம-வ்ருத்தாதிகளால் மினுக்கமற்ற நம்பாடுவானோடு ஸம்பந்தம் (ப்ரஹ்ம
 ரக்ஷஸஸின்) பேற்றுக்கும், அம்மினுக்கமுள்ள உபரிசரவஸுவுக்கு
 பாகவதாபசாரம் இழவுக்கும் காரணமானமை
 252 “மத்பக்தம் ஸ்வபசம்” என்கிற ஸ்லோகவிசாரம் (எ.ஜீ. அரும்பதம்)
 254 ஜந்மஸித்ததைச்யமாவது யாது? (எ.ஜீ. அரும்பதம்)
 254 “செற்றத்தின் வயிற்றிலே” இதயாதிக்கு அர்த்தம் (எ.ஜீ. அரும்பதம்)
 255 கைமிகவ்ருத்தாந்தவிசாரம் (எ.ஜீ. அரும்பதம்)
 257 உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தவிசாரம் (எ.ஜீ. அரும்பதம்)
 261 ப்ராஹ்மண்யமும் த்யாஜ்யமாமிடம்
 263 ப்ராஹ்மண்யம் எது என்னும் விசாரம் (எ.ஜீ. அரும்பதம்)
 266 உத்க்ருஷ்டஜந்மாதிகள் பேற்றுக்கு உறுப்பல்ல; அபக்ருஷ்டஜந்மாதிகள்
 இழவுக்கு உறுப்பல்ல
 267 ப்ராஹ்மண்யம் அநர்த்தஸம்பாவணையாலே புலிகிடந்த காடுபோலே த்யாஜ்யம்
 என்கிற விசாரம் (எ.ஜீ. அரும்பதம்)
 269 நிக்ருஷ்டஜந்மம் பேற்றுக்கு உடலாமோ என்கிற கேள்விக்கு மூலம் (எ.ஜீ.அ.)

- 273 பகவதஸம்பந்தம் 'பேற்றுக்கும், அஸம்பந்தம் இழவுக்கும் ஹேது
276 பகவதஸம்பந்தமுண்டானபோது உத்க்ருஷ்ட-அபக்ருஷ்ட-ஜந்மாக்களுக்கு வாசி
282 உயர்ந்தது என்று விஸிஷ்டவேஷத்தையிட்டு ப்ரமித்த ஜந்மம் பயஜநகம்
286 விஸிஷ்டஜந்மத்துக்கு நீசபாவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு பாவிக்கவேண்டுமெ
287 ஜ்ஞாநஜந்மத்தினுடைய நிர்தோஷத்வம்
288 ஸம்ஸ்த-பாகவத-ஸேஷத்வபர்யந்த-பகவதநந்யார்ஹஸேஷத்வமாகிற
ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான நைச்யத்தைப் பெருமக்கள் ப்ரார்த்தித்தது (எ.ஜீ)
290 இந்த விலக்ஷணஜந்மாக்களுக்கு நைச்யம் பாவிக்கையாகிற தோஷமில்லை
291 வாக்யம் 212ல் துவங்கிய அர்த்தத்தின் நிகமநம் - ஜ்ஞாநஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம்
292 இவ்வர்த்தத்துக்கு "ஸ்வபசோபி" என்கிற ப்ரமாணம்
313 நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் போவது விலக்ஷணஸம்பந்தத்தாலே
313 விலக்ஷணரோடு ஸம்பந்தத்துக்குத் தகுதி ஏற்படும் விதம்
- 314 நிக்ருஷ்டஜந்மத்தின் தோஷமும் அதற்குப் பரிஹாரமும் (பழுதிலா ஒழுக்கல்)
316 இரும்பைப் பொன்னுக்கும் வேதகப்பொன்போலே விலக்ஷணஸம்பந்தம்
317 இந்த விலக்ஷணரை புத்திபண்ணவேண்டிய ப்ரகாரம்
318 ஆசார்ப்டேஜு ஸமமாக ஸ்வைஷ்ணவர்களை நினைக்கைக்கு மூலம்
319 இப்படி நினையாமையும் அபசாரம் என்பது
320 இத்தகைய பாகவதப்ரபாவம் இதிஹாஸம் முதலானவற்றில் ஸித்தம் என்பது
332 அப்பிறவியிலேயே உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை அடையமுடியும் - சரித்ரப்ரஸித்தி
335 பாகவதவைபவத்துக்கு விஷ்டாசாரம் - பெருமாள் ஸ்ரீவிபீஷ்ணுஸ்வாணை ஏற்றது
337 உக்தியாதரத்தாலன்றி வ்ருத்தியாலும் பாகவதவைபவப்ரகாஸநம் - பெருமாள்
பெரிய உடையாரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தது
338 ஸ்ரீவிதுரரை தர்மபுத்ரர் ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தது
341 ருஷிகள் தர்மவ்யாதரிடத்தில் ஸ்ரவணம் பண்ணியது
344 ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே க்ருஷ்ணன் அமுது செய்தது
345 பெருமாள் ஸ்ரீசபரிகையாலே அமுது செய்தது
- 349 பாகவதவைபவத்தை இப்படி இதிஹாஸாதிகளாலே காட்டி, பூர்வாசார்யர்க-
ளின் அநுஷ்டாநத்தைக் காட்டுகிறார் - பெரியநம்பி மாறனேரிநம்பிய
ஸம்ஸ்கரித்த வைபவம்
- 350 பாகவதர்களின் ஜந்மம் முதலியவற்றின் பெருமை - "ப்ராதுர்பாமை. ..."
351 பகவானேப்பற்றிய உண்மையறிவும், அவனிடத்தில் பக்தியும் இல்லாத
ப்ராஹ்மணனிடம் உள்ள வேதஜ்ஞாநம் முதலியவை பயனற்றவை
352 பகவதஸம்பந்தமுண்டானால் ந்ருக்ஷஜந்மமும் உத்தேஸ்யமே
353 ப்ராஹ்மணகுலத்தில் பிறந்த பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும் ஆய்க்குலத்தில்
பிறவியை விரும்பினார்கள்
355 அவித்தைய முதலான தோஷம் ஜீவனுக்கு நீக்கினால் பெரியபிராட்டியாரின்
நிலை தன்னடையே வரும்
- 356 அந்யார்ஹஸேஷத்வம் முதலான ஆறு ப்ரகாரங்களாலே இந்த ஸாம்யம் வரும்
357 ஆபிஜாதம் முதலான த்ருஷ்டபலத்தில் உயர்த்தி ஏற்படுவது
அஹங்காரத்தாலே; ஸேஷத்வாதிகளில் உயர்த்தி அஹங்காரமின்மையாலே
358 இவ்விருண்டுக்கும் உதாஹரணமாக ப்ரஹ்மாவையும், சிந்தயந்தியையும்
காட்டுதல்
361 ப்ரபந்தநிதர்சய - அநுஸந்தாநமும், அநுஷ்டாநமும்

- 362 தன்னை நோக்கவேண்டிய க்ரமமும், ஸம்ஸாரிகளைக் காணவேண்டிய க்ரமமும்
 363 ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பார்க்கவேண்டிய க்ரமம்
 364 ஈஸ்வரனையும், ஆசார்யனையும் அணுகவேண்டிய முறை
 365 விஷயனைக் காணவேண்டிய க்ரமம் ; அஹங்கார-அர்த்த-காமங்களின் விளைவு
 366 ஆத்மகுணங்கள் பிறக்கும் க்ரமம்
 368 தேஹயாத்ரையில் உபேகைக்கும், ஆத்மயாத்ரையில் அபேகைக்கும், ப்ராக்ருத்-
 வஸ்துக்களில் போக்யதை உண்டு என்கிற நினைவு தவிருதலும்
 369 தேஹதாரணத்தின் பயன்
 370 தனக்கு ஒரு க்லேஸம் வரும்போது நினைக்கவேண்டியது
 371 ஸ்வாநுஷ்டாநம் ஸாதநம் அன்று என்று நினைக்கை
 372 விலகக்ஷணருடைய ஜ்ஞாந-அநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சை
 373 உகந்தருளின நிலங்களில் ஆதரமும், மங்களாஸாஸநமும் ; இதர-
 விஷயங்களில் அருசியும்; ஆர்த்தியும்
 374 அநுவர்த்தநியதியும், ஆஹாரநியதியும் ; அநுகூலஸஹவாஸம்
 375 ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தியும் ஆகிற இவை அனைத்தும் ஸதாசார்ய-
 ப்ரஸாதத்தாலே வளரும்படி செய்கை
 377 கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபந்த-அதிகாரத்தில் முக்யமான மங்களாஸாஸநவிவரணம்
 ரக்ஷயரக்ஷகபாவம் இருக்கும் இரண்டு படிகள்
 379 இவ்விரண்டு படிகளுக்கும் வேறு இன்னது என்பது
 380 எம்பெருமானுடைய திருமேனி அழகு முதலியவற்றைக் கண்டு கலங்கி, தான்
 அவனை ரக்ஷிக்கப் பார்க்கும் இடங்கள் பல ; குறிப்பாக தஹதச்சக்ரவர்த்தி,
 ஐநகராஜன் முதலானார் அநுஷ்டித்த ப்ரகாரம்
 386 எம்பெருமானாகிய விஷயத்தின் தனிச்சிறப்பு யாரையும் மங்களாஸாஸத்திலே
 ஈட்டும் என்பதற்கு ஓர் உதாஹரணம்
 389 ஒருநாள் எம்பெருமானைக் கண்டவர்களுக்கும் இந்நிலை ஏற்படும் என்கை
 390 மங்களாஸாஸநத்தில் ஆழ்வார்கள் நிலை
 391 ஆழ்வார்களிலும் பெரியாழ்வாரின் தனிச்சிறப்பு ; மற்றைய ஆழ்வார்கள்
 மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவது எப்போதாவது ; ஆனால் பெரியாழ்வார்
 மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவது எப்போதுமே
 392 அவர்களுக்கு ஆழமாகத்தோற்றும் எம்பெருமானுடைய திருமேனி அழகு
 இவர்க்கு மேடையிருக்கும் ; அதாவது, இவர் அதில் மூழ்காமலிருந்து
 மங்களாஸாஸநம் செய்யும்படியாலே அவர்கள் அதில் மூழ்கி நிற்பதால் வரும்
 தோஷங்கள் இவர்க்கு இல்லை என்கை
 395 பெரியாழ்வாரின் மங்களாஸாஸநக்ரமம் - பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுகை
 முதலானவை
 397 பரோபதேஸத்திலும் பெரியாழ்வார் ஏனைய ஆழ்வார்களிலும் வேறுபட்டவர்
 399 பகவானைக்காணுதல் முதலானவற்றாலேயே மற்றைய ஆழ்வார்கள் தரிப்பது;
 ஆனால் அவனை மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவதாலேயே பெரியாழ்வார் தரிப்பது
 401 இவருடைய யாத்ரையே நமக்கும் யாத்ரையாகவேணும் ; ஆக,
 மங்களாஸாஸநம் ஸ்வரூபாநுருணம்
 402 இனி ப்ரபந்த-அதிகாரத்தில் மற்றொன்றான அநுகூலஸஹவாஸம் பற்றிய விசாரம்
 - பரமார்த்தரே அநுகூலர்
 404 அநுகூலரோடு ஸம்பந்தத்தாலே பேறு என்பதற்கு ஓர் உதாஹரணம்

- 405 பகவானை அடையும் தருணத்தில் ஸத்ஸ்வபாவங்கள் வரும் என்பதற்கு ஒரு
உதாஹரணம் ; இனிப்பிறவி இல்லை என்று நிச்சயிக்கும் வழி
- 406 ப்ரதிகூலர் இன்னார் என்னுமிடம்
- 408 ஐந்துவிதமான ப்ரதிகூலரின் ப்ராதிசூல்யத்துக்கு அடியான பேதங்கள்
- 413 இதிலே பகவானுடைய நிக்ரஹத்துக்கும் அநுக்ரஹத்துக்கும் இலக்காமாவர்கள்
- 414 இவர்களுடைய கர்மம் கழியும் ப்ரகாரம்
- 416 புருஷகாரஸாபேக்ஷமாகிலும் ஸித்தோபாயம் நிரபேக்ஷ-உபாயமே
- 417 ப்ரதிகூலராகச்சொன்ன ஸ்வப்ரயோஜநரில் ப்ராதிசூல்யம் இன்னது என்பது
- 419 எம்பெருமானாகிற விஷயத்தின் தோஷத்தால் வருமது தோஷமாகாது ; இதற்கு
ப்ரமாணமாக ஆண்டாள் பாசுரமும், ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும்
- 421 ப்ரபந்நனுக்கு வாழ்த்தகுந்த இடம் முதலானவை
- 425 கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யத்தை அறியும் விதம்
- 426 ப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்திரூபமாய் கைங்கர்யம் இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும்
- 427 இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணஸ்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பற்றிவரும்
- 430 இதில் பாபம் செய்கை புகுராதோ என்னில், புகுராத் என்று மூதலித்தல்
- 431 ப்ரபந்நன் புண்ப்த்துக்கு அஞ்சுகையும், ஈஸ்வரன் இந்த அதிகாரியினுடைய
குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்ளுகையும்
- 432 கைங்கர்யம் பக்தி அல்லது பீதிமூலமாக வரவேணும்
- 433 அப்படி வாராதபோது அதிகாரம் நழுவும் ; உபாயோபேயங்களில் அந்வயம் போம்
- 434 கைங்கர்யம் பலஸாதநமன்று ; அதுவே பலம்
- 435 ஸ்ரீவிதுரர் முதலானோரின் அநந்யப்ரயோஜநமான கைங்கர்யம்
- 437 கைங்கர்யம் பண்ணும்போதுமட்டுமன்றி, அதற்கு முன்பேயும் விரோதிகளைப்
போக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஒளிரச்செய்யவேணும்
- 438 ஜ்ஞாநதஸை முதலான நான்கு தஸைகள் கைங்கர்யதஸைக்கு முந்தையவை
- 439 இந்த நான்கு தஸைகளில் ஸ்வரூபத்தை ஒளிரச்செய்யும் ப்ரகாரம்
- 440 அவ்விடத்தில் அஜ்ஞாநம் முதலானது நீங்குவது எத்தாலே என்பது
- 441 இந்த அஜ்ஞாநம் முதலியவற்றுக்கு ஹேது இன்னது என்பது : ஆர்த்தியும்,
அபிநிவேஸமும் இருக்கும் ப்ரகாரம்
- 442 இந்த அதிகாரிக்கு நாலு தஸைபோலே ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம் முதலிய நாலு
குணமும் உண்டு
- 443 இந்நாலு குணங்கள் ஈஸ்வரனுக்கும் உண்டு என்பதும், அவற்றின்
விஷயங்களும்
- 444 அப்படியே சேதநனுடைய நாலு குணங்களுக்கும் விஷயம்
- 445 அதில் ஒன்றான நிஷித்தாநுஷ்டாநத்தின் அக்ருத்யகரணம் முதலிய நாலு
படிகள்
- 447 அக்ருத்யகரணத்தின் வடிவம்
- 448 பகவதபசாரத்தின் விவரணம்
- 450 பகவானுக்கு அநிஷ்டமான பகவத்-தர்வ்யத்தை அபஹரிக்கை முதலானவை
- 451 பாகவதாபசாரம் இருக்கும்படி
- 452 அஸஹ்யாபசாரத்தின் விவரணம்
- 453 இந்த அக்ருத்யகரணதிகளின் க்ரூரஸ்வபாவ-வரணநம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமல்லோககுரவே நம:

ஸ்ரீமத்ஸ்வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்குத்திருநாராயணபுரம் ஆய்(ஐநந்யாசார்யர்) அருளிய
வ்யாக்யானம்

அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம்

80. ஆக இப்படி அஹங்காரகூர்ப்புமான வ்யபதேயம் அநந்ததேவேது, அதற்ற சோஷத்வவ்யபதேயம் உஜ்ஜீவநவேது. இந்த புகுவச்சேஷத்வந்யஸோஷத்வவிரோதிகளான அந்யஸோஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ரயங்-

ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்குப்பெரியஜீயர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
வ்யாக்யானம்

80. அநந்தரம் அதிகாரிசோதநம் பண்ணுகிறது :- உபாயம் உபேயார்த்தமாணகயாலும்,
[உபேயத்திலுட்ப்பம்] என்றும், [பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபுலம், தத்விலிஷயபீர்தி

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யானத்துக்குத்
திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
அரும்பதுவிளக்கம்

80. பூர்வப்ரகரணத்தோடே ஸங்குதிஸூசநார்த்தமாசு வர்த்திஷ்யமாணகதநம் பண்ணுகிறார் (அநந்தரம் அதிகாரிசோதநம் பண்ணுகிறது) என்று. (அநந்தரம்) என்றது - த்ருதீய-ப்ரகரணத்தில் என்றபடி. உபாயோபேயாதிகாரித்வஸங்கூரஹார்த்தம் (அதிகாரிசோதநம்) என்று அவிசோஷேண (அதிகாரி)ஸப்தம். (சோதநம்) என்றது நிருபணம் - என்றபடி. அநுபாதேயங்களான பூர்வபக்ஷிதார்த்தங்களினுடைய த்யாகுஹேதுத்வத்தையும் உபாதேயங்களான ஸித்தாந்திதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வீகாரஹேதுத்வத்தையும் பற்ற நிருபணத்தை த்யாஜ்யத்யாகு-உபாதேயஸ்வீகாரப்ரயோஜநக(சோதந)மாக நிர்தேசித்தது. "பூர்வப்ரகரணத்திலே [அங்கும் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை] (வா.56) இத்யாதிநா ஸாமான்யேந அதிகாரஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இந்த ப்ரகரணத்திலே தத்விலிஷயக்ரணம் பண்ணுகிறது" என்று தோற்றுக்கைக்காகவும் (சோதநம்) என்று நிர்தேசித்தது.

இத்தால் உபாயலம்புகாதிகாரிநிருபணம் உபஜீவ்யோபஜீவகபூவத்தாலே உபஜீவக-உபாய-நிருபணபரபூர்வப்ரகரணஸங்கதம்; ஸாமான்யேந உக்தத்துக்கு விசுதீகரணரூபமாகையாலே விவரணவிவரணிபூவத்தாலும் ஸங்கதம். விசுதீகரணத்தில் உக்தார்த்தவ்யதிரித்தகதநம்

இன்னமொரு அரும்பதுவிளக்கம்

80. [அதிகாரிக்குந்தயம்] {தனியன்} அதிகாரிஸ்வரூபம் சொல்லப்படுக்கால், ப்ரஸ்துதமான உபாயாதிகாரியைச் சொல்லுவான் என்? என்ன (உபாயம் உபேயார்த்தமாணகயாலும்) இத்யாதி.

கள் ஆகியவர்கள், புகுவச்சேஷத்தவமே அந்தரங்கநித்யநிருபகம், ஸோஷபூதசைந்யதத்கார்யபூலம் தத்வமிஷயப்ரீதிப்ரயோஜநங்கள், ஸ்வப்ரயோஜநஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி தச்சேஷத்வபாரதந்த்ரபூலம், ஸோஷத்வபாரதந்த்ரயவஸ்துப்ராப்திப்ரீதிகர்த்தவங்கள் ஸோஷியான ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியது, அத ஏவ ப்ராப்திதுஸாயில் நினைவுமவனது, ப்ராப்த்யுபாயமாயிருப்பதும் அவன் நினைவு, அது அநாதிதுஸித்தது-மாயிருக்க இவன் ஸ்வார்த்தத்தினைவு மாறின போது உபாயமாமென்று ஸிம்ஹாவலோகந்யாயேந ப்ராஸங்கிகமான அர்த்தத்தைத் தலைக்கட்டி, ப்ரஸ்துதமான உபாயோபேயங்களின் அதிகாரிகள் இருக்கும் படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல், [உபாயத்தில்(துக்கு)] இத்யாதிதுயால்.

80. உபாயத்துக்குப் பிராட்டியையும், த்ரௌபதியையும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும் போலே இருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு இளையபெருமானையும், பெரிய உடையாரையும், பிள்ளை திருநறையூரையாரையும், சிந்தயந்தியையும் போலே இருக்கவேணும்.

சைந்யபூலம்] என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்வயநிஷ்டனான

உண்டாகையால் ப்ரகரணபேதும் உபபந்தம். "பூர்வப்ரகரணத்திலே வ்யாக்யேயத்வயக்யத-க்ரியாபத்யஸ்தத்யாத்வர்த்தநிருபணம் பண்ணிற்று; இதில் தத்வபத்ய (= க்ரியாபத்ய) க்யதோத்தம-புருஷஸித்தாதி காரிநிருபணம் பண்ணுகிறது; ஆகையாலே அவஸரஸங்க்யத்யும் உண்டு" என்று தோற்றுகைக்காக "(அநந்தரம் அதிகாரிபோத்யநம்) என்றது" என்று கண்டுகொள்வது.

இப்படி ப்ரகரணங்களுக்கு ஸங்க்யதி அருளிச்செய்து அநந்தரவாக்யஸங்க்யதியை அருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) இத்யாதிதுநா. "[ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி இத்யாதி]ஸந்தர்ப்பம்(வா.71) ப்ராஸங்கிகமாகையாலே, தத்பூர்வமான [ப்ராப்தாவம் ப்ராபகனம்](வா.70) இத்யாதிதுயோடே [உபாயத்துக்கு](வா.80) இத்யாதிதுக்கு ஸங்க்யதி" என்று விவக்ஷிதம். "உபாயாதிகாரி-ப்ரகரணத்திலே உபேயாதிகாரிகத்யநம் அஸங்க்யதம்" என்னும் ஸங்கையின் பரிஹாரார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (உபேயார்த்தமாகையாலும்) இத்யாதி. (உபேயார்த்தமாகையாலும்) அன்கிறிவித்தால்

1. "ஏககார்யத்வம் உபேயாதிகாரிநிருபணத்துக்கு ஸங்க்யதி" என்று ஸூசிதம். [ஸ்வப்ரஸங்க்ய உபேயத்துக் காரோ ஹேதுதாஸ்வஸரஸ்தத: | நிர்வாஹகைக்கார்யையக்யே ஷட்வித்யா ஸங்க்யதில்-ஸ்மந்தா இதி தந்த்ரவிதுக்தாஸு ஷட்ஸு ஸங்க்யதிஷு (யத்யா, தீதீதிதிருதா ஸத்துதேது-நிருபணநந்தரம் அஸத்தேதுநிருபணே ப்ரஸங்க்யகார்யையக்யஸுபே த்வே ஸங்க்யத் ப்ரத்யூரஸிதே; யத்யா ச, க்யத்யாத்யேண தே ஏவ ஸ்பூமக்ருதே ஸமாந்யநிருக்தௌ: தத்யாஸ்தர) கார்யைய-ப்ரஸங்க்ய-அவஸர-ரூபாஸ்தில்ஸ்ஸங்க்யதயோ வ்யாக்யயாந்ருபத்யூரஸிதா: விவரணக்ருத: ஸ்பூமக்ரியந்த இதி பேத்யம்.]

(ப்ரஸக்தமாகையாலும்) இதி. இத்தால் "(உபேயத்துக்கு) இத்யாதிதுக்கு

2. (ப்ராப்ரயோஜநேத்யாதிது)யோடே (வா.72) ப்ரஸங்க்யஸங்க்யதியே அநந்தரவாக்யஸங்க்யதி" என்று ஸூசிதம்.

3. (த்வயநிஷ்டனான) இத்யாதி. இத்தால், "வ்யாக்யேயத்வயக்யதோத்தமபுருஷஸித்தத்வாத் அவஸரஸங்க்யதி" என்று ஸூசிதம்.

த்யாவ்யாக்யயாந்ருபத்யூரஸிதம் தத்யூத்தராக்யாத்வயாக்யயாந்ருபத்யூரஸிதம் தத்யூத்தராக்யாத்வயாக்யயாந்ருபத்யூரஸிதம்.

ஸ்வதந்த்ரணே ஸித்தோபாயம் என்கிற அத்தியஸையரூபமான உபாயத்தில் “தத்தஸ்ய ஸத்தூரூபம் பூவேத்” (ரா.ஸு.) என்று ஸ்வஸத்தியை விட்டு பாரதந்த்ரயத்தை நோக்கி, ஸங்காபூவந்திலே பெருமாள் வரவுபார்த்திருந்த [பிராட்டியைப்] போலே, உபாயாதிக்காரியும் ஸ்வரக்ஷணர்த்தஸ்யாபாரஸத்தியை விட்டு, ஸ்வயத்நாந்ரஹஸ்வரூபத்தையே நோக்கி, துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸ்வதந்த்ரணுடைய அங்கீகார-காலத்தைப் பார்த்திருக்க வேணும்; ஸபூமாத்யே ஸந்தீர்தலப்ரயுக்தஸ்துஜ்ஜைய விட்டு பூர்த்தாக்கள் ரக்ஷய-ரென்னும் ப்ரதிபத்தியையும் விட்டு, க்ருஷ்ணனே ஆபத்தூரக்ஷகனென்று அத்தியவஸித்து, ஸூரணுகூதையாய் நின்று [த்ரௌபத்தியை]ப் போலே, லௌகிகஸந்த்ரிதியில் தத்ஸங்க்ரஹப்ரவ்ருத்தியாகூலஜ்ஜையை விட்டு, உபாயநாதர்களில் உபாயத்வப்ரதிபத்தியை விட்டு, ஸுலபூஸ்வாமியே உபாயம் என்று அத்தியவஸித்துக் கொண்டு ப்ரபந்தநுயிருக்கவேணும்; ஒரு சேவகன் ஒரு சேவகன்வாசலிலே நாயை அடிக்க அது பொருமம் அவன் எதிரவர, இருவரும் பொருது பட்டுக்கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, ஒரு கூத்தூரசேதநன் தன்னபிடிமானத்திலே ஒதுங்கினது என்னும் இவ்வளவுக்காகத் தன்னை அழியமாறினபடி கண்டால், பரமசேதநன் திருவாசலிலே

அதிக்காரிக்கு உபாயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதிக்காரங்களில் இச்சேதநன் இன்னவின்னபடி இருக்கவேணுமென்னும்தை தத்தந்த்ரிஷ்டுரை நிதூர்ஸாநமாகிக்கொண்ட-ருளிச்செய்கிறார், [உபாயத்துக்கு] இத்யாதிவாக்யத்துவயத்தாலே. [உபாயத்துக்கு] என்றது - உபாயத்துக்கு அதிக்காரியாம்போது என்றபடி; உபாயாதிக்காரத்துக்கென்னவுமாம்: அப்படியே

“உபாயோபேயங்களாகிற சோஷிகளுடைய க்ரமத்தைப்பற்ற தச்சேஷங்களான அதிக்காரங்களுடைய க்ரமம் முக்யக்ரமந்யாயஸித்தம்” (அந்ராயமாஸய: - (முக்யயோ: = சோஷிக்ரணே: உபாயோபேயயோ: ய: (க்ரம: = பெளர்வாபர்யம், ஸ ஏவ (அமுக்யயோ: = சோஷபூதயோ: உபாயாதிக்கார-உபேயாதிக்காரயோ: (ந்யாய: = பெளர்வாபர்யஸாத்யக்யுக்தி: இதி. அயமேவ ந்யாய: சோஷிக்ரம-ந்யாய இத்யபி வ்யவஹ்ரியதே” என்னுமபிப்ராயத்தாலே (உபாயோபேயாதிக்காரங்களில்) இத்யாதி. - அதிக்காரத்துவயாபிப்ராயேண (இன்னவினன்) இதி த்விருக்தி: “ஆசாரஸ்சைவ ஸாதூநம்” (மநு. 2-6) என்கிறவித்தைபுக்கொண்டு (தத்தந்த்ரிஷ்டுரை) இதி. “இதிஹாஸங்களிலே (அமரகோஸோகா. 1 - வாக். வர்க்கே. 161 :- “தூர்மார்த்தகாமமோக்ஷாணம் உபதேஸாஸம்நிவிதம் | பூர்வஸந்தம் கத்யுக்தம் இதிஹாஸம் ப்ரசக்ஷதே” புராஹ்ருத்தகத்யும் ‘ராமஸ்தூவர்த்தித்யம், ந ராவணஸ்த’ என்று பேராதூநார்த்தம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே (நிதூர்ஸாநமாகிக்கொண்டு) இதி. “அநந்தரவாக்ய-ஸங்க்யதி” என்னுமிடம் தோற்ற (வாக்யத்துவயத்தாலே) இதி.

1. “நிரபேக்ஷஸித்தோபாயத்துக்கு கார்யகரணத்தில் ஹைகாரியும், ஸ்வரூபநிஷ்பத்தியில் உபகாரியும் வேண்டாமையாலே பாரிசேஷ்யத்தாலே அதிக்காரம் அபேக்ஷிதமாகையாலே அதுவே இங்கு விவக்ஷிதமாகவேணும்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே தத்போதகஸப்தாத்யாஹாஸபூர்வகம் வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார் (உபாயத்துக்கு அதிக்காரியாம் போதென்றபடி) என்று.
2. “லக்ஷணயோக்யஸப்தரஹிதஸ்துலத்திலே விச்வஜிந்ந்யாயத்தாலே (பூ.மீ. 4-3-10, 11, 12) அத்தியாஹாரம் ஆவஸ்யகமானாலும், தத்யோக்யஸப்தயுக்தஸ்துலத்திலே ராத்திரஸந்த்ரந்யாயத்தாலே (பூ.மீ. 4-3-2-17, 18, 19) லக்ஷணஸ்விகாரம் உசிதம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயாதிக்காரத்துக்கென்னவுமாம்) என்று. “(உபாய)ஸப்தம் தத்யதிக்காரத்திலே லாக்ஷணிகம்” என்று கருத்து.

உத்தந்திரவாஹத்துவயத்தையும் (உபேயத்துக்கு) என்கிறவிடத்திலே அதிதேஸிக்கிறார் (அப்படியே)

ஒதுங்கினால் அவனென்படுமோ என்று தண்டியில் குதித்துத் திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலே “நாயேன் வந்தடைந்தேன்” (பெரிய திருமொழி 1-8-1) என்று அப்படியே பூவலித்து பரவ்யாபாரமே ஸ்வல்யாபாரமாம்படி கண்வளர்ந்தருளின [திருக்கண்ணமங்கையாண்டாளை] ப்போலே, ஸ்வல்யாபாரையோடும் ஐதிலுமரணமற்ற “காம்பறத்தலை சிரைத்துன் கடைத்தலை இருந்து வாழும் சோம்ப”னாக (திருமாலை 3 8) வேணுமென்கிறார். ஸித்தேதோபாயபடலமான புகுவத்தைக்கர்யருமமாயும், தத்துவிஷய-விக்கூறமாயுமிருக்கிற உபேயத்தில், கைக்கர்யாபிநிவேசியான [இனையபெருமானையும்], ஸீகர்யம் நிமித்த-மாகத் தம்மை அழியமாறின [பெரிய உடையாரையும்], எம்பெருமான் திருமேனியிலே நெருப்புப்படிச் செய்வதேதென்னும் பூயத்தாலே ஸுகுடும்புமாக அணைத்துக்கொண்டு திருமேனியை த்யஜித்த [பின்னை திருநறையூரையாரையும்], திருக்குழலோசைகேட்டு ஓடுகிறபோது பூர்த்தா கையில் பிடித்துத்தகைய, உன் எச்சில் சரக்கைக் கொள்ளலாகாதோ என்று ஸீர்த்தை விட்டு க்ருஷ்ணன் திருவடிகையக்கிடின் [சின்தயந்தி-யையும் போல]வும், உபேயாதிக்காரி கைக்கர்யாபிநிவேசியாய் தத்தீயப்ரேமானுத்யையாலே ஸ்வஸீர்த்தை அழிய மாறும்படி ப்ரேமநிதிக்கனாயிருக்க வேணும் என்கிறார். பரஸமிகள் இட்ட தீ திருநாராயணபுரத்தெம்-பெருமான் திருமேனியை ஸ்பர்ஸியாதபடி, திருநறையூரையார் தழுவிக்கொண்டு ஸுகுடும்புமாகத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார் என்று அருளிச்செய்வர்.

(80)

[உபேயத்துக்கு] என்றதுவும். [உபாயத்தில்] என்று பாடும்போது உபாயவிஷயத்தில் என்றபடி; இப்படியே மற்றையதுவும்.

(80)

8 1. அவர்களைப்போலே இருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை துர்ஸிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள்

இத்யாதிநா, (உபாயத்தில்) இதி. “ப்ரபஞ்சமாத்த்ரம் புகுவந்திஷ்டுமாகையாலே இங்கு விசிஷ்ய சொல்லவேண்டாமையாலே அதிபுக்ரணஸப்தமியாகாதா(அஷ்ட-2-3-3 6), பின்னை விஷய-ஸப்தமியாக வேண்டும்” என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயவிஷயத்திலென்றபடி) என்று. “(இருக்கவேணும்) என்கிறவிருப்பு ஸித்தேதோபாயப்ரவ்ருத்திப்ரதிபுந்தக்ஷாத நான்தரவிஷய-ப்ரவ்ருத்திப்ரயோஜகஸக்தி-லஷ்டஜா-ஸ்வயத்தநிவ்ருத்திவேதுபு, தோபாயநைரபேக்ஷயாத், யவஸாய-ரூபமாக விவக்ஷிதமாகையாலே விஷயஸப்தமி உபபந்நை” {அத்ராயமாயம: - த்ரிவிதா, தாரேஷு ஓளபஸ்ஸேஷிகாஸி, வ்யாபகயோஸ்த்யாகே, ந வைஷயிகாதாரோ அத்ர விவக்ஷித இதி. “ஆதார-த்ரைவித்யுஞ்ச” (ஸி.கௌ. “ஸப்தம்யதிபுக்ரணே ச” இதிஸூத்ரஸ்ய வ்யாக்யானே) பட்டோஜி-தீ, க்ஷிதேந துர்ஸீதம். “ஆதாரஸ்த்ரிதா - ஓளபஸ்ஸேஷிகோ, வைஷயிகோ, அபி, வ்யாபகஸ்சேதி” இதி} என்று கருத்து. பூர்வவத் அதிதே, சரிக்கிறார் (இப்படியே) இதி. (மற்றையதுவும்) என்றது “(உபேயத்தில்) என்றவிதிலும்” என்றபடி.

(80)

8 1. “(போலே) என்கிறவிதிலு துர்மலுப்தோபமையாகையாலே (சந்த்ராலோகே ஸ்லோ. 3) விவக்ஷிதபூர்வமியேஷுப்ரதூர்ஸநார்த்தம் உத்தரஸந்த்ரூபம்” என்றருளிச்செய்கிறார் (அவர்களைப் போலே) இத்யாதிநா. [உபாயத்துக்கு ஸந்தியும்](வா. 8 5) இத்யாதியும், [உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும்] (வா. 8 5) இத்யாதியும் (கருத்தை துர்ஸிப்பிக்கைக்காக) என்கிறவிடத்திலே விவக்ஷிதம். “ஸந்தி-த்யாகத்துக்கு ஸந்தியைப்பாவம் வேண்டுகையாலே தத்ததநத்துக்கு ஸந்திஸ்துபாவகதநம் ஆவஸ்யகம். ‘த், ரொளபதி, க்ரு ஸந்தியாகம் சொல்லாதே லஷ்டஜாத்யாகம் சொன்னது அவளுக்கு ஸந்தியில்லாமையாலே” என்று, லஷ்டஜாத்யாக, கதநத்துக்கு ஸந்தியுபாவகதநம் ஆவஸ்யகம்” என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார், (அதில் பிராட்டியுடையவும்) இத்யாதி. கேநதிதா, காரேண ஸாத்ருஸ்யம் நியதமாயிருக்காமையாலே ஸாத்ருஸ்யப்ரதூர்ஸநபூர்வகம் வாசியை

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும், அசக்தியும்.

81. உபாயாதிகாரிகளுக்கு நிதர்ஸநபூதரானில், அந்யபரையான [த்ரௌபதி]யில் அந்யபரையான [பிராட்டிக்கு] நிவ்ருத்தயதிக்காரத்தில் [வாசி], விரோதிவர்க்குத்தை பூஸ்மகரிக்கவல்ல [சக்தி] உண்டாகையும், [பிராட்டி]யில் [த்ரௌபதிக்கு...வாசி], உறியுண்கிற சேலையை இடுக்க மாட்டாத [அசக்தி] உண்டாகையும். (81)

தங்கள் படிக்களை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் பிராட்டியுடையவும், த்ரௌபதியுடையவும் படிக்களை அருளிச்செய்கைக்குடலாக, ப்ரத்யமத்திலே உபயுயர்க்கும் வாகியை அருளிச்செய்கிறார், [பிராட்டிக்கும்] என்று துடங்கி. அதாவது "தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்" என்றிருந்த பிராட்டிக்கும், "ரக்ஷ மாம்" என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில் வாசி, "சீதோ புவ" என்று நெருப்பை நீராக்கிப்போலே, 'தக்ஷோ புவ' என்று விரோதிவர்க்குத்தை பூஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல சக்தியுண்டாகையும்; ஸ்வயத்தந்தாலே விரோதிக்களைத்தள்ளித் தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப்பார்த்தாலும், நோக்கிக்கொள்ளுகைக்கிடான சக்தி தனக்கில்லாமை-யும் என்கை. (81)

வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார் (அதாவது - "தத்தஸ்ய") என்று துடங்கி. ("தத்") விரோதி, நிரஸநபூதரானில் என்னை இவ்ருதின்றும் தஸ்மை ப்ராபிக்கை, ("தஸ்ய") ரக்ஷணத்தை அனாதாரணத்தார்மமாகவுடைய பெருமானுக்கு, ("ஸத்ருஸம்") அநுருபம், என்றபடி.

(ரக்ஷ மாம் (புர.ஸபா. 61-43) என்றிருந்த) இதி.

(1) "புவேத்" என்கிறவிதுக்கு "காமப்ரவேத்யே லிங்" (அஷ்.3-3-157 வார்த்திகம்)ஆய். புகுவதே ககர்த்ருகரக்ஷணேச்சுப்ரகாஸநம் சொல்லிற்று;

(2) "ரக்ஷ" என்று "ப்ரார்த்தநாயாம் லோட்" ப்ரத்யயமாய், புகுவதே ககர்த்ருகரக்ஷணேச்சுப்ரகாஸநம் சொல்லிற்று; இச்சுப்ரகாஸநமிதே ப்ரார்த்தனை. இத்தால் ததேகோபாயபுவேச்சை உபயுயர்க்கும் அநுதததார்மம் என்று ஸித்தித்தது. (வாசி) வைவலக்ஷணம். ("சீதோ புவ") என்றதுககர்த்தம் (நெருப்பை) இத்யாதி. "அக்நேராய:" (தை.உ.ப.2-1-1)என்றுகொண்டு கார்யகாரணங்களுக்கு அந்யத்வமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (நீராக்கிப்போலே) என்று. (தக்ஷோ புவ) என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (பூஸ்மமாக்கி) என்று. "துஹ - பூஸ்மிகரணே" என்கிற தாதுபாட்டும் விவக்ஷிதம். (ஸ்வயத்தந்தாலே)இத்யாதி :- "சக்தியில்லை" என்றவித்தால் "இச்சையுண்டு" என்று தோன்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும்) என்று. "ஷஷ்டேடாஸபி மம ரோசதே" என்கிற ப்ரஸித்தியை உட்கொண்டு "ஹாதாஸநஸந்தந"

எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி அரும்பதுவிளக்கம்

81.பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் ஸித்தோபாயநிஷ்டை உண்டோ? என்கிறவத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார் (தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்) இத்யாதிபாலே. (நீராக்கிப்போலே) என்றது 'ஆம்ரிதர்க்கும், அவர்களுடைய ஸம்பந்தமுடைய விபூஷணம்வான் திருமாளிகை முதலானதுகளுக்கும் மாத்தரம் நீர்போலே குளிர்ந்த ஸ்பர்ஸத்தையுடையது ஆக்கிப்போலே' என்றபடி. 'த்ரௌபதிக்கு பாதில்தயாதித்தார்மமானுஷ்டாநஜ்ஞானம் உண்டாயிருக்க, அவளுக்கு ஸாபநுக்ரஹஸக்தியில்லை' என்றும்படியென?'' என்னில் :-

1. கண்ணன் இவளுடைய பூவத்தை பரீக்ஷித்தபோது கர்ணனிடத்திலும், சாபலயம் இவளுக்கு

82. பிராட்டி ஸ்வஸக்தியை விட்டாள்; துரெளபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

82. இப்படி சக்தாசக்தைகளாயிருவர்கள் செய்தது ஏதென்ன, நாயகசக்தியையே நோக்கும் [பிராட்டி]

82. ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை அருளிச்செய்கிறார், [பிராட்டி ஸ்வஸக்தியை விட்டாள், துரெளபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்] என்று. [ஸ்வஸக்தியை வி]டுகையாவது - நாயகரான பெருமான் ரக்ஷிக்கும் தன்மையல்லது, நம்முடைய சக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்தர்யத்துக்கு நாசகமென்று ஸ்வஸக்தியைக்கொண்டு காரியம் கொள்ளாதொழிகை. “அஸந்தேயஸாத்து ராமஸ்ய தபஸ்சாஸ்தாபாலநாத் | ந த்வாம் குர்மி த்யுசக்யூரீவ பூஸம் பூஸமாஹு தேஜஸா” என்றானிறே. [லஜ்ஜையை வி]டுகையாவது - த்யுசர்ஸாஸநன் ஸபூமத்தூய துக்கிலே பங்கசீதல:” என்கிற பாதிவந்தயசக்தியுமில்லை என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (சக்தி தனக்கில்லாமையும்) என்று. (81)

82.1. [ஸ்வஸக்தியை] இத்யாதி. “மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்து:” (ரா.ஸு.3.9-30) என்கிற- வித்தைபுகொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நாயகரான) இத்யாதி. “அஹம்..நயாமி... மத்ய பக்தம்” (வ.ச.ரம.) என்னுமதாவும் விவக்ஷிதம். (இந்த 82ம் வாக்யவ்யாக்யாநத்தில்) உதாஹரிஷ்யமாண- வசநத்தி “தேஜஸா” (ரா.ஸு.2.2-20) என்கிறவிதின் அர்த்தம் (நம்முடைய சக்தியால்) இத்யாதி. “தேஜ: பராபிபு ப்ரவ்ஸாமர்த்த்யம்” என்கிறவித்தைபுகொண்டு (சக்தியால்) என்றது. “தேஜ: பரரந- பிபு ப்ரவ்யதா” இதி கீதாபூஷ்யே 16-43 ஸ்லோகார்த்த, விவரணை. ரக்ஷணம் அநிஷ்டநிவர்த்தந- மாகையாலே “தவா பூஸம் குர்மி” என்கிறவிதின் அர்த்தம் (நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை) இதி. வசநத்திலே (“தபஸ:”) (ரா.ஸு.2.2-20) என்கிற (தபஸ்)சாப்த்யம் “தேஷாம் தபஸாம் ந்யாஸம் அதிரித்தம் தபஸ்ச்ருதம்” (“தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரித்தமாஹு:”) (மாஹாநாராயணே) இத்யாதி, கம்ப்யநுஸந்தேயம் என்கிறபடியே ஸ்வஸம்பந்த, த்யாக, விஸிஷ்ட- பரஸம்பந்த, கரணரூபந்யாஸவாசியாகையாலே ஸ்வரக்ஷணப்ரவ்ருத்தயந்ரஹத்வரூபபாரதந்தர்ய- வாசகமாகிறது. யத்யவா :- “நியமேஷு தபஸ்சாப்த்ய:” என்கிறபடியே (தபஸ்)சாப்த்யம் நியம- வாசியாம், “நியமஸ்ச த்ரமே” (ரா.ஸு.2.9-12) என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது “ரக்ஷத்வத்ரமம் அவன் தலையிலே” என்றிருக்கை. இத்தால் ஸ்வரக்ஷணந்ரஹத்வரூபபாரதந்தர்யம் லபித்தது. (“அநுபாலந”)மர்வது - நாசாப்ரதிபுந்த, தாமகஸத்தானுவர்த்தநரூபரக்ஷணம். “இந்த பாரதந்தர்யரூபதோருபாலநம் ராவணப, ஸ்மீகரணரூபஸ்வரக்ஷணரூப, அவ்ஹேதுகம்” என்கையாலே, தாத்த்ருஸஸ்வரக்ஷணம் தாத்த்ருஸரூபோநாஸகம் என்று ப, லித்தது. இத்யைபுகொண்டருளிச்செய்கிறார் (நம் பாரதந்தர்யத்துக்கு நாசகம்” என்று) இதி. (“பூஸம் ந குர்மி”) (ரா.ஸு.2.2-20) என்கிற இதுக்கர்த்தம் (ஸ்வஸக்திகொண்டு) கார்யம் இத்யாதி. “வஸ்துஸ்வரூபாநுபந்தி, யான சக்தி-

உண்டாயிருக்கிறதாக இவள்தானே சொல்லியிருந்தபடியாலும்,

2. மஹாபரஸ்தூநத்தில் ஸ்வபுத்தாக்களில் ஒருவனிடத்தில் பக்ஷபதித்திருந்த அதுரமத்தாலே முந்நு முடிந்துபோகையாலும் “பக்ஷபாதோ மஹாநஸ்யா விசேஷேண தந்ருஜயே” (பூர. ஸ்ஸர்க்கூ.ஆ.2-6) இதி.

3. ப்ரயோஜநந்ரதந்துக்காக் ப்ரபத்தி பண்ணினவன் சக்தியுண்டாகில் அதில் ஸ்வரூப- விருத்தஸவ்ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அந்த ஆபத்தைத்தானே விலக்கிக்கொள்ளக்கடவ- ளாகையாலே அப்படி செய்யாமையானாலும் “ஸாபாநுக்ரஹஸாமர்த்த்யம் துரெளபதிக்கில்லை” என்னுமிடம் லித்ததும் என்று கண்டுகொள்வது. (81)

ஸ்வபாரதந்தர்யஹாநியைப் பிறப்பிக்கும் ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான [ஸ்வபாத்தியை] மறுவலிடாதபடி [விட்டான்]; ஸ்வபாத்தியாகும் பரபாத்தியாலம்புநஸிசகம். ஆபத்தஸக்தன் க்ருஷ்ணனென்று விஸ்வஸித்து, த்ரௌபதி ஸபுமாத்யே இரு கையையும் விட்டு, பரமபுருஷனை ஸரணம் புக்கு ஸந்தர்வபுரயுக்தமான [லஜ்ஜையை] பரிநகாலியாமல் [விட்டான்] என்கிறார்; ஸ்வஸ்வபாவத்யாகும் ஸ்வவிஸ்வாலவிஸேஷ-புலமாம் வந்ததிவருக்கு. ஐந்த்யாதிகளில் உத்க்ருஷ்டிண [திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்]. ஸ்வஜாதி-ஸ்வவரணாநுபமான [ஸ்வஸ்யாபாரத்தை] வாஸநாருசியுடன் [விட்டான்]; பரபாத்தியைப் பற்றி ஸ்வபாத்தியை விடுகையும், பரைகரஷ்ய [கக்ஷ - பா.] தவத்தைப் பற்றி ஸ்வரக்ஷணபிமானத்தை விடுகையும், பரஸ்யாபாரத்தைப் பற்றி ஸ்வஸ்யாபாரத்தை விடுகையும், உபாயாதிசுகாரிக்ருத்யமென்றபடி. (82)

உறிகிற அளவில், லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தான் ஒரு தலை இடுக்குகையன்றிக்கே, இரண்டு கையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்குப் பெருமாளே ரக்ஷகர் என்று விஸ்வஸித்து ஸ்வபாத்தியை விட்டிருக்கலாம்; அத்தனையளவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, மஹாபத்-தூதஸாயிலே இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகனென்று (அதர "மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்ததவ்யோ புகூவாந் ஹரி: | இதி நிம்சித்ய மநஸா ஸரணாகூவத:ஸஸ: | ஆக்ருஷ்யமாணே வஸநே த்ரௌபத்யா சிந்திதோ ஹரி:" (புரா.ஸபா. 67) இத்யாதிசுகம் அபிப்பேரதம்) மஹாவிஸ்வாலம் பண்ணி மஹாஸபுமாத்யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே அறிது. [திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வஸ்யாபாரத்தை விட்டான்] அதாவது - ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வஸ்யாபாரங்களை விட்டான் என்றபடி; ஒரு சேவகனுடைய நாயை

யினுடைய த்யாகும் அஸக்யமாகையாலே ஸக்திப்ரயுக்தகார்யாநுபாதூநமே ஸக்தியை விடுகை என்று விவகசித்து (கார்யம் கொள்ளாதொழிகை) என்கிறது. இது ("பு.ஸ்ம ந குர்மி") என்கிற இதுக்கர்த்தம். 9 க்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணம் ("அஸந்தே.ஸாத்") (ரா.ஸ. 2-20) இத்யாதி. "கரோமி" என்கிறவிடத்தில் ("குர்மி") என்கிறவிது சூநர்த்தம்.

1. ("பு.ஸ்மாந்ஹ!") என்கிறவிது ஸம்புத்தியாய், 'பு.ஸ்ம'ஸப்தம் புவப்ரதூநமாய், 'பு.ஸ்மத்வாந்ஹனே!' என்றபடி.

2. அன்றிக்கே "விரோதி கனை பு.ஸ்மமாக்குகைக்கு க்ஷமமான தேஜஸ்ஸாலே" என்றமாம். {இந்த பக்ஷத்தில் 'பு.ஸ்மாந்ஹதேஜஸா' என்று ஏகபதம்}.

(லஜ்ஜை) இத்யாதி. (துகிலை உறிகிறவளவில்) வஸ்த்ரபாகப்ஷணம் பண்ணுகிறபோது. (தான் ஒரு தலை இடுக்குகை) ஒரு பார்ஸவத்திலே நிரோதிக்கை. [பிராட்டி ஸ்வபாத்தியை விட்டான்] என்றவந்தரம் [த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டான்] என்றதாலே த்ரௌபதியினுடைய லஜ்ஜா-த்யாகும் பிராட்டியினுடைய ஸக்தித்யாகுத்தை நயக்கரித்துக்கொண்டு 9. தி.கையாலே, வ்யஞ்ஜிதமான தெ.ஸக்ஷகர்யாதியயத்ததை அருளிச்செய்யாநின்றனாகொண்டு 10.புருகிற (பேர்) இத்யாதி. (பேரளவு) நிரதியஸ்யுநாநபூர்த்தி. (விஸ்வஸித்து) இத்யாதி. - இங்கே "ராமஸ்ய வ்யவஸாயஸ்துநா லக்ஷணஸ்ய ச தீ.மத: | நாத்யர்த்தம் க்ஷப்யதே தேவீ க்ஷங்கே.வ ஜஸ்தாகூமே" (ரா.ஸ. 16-4) என்கிறவிது விவகசிதம். (அத்தனையளவன்றிக்கே) இத்யாதி. (மஹாபத்-தூதஸாயிலே) என்றது "பிராட்டி ஆபத்திலும் பெரிதான ஆபத்திலே" என்றபடி. ராவணன் இப்படி அஸத, வ்ய-வ்யாபாரத்தைப் பண்ணினாலிலேயே! இத்தாம் "காரணபெளஷ்கல்யத்தையும், ஆபம்மாந்த்யத்-தையும் உடைத்தாகையாலே ஸுகரமான பிராட்டி விஸ்வாலஸத்தைப்பற்றி, காரணமாந்த்யத்தையும் ஆபப்பெளஷ்கல்யத்தையும் 9 உடைத்தாகையாலே த்ரௌபதி விஸ்வாலம் து.ஷ்கரம்" என்றபடி.

82. துகிலை - வஸ்த்ரத்தை. கைப்புடை - கோபுரவாசலுள்ளிருக்கிற ஒட்டுத்திண்ணை. (82)

ஒரு சேவகன் அடிக்க, அவன் அது பொருளும் அடித்தவனோடு எதிர்த்துப்பொருது அவனையும் கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாக இருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு கூடூர்சேதநன் தன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கினதென்னும் இவ்வளவுக்காகத் தன்னையழிய மாறினபடி கண்டால், பரமசேதநன்பிமானத்திலே ஒதுங்கினால் அவன் என்படுமோ? என்று ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களை அடைய விட்டு, அந்நாயோபாதிபாகத்தம்மை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, அப்போதேவந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவித்திருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தார் என்று ப்ரஸித்தமிறே.

(82)

83. இனி உபேயாதி₄காரிகளில் ப்ரத₄நரான இனையபெருமாள்படியை விஸ்தரேண அருளிச்-

[திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்] இத்யாதி₃. (ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை) என்றது "ப₄க₃ வத்கர்த்தருகஸ்வரக்ஷணத்திலே அதுருஷ்டத்துவாரகங்களான ஸ்வவ்யாபாரங்களை" என்றபடி. இத்தால் "பிராட்டியுடைய சாக்தித்யாக₃ம் சாக்திவிஷயஸ்வரக்ஷணாகரணரூபம்; இவனுடைய ஸ்வவ்யாபாரத்யாக₃ம் ப₄க₃ வத்கர்த்தருகரக்ஷணோபாயாருஷ்டாநுபரம்" என்று வ்யஞ்ஜிதம். {"கீழே சாக்தித்யாக₃த்தை லஜ்ஜாத்யாக₃ம் நயக்கரித்துக்கொண்டு உதித்தாப்போலே, இங்கு அதையும் நயக்கரித்துக்கொண்டு ஸ்வவ்யாபாரத்யாக₃ம் உதிக்கையாலே" என்றபடி.} "ப்ராங்நயாயத்தாலே த்₃ரௌபத்தியிலுடைய விஸ்வாஸத்தைப்பற்றவும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுடைய விஸ்வாஸம் து₃ஷ்கரம்; அதாவது "க்ருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷ்சேஷ்டிதங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்தவனாகையாலே அவளுக்கு விஸ்வாஸம் பிறக்கலாம்; அப்படியன்றிக்கே கூடூர்சேதநப்ரவ்ருத்தித்₃ர்சநப்ரயுக்தாநு-மாந்தத்தாலே இவனுக்கிப்படி பிறந்த விஸ்வாஸமிறே அறியது!" என்னுமபி₃ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ஒரு ஸேவகனுடைய) இத்யாதி₃. "ஈஸ்வர: ஸ்வாபி₃மானவிஷயசேதநரக்ஷக:; சேதநத்வாத், பரித்ருஷ்டயோத₃வத்" என்கிற அநுமானம் விவக்ஷிதம். "யோ யதீ₃யகாரணப்ரகர: ஸ: தத்கார்யப்ரகர:; யத்₃ய யாக்₃யாப₃யாஸவாந் ஸ்வர்க்க₃பூ₃மிவாந்" இதி ஸாமாந்யமுக₃வ்யாபத்தியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பரமசேதநன்) இத்யாதி₃. "ப்ராணேரபி" என்னுதே "ப்ராணந் பரித்யஸ்ய ரக்ஷிதவ்ய:" (ரா.யு. 18-28) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (என்படுமோ!) என்றது. "[ஸ்வவ்யா-பாரத்தை] என்கிற 'வ்யாபார'ஸ்ய₃தம் உபாயாநுஷ்டாநபரம்" என்னுமபி₃ப்ராயத்தாலே (ஸ்வரக்ஷ-ணேத்யாதி₃). "[வ்யாபாரத்தை] என்கிற ஏகத்வம் ஸமஷ்டிக₃தமாகையாலே அங்க₃யாங்கி₃ஸமுத₃ய-க₃தைகத்வமாம்" என்னுமபி₃ப்ராயத்தாலே (வ்யாபாரங்களையுடைய) என்றது. "நாய்க்கு அத்யந்த-நிகர்ஷத்தாலே ஆகிஞ்சந்யம் பற்றுக; இவன் விசிஷ்டகுலஜநம்வ்ருத்தாதி₃களை உடையவனுமையாலே ஆகிஞ்சந்யம் இஸ்ஸயே" என்னும் சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அந்நாயோபாதிபாக) இத்யாதி₃. "நாயேன வந்தைந்தேன்" (பெரியதிருமொழி 1-9-1) இத்யாதி₃கள் இங்கே விவக்ஷிதம். "நாயோபாதி-தம்மை அநுஸந்தி₃த்துக்கொண்டமையிலே ப்ரமாணமென்? பராத்தமகு₃ணநாம் பராவேத்₃யத்வாத்" என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (திருவாசலில் கைப்புடையிலே) என்று. (கைப்புடைய) யாவது த்₃வாரஸந்நிஹிதமான சிற்றிடம். (கை) என்று சிறுமை: (புடை) இடம். இத்தால் "க்₃ருஹ-பாஸம்" என்னும் ப்ரஸித்து₃தியுடைய நாயைப்போலே "க்₃ருஹத்₃வாரஸபநம், 'அவர் நாயோபாதிபாகத்-தம்மை அநுஸந்தி₃த்துக்கொண்டார்' என்கையில் ப்ரமாணம்" என்று கருத்து.

(82)

83. "இப்படி {80ம் வாக்யத்தில்} உத்தே₃சக்ரமேண பிராட்டிப்ர₃பு₃ருதிகள்படியை {81, 82ம் வாக்யங்களில்} உபபாதி₃த்து (உபேயத்துக்கு) இத்யாதி₃ 80ம் வாக்யத்தில் உத்தே₃சத்த க்ரமத்தாலே

83. உபேயாதி, காரிகிருத்யவிசேஷங்களே அருளிச்செய்கிறார் [பசியர்] இத்யாதி, யால்.

83. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறுமுண்ணவேணும், அடுகிற சோறுமுண்ண வேணும் என்னுமாப்போலே, காட்டுக்குப் போகிறபோது இனையபெருமான் பிரியில் தூரியாமையை முன்னிட்டு, “அடிமை செய்ய வேணும்”. “எல்லா அடிமையும் செய்ய வேணும்”, “ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்” என்றார்; படைவீட்டில் புருந்த பின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கின்படியாலே, ஒப்பண்ணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒருதிருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும் துரித்தடிமை செய்தார்.

செய்கிறார், [பசியர்] என்று துடங்கி, அதாவது - [பசியராய் இருப்பார்] தங்கள் பசியின் கூந்தலாலே, இதுக்குமுன்பு ஆக்கின சோறும், இப்போது ஆக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமே உண்ணவேணும் என்று மனோரத்திக்குமாப்போலே, பெருமான் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது, “பூர்வாயத் ப்ரபுருதி ஸுஸ்நிக்குத”⁴ரான இனையபெருமான், படைவீட்டில் நின்றுப் புறப்படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்குகிறபடியைக்கண்டு, ‘நீர் நிலவும்’ என்று நிர்ப்புந்தி⁴த்தருள, “குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதூர்ம்யம் நேஹ வித்யதே! க்ருதார்த்தே²ஹம் பூவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே” என்றும், கங்கை கடந்தேறின அன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக அவர் அநேகம் அருளிச்செய்ய, “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக்ய⁴வ | முஹூர்த்தம்பி

இனையபெருமான்ப்ரபுருதிகள் படியை அருளிச்செய்கிறார் என்கிறார் (இனி) இத்யாதி. “சோஷ-சோஷாஹ” இத்யாதி, யிலே ப்ரதமநிர்தேயத்தை உட்கொண்டு இங்கே ததுவதாரமான இனைய பெருமானுக்கு ப்ரதமோத்தேயம் பண்ணிற்று” என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபேயாதி, காரிகளில் ப்ரதநாரான) இத்யாதி. {“அந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷணஸ்து தத: பரம் | பூல்பபூத்ரஸ்த்ருத்யஸ்து கலென கஸ்சித்பூவிஷ்யதி” இதி (நாரதீயே?); “சோஷா லக்ஷண உச்சயதே” இதி ச}. (பசியராயிருப்பார்) இத்யாதி. பசியின் கூந்தம் - கூத்தினுடைய அதிசயம். “பூர்வாயத் ப்ரபுருதி ஸுஸ்நிக்குத:” (ரா.பு.அ.18-27) என்கிறவித்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பூர்வாயத் இத்யாதி). பசியருடைய பெரும்பசிக்கு தூர்ஷ்டாந்திகம் இந்த ஸுஸ்நிக்குதவம். “அஹம் த்வாரநுக்யமிஷ்யாமி”(ரா.அ.3 1-3) இத்யாதி, யைப்பற்ற (உத்யோகிக்கிறபடியை) இதி. “ராமணே பஹுபி ஸ்வாநந்தவைர்நிஷித்ய:”(ரா.அ.3 1-6) என்கிறவித்தைப்பற்ற ‘நிலவும்’ என்று நிர்ப்புந்தித்தருள என்று. (“குருஷ்வ”)(ரா.அ.3 1-2) இத்யாதி. (“இஹ”) என்றது என்னை அநுசரனாக்கிக்கொள்ளுமதில்” என்றபடி. “ஸ லோகபாலப்ரதிம: ப்ரபுராதே தீர்த்வா ஹநாத்மா வரதே²யா ஹநாதீ”)(ரா.அ.5 2-101) { “ஸ லோகபாலப்ரதிமப்ரபுவாவாந்” இதி பாட: ; அந்யதூ, வ்ருத்தபூங்குஸ்யயாத்” இதி கேயாவிந்தராஜீயே} என்கிறதல:பற்ற (கங்கை கடந்து) இத்யாதி. “அயோத்யாம் இத ஏவ த்வம் காலே ப்ரவிஸ லக்ஷணம்”(ரா.அ.5 3-16) இத்யாதி, யைப் பற்ற (மீளவிடுகைக்குறுப்பாக) இத்யாதி. “ந ச ஸீதா” (ரா.அ.5 3-31) இத்யாதி. “த்வயா ஹீநா ஸீதா ந: த்வயா ஹீநோஹமபி ந”. (“அபி ஜீவாவ:!”) யதி, ஜீவாவ:! (“ஐஸாத் உத்த்ருதௌ ஈத்ஸ்யாவிவ முஹூர்த்தம் ஜீவாவ:”) இத்யந்தவய: (பிரியில் தாமுளராகமாட்டாமையை) இதி.

பெரும்பசியராய்ச்சோறு சமைவதெப்போதோவென்று துடித்துக்கொண்டு ஆகாங்குத்திருப்பார் ஊர்க்கு [அட்ட சோறுமுண்ண வேணும்], நாட்டுக்குடிகுறி சோறுமுண்ண வேணுமென்று] மனோரதிக்குமர போலே, நாட்டுக்குக்கட்டின காப்பே காட்டுக்காம்படி கொடிய காட்டுக்கு பித்ருவசநபரிபாலகராய்ப் பெருமர்ள்

ஜீவாவோ ஜவாநம்த்யாலிவோத்துருதென" என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாம் உளராக மாட்டாமையை முன்னிட்டு "குருஷ்வ மாம்" {"அநுசரம்" இதுயந்தம் அரும்பதுத்தில் பாடம்} என்ற அநந்தரத்திலே, "த்யூராத்யாய ஸகுணம் கநிந்திரபகாத்யூர! அக்ரதஸ்தே க்யமிஷ்யாமி

1. பூர்வோபாத்வசநத்திலே - விக்யுதோ த்யூரமோ யஸ்ய ஸ: வித்யூம்: தஸ்ய பூர்வோ வைத்யூர்மயம். அதாவது - "ஆந்ருசம்ஸ்யஸகடினத்யூர்மஹாநி" என்றபடி. "இஹ ந வித்யுதே" என்றத்தால் "என்னை இங்கேயிட்டெழுந்தருளினால் ஆந்ருசம்ஸ்யமாகிற த்யூர்மத்துக்கு ஹாநி வரும்" என்று த்வறிக்கையாலே "தமக்கு(தரியாமையை) ஸூசிப்பித்தார்" என்றபடி.

2. யத்யூவா :- "விக்யுதோ த்யூர்மீ யேந தத் வித்யூர்மி: தஸ்ய பூர்வோ வைத்யூர்மயம்". அதாவது - "என்னுடைய த்யூர்மிஸ்வருபநாசகத்வம்" என்றபடி. "அது 'என்னை அநுசரனாக்கிக் கொள்ளுமதி-லில்லை' என்றத்தால் 'அநுசரனாக்கிக்கொள்ளாவிட்டால் த்யூர்மிஸ்வருபநாசகத்வம் வரும்' என்று தோற்றுக்கையாலே அததை ஸூசிப்பிக்கிறார்" என்றபடி. அநந்தரோபாத்வசநத்திலே "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்கிறவிடம் த்யூர்ஷ்டாந்தார்த்தம். "யத்யூ த்வயா ஹீநா ஸீதா ந, ஏவம் த்வயா ஹீநோஹமபி ந" என்றபடி.

1. இங்கே "குருஷ்வ மாமநுசரம்" இத்யாதியே (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு) என்கைக்கு ப்ரமாணதயா விவகிதம். "ந ச ஸீதே"த்யாதிவசநம் "வைத்யூர்மயம்"த்யூர்மத்துஸ்யூடகரணார்த்தம் என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ("குருஷ்வ மாமநுசரம்" என்ற அநந்தரத்திலே) இத்யாதி.

2. யத்யூவா :- "வைத்யூர்மயம் நேஹ வித்யுதே"(ரா.அ.3 1-2 2), "ந சாஹமபி ராகவ" (ரா.அ.5 3-3 1) என்றும் (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு) என்று விவகிதம். அதில் (முன்னிட்டு) என்கிற 'க்த்வா'ப்ரத்யயார்த்தத்துக்கு(அடிமை செய்யவேணும்) இத்யாதியிலும், (ஏவிகொள்ளவும் வேணும்) என்கிறவிதிலும் யத்யூயோக்யம் அந்வயம். அதாவது - "வைத்யூர்மயம் நேஹ வித்யுதே" என்று (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு அடிமை செய்யவேணும்) இத்யாதியும், "ந சாஹமபி" என்று (பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு ஏவிகொள்ளவும் வேணும்)இத்யாதியும் என்று கூட்டுவது என்றபடி.

1. ("குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே) என்றது - "குருஷ்வ மாம்" இத்யாதியுப்லோகா-நந்தரத்திலே என்றபடி.

2. யத்யூவா:- இம்ஸ்யஸகத்திலே நாலு வாக்யங்களிருந்தாலும் "குருஷ்வ மாமநுசரம்" என்கிறவிதிலே இவ்வாக்யபரிஸமப்தி என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே ("குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே) இதி. இது "ந ச ஸீதா" இத்யாதிக்குமுபலக்ஷணம். ஆநந்தர்மம், ஸ்யவஹிதாஸ்யவஹிதலாதாரணமான உத்தரகாலமாத்ரரூபம், விவகிதம். ஆகையாலே பூஹஸ்யவஹிதமான "க்ரியதாமதி" மாம் வது "என்கிறவிதத்துக்கு "ந சாஹமபி" என்கிறவிதத்தைப்பற்ற ஆநந்தர்மமுபநந்தம். "குருஷ்வ" என்ற ப்ரார்த்தனையாலே (பிரியில் தரியாமை) ஸூசிதம் என்றும் சொல்லுவார்கள்; அப்போதும் - "ந சாஹமபி" என்கிறவிது

1. ப்ரார்த்தனாஸூசிதமான (தரியாமையை) ஸ்யூடகரிக்கிறது என்றும்;

முகமலர்ந்து போகிறபோது, “பூர்வாத்தப்ரபூருதி ஸுஸ்நிக்குது” என்று பூர்வம் துடங்கித் திருத்தொட்டி-
லிணை தீண்ட வேண்டும்படி ஸுஸ்நிக்குதுரான இனையபெருமாள் “ந ச ஸீதா த்வயா ஹிநா ந சாஹமபி
ராகவ 4 | முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜவாந்மதஸ்யாவிலோத்துருதென” என்று பிராட்டிபோல [பிரியில்]
ஸ்வஸத்தை [தூறியாமையை முன்னிட்டு]ப்பின் சென்று “பூவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிடுரிஸாநுஷ”
பந்தநாமநுதூர்யாயந் || ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநி ச பூலாநி ச | வந்த்யாநி யாநி
சாந்த்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்” என்கையாலே ஸ்வஸோஷத்வாநுசூரணமாக அடிமை
செய்யவேணுமென்றும், ததநந்தரத்திலே “பூவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிடுரிஸாநுஷ”
ாம்ஸ்யதே | அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸவபதம்ச தே” என்கையாலே - அதுதன்னிலும்
இன்னவின்ன அடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லா அடிமையும் செய்யவேணுமென்றும்;
பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, “நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேயத்தைப்
பார்த்து பர்ணயாலையைச்சமையும்” என்ன, “ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்ய-
தாஹ்லலி: | ஸீதாஸமஸுக் காகுத்தஸ்துமிதம் வசநம்பூரவீத்” என்று - நம் தலையிலே
ஸ்வாதந்தர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்குதராய், பிராட்டி
முன்னிலையாகக் கையுமஞ்ஜலியுமாய் நின்று, “பரவாநஸமி காகுத்தஸ்து த்வயி வர்ஷயதம் ஸ்தி2தே |
ஸ்வயம் து ருசிரே தேயே க்ரியதாமிதி மாம் வது” என்கையாலே - அடிமைசெய்யுமளவில்
ஸ்வாதந்தர்யமாகிற தேயாஷம் கலசாதபடி உசிதகைங்கர்யங்களிலே ஏவிக்கொள்ளவேணும்
என்றும் ப்ராரத்தி2த்தார் என்கை. [படைவீட்டில்] இத்தயாதி. திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளி
வந்து புருந்து திருவபிடிஷேகம் பண்ணியருளின போது, தம்மோடு கூட அடிமை செய்கைக்கு

2. ப்ருதுக் (தூறியாமையை)ச்சொல்லுகிறது என்றும்

ஸங்குதித், வயம் அருஸந்தேயம். (“சூருஷ்வ மாம்” என்றவந்தரத்திலே) என்றது (தூறியாமையை
முன்னிட்டு) என்கிறவிலினுடைய அர்த்தநாநுவாதம். (“தூருராதாய”) (ரா.அ.3.1-2.3, 2.4) இத்தயாதி.
“பிடகா” - பூஜநவிசேஷ: - “ஸ்வாஹாராணி” - ஸுகேந ஆஹாரயாணி என்றபடி. (ஸ்வஸோஷத்-
வாநுசூரணமாக) இதி. “சூனைந்தாஸ்யமுபாகுத:” என்று சொன்ன தம்முடைய ஸோஷத்வாநுசூரணமாக
என்றபடி.

தூருத்ரணுக்ரகம்நமார்க்கப்ரதர்யநபூலமூலாத்யாஹரணஜி.கள் (அடிமை) என்றவித்தாலே
விவக்கிதங்கள். (“பூவாம்ஸ்து”) இத்தயாதி. (“ஸ்ர்வ”)ஸ்ப்துவிவக்கிதம் (எல்லாவடிமையும்) இதி.
(“கரிஷ்யாமி”) (ரா.அ.3.1-2.5) என்கிற ‘ஸ்ருட்’அர்த்தம் (செய்யவேணும்) என்று. (பஞ்சவடியிலே)
இத்தயாதி.கம் பூர்வமேவ ஸ்யாக்யாதம். (ஸ்வாதந்தர்யமாகிற தேயாஷம்) என்றது - ‘ஸ்வ-ரஸமாகிற
ஹேயம்’ என்றபடி. “ஸ்வயந்து ருசிரே” (ரா.ஆ.1.5-7) என்றவித்தால் பூலிதம் (உசிதத்தயாதி.).
(“க்ரியதாம்”) என்கிறவிலி. - ‘லோட்’அர்த்தம் (ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்) என்று.

1. (“கூமிஷ்யாமி”, “ஆஹரிஷ்யாமி”) என்கிற இவை அநுசரணவிசேஷப்ரதர்யநபரமாகை-
யாலே (“சூருஷ்வ”) என்ற ப்ராரத்தூனையே இவற்றுக்கும் வரும் என்னுமபி.ப்ராயத்தாலேயும்,

2. (“மாம் வது”) என்கிறவிலி ‘ப்ராரத்தூநாயாம் லோட்’ என்னுமபி.ப்ராயத்தாலேயும்
(ப்ராரத்தி.த்தார் என்கை) என்றது. (படைவீட்டில்) இத்தயாதி. (படைவீடு) - ராஜதாநீ. (காட்டில்
தனியிடத்தில்) என்றது - ‘தனியிடமான காட்டில்’ என்றபடி. பெருமானும் பிராட்டியும் முநிஜநமும்
இருக்கிற காட்டில் தனிமையாவது - கைங்கர்யகர்த்தருதவேந ஸஜாதீயத்வீத்யரஹித்யம்

ரம்ஸ்யதே । அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸவபதஸ்ச தே । பரவாநஸ்மி காருத்ஸ்து த்வயி வாஷ்யதம் ஸ்தி2தே । ஸ்வயம் து ருசிரே தே3ஸோ க்ரியதாமிதி மாம் வது” என்று ஸோஷத்வம் நிலைநிற்கும்படி ஸோஷவ்ருத்தியான அடிமை செய்யவேணும்; அதில் இன்னது செய்வன், இன்னது செய்யேன்

ஒருவரும் இல்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே அடிமை செய்து கைங்கர்யாபி4நிலேபத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதாப் போலே, ஸ்ரீபுரதாழ்வான் துடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாழும் ஓரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திருவெண்கொற்றக்குடையை எடுக்கை, திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற இரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. “சூத்ரசாமர-பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோந்ருஜக்யமா ஹ” என்கிறது ஸ்ரீராமாயணமன்றோவென்னில், காட்டுக்கு எழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபி4ஷேகார்த்த2மாக அவங்கரித்து, தம்முடைய தி3ல்யாந்த:

என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தம்மோடுசுட) இத்யாதி3. ‘அஹையத்யஸையிஸ் உண்டான அகிலைகங்கர்யகரணபுலாயாதாபி4நிவேரணதிரயப்ரயுக்தபரஹிதகைங்கர்யகரண-பர்யாப்திரூபப்ரக்ருதவாக்யார்த்த, ப்ரதிபி3ம்பு வர்ணநரூபம் (ஸ்வயம்பாகத்திலே) இத்யாதி3வாக்யம்’ என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். (ஸ்வயம்பாகத்திலே) இத்யாதி3. ப்ரதிபி3ம்பு வர்ணந-பு3லிதம் (போலே) என்றது. (ஸ்வயம் பாகத்திலே) என்றது ‘தானே பு3ஜிக்கத்தான் பண்ணுகிற பாகத்திலே’ என்றபடி. (வயிற்றைப் பெருக்கினவன்) என்றது - ‘ந்யூநத்வமஸங்கையாலே சிறிது அதி3கமாகப்பாகம் பண்ணி, அது சேஷித்தால், வ்யர்த்தம் போகவொண்ணது என்று கத3ஞ்சித் பு3ஜி3க. இங்ஙனே பு3ஜித்துப் பருக்கையாலே கரணையிட்டுக் காதுபெருக்குகிற ந்யாயத்தாலே {ஸ்ரீரோத்ரபுரணம் பூணவேண்டுவார் அவ்வாபுரணம் கொள்ளும்படி திரி முதலியவற்றையிட்டுச் செவியில் துணையைப்பெருக்குகிற ந்யாயமாய் என்றபடி} வயிற்றைப் பெருக்கினவன்’ என்றபடி. து3ர்ஷ்டாந்திகம் (ஸ்ரீபுரதாழ்வான்) இத்யாதி3. (திரு) = அந்யாதே3யாதிரயமாய், (வெண்) = உ3வேதமாய், (கொற்ற) = ஜயசீலமான (குடை) = சூத்ரம். (பணிமாறுகையாகிற) என்றது - உ3சித்க்ரியையாலே விரியோகி3க்கையாகிற என்றபடி. க்ரமிகமாகச்செய்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே (ஏககாலத்தில்) என்றது. இதுதான் உ3தூஹரிஷ்யமானபாத்தி3மபுரணவசந-கூ3த்தத்யா3ஸப்3தார்த்தம். “சூத்ரம் து தஸ்ய ஜக்ரஹு சத்ருக்: பாண்ட்ரம் ஸாபு3ம் । ஸ்வேதம் ச வாலஸ்யஜநம் ஸா3க்ரீவோ வாநரேஸ்வர: || அபரம் சந்த்ரஸங்காஸம் ராகுஸேந்தரோ விபி3ஷண:” என்கிற யுத்தகாண்ட3ஸ்த2ப்ரக்ரியையையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான்) இத்யாதி3. (‘ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை’) என்று ஸாமான்யேந நிஷேதி3ப்பானென்? யுத்தகாண்ட3த்திலில்லையெயாகிலும், அயோத்யாகாண்ட3த்திலிருக்கிறதே என்கிற சங்கையை அநுவதி3க்கிறார் (“சூத்ரசாமரபாணிஸ்து”)(ரா.அ.16-32) இத்யாதி3நா. வநப்ரவேசாத்தூ3ர்வமான அந்த வ்ருத்தாந்தம் வநப்ரவேசத்து3தரமாக மூலோக்தமான வ்ருத்தாந்தத்துக்கு ப்ரமாணமாகாது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அந்த சங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (காட்டுக்கு) இத்யாதி3நா.

(“அத3 தஸ்மிந் தி3நே”) இத்யாதி3. ‘திருவபி4ஷேகோத்தரகாலத்திலேயுண்டான வ்ருத்தாந்தம்’ என்று தோற்றஸூகக்3காக “அபி4ஷேகம் ஸாபு3ம் சக்ரு:” (பா.பு.உ.த.கூ. 49)இத்யாதி3கமுபாத்தம். (“காருத்ஸ்தும் அபி4ஷேகம் சக்ரு:”) என்றது ‘காருத்ஸ்து3ஸ்யாபி4ஷேகம் சக்ரு:’ என்றபடி. “ததூ3ர்ஹம்” (அஷ்.5-1-117)என்கிற ஸூத்ரநிர்தே3யத்தாலே கர்மணி ஷஷ்டி3யினுடைய அநித்யத்வம் ஜ்ஞாபிதமாகையாலே “காருத்ஸ்தும்” என்று த்3வீதியை வந்து கிடக்கிறது.

என்னுதே, ஸோஷிக்கபிடிமதமான எல்லா அடிமையும் செய்ய வேணும்; செய்யுமிடத்து ஸ்வாதந்தர்யவிஷம் தட்டாதபடி ஸ்வதந்தர்யஸோஷி ஏவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தார்: “ஸக்ரீவமாருதி-லிபீஷணபுண்யபாத்ஸஞ்சார”த்தாலே ஸோஷணதூஹநப்லாவநம் பண்ணின திருப்படைவீட்டிலே, புரத்திலநின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தித் திருமானிகையை நோக்கித் திருத்தேரிலே ஏறிப்-பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது, இனைய பெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்தியா-காண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கு அது சேராது. ஆனால், இவர் என்கொண்டு இப்படி அருளிச்செய்தாரென்னில்; பாத்முபுராணப்ரக்ரீயையாலே அருளிச்-செய்தார், “அத தஸ்யிந் திநே புண்யே ஸாப்யலக்ஷ்நே ஸாப்யாந்விதே | ராக்ஸஸ்யாஸி. ஷே-கார்த்தம் மங்க்ஸம் சக்ரீரே ஐநா:” என்று துடங்கிப் பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து, “மந்த்ரபுதுலே: ஸாத்தேதூர்முநயஸ்ஸஞ்சிதவ்ரதா: | ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸுபிக்நாந்

(“விவேறுது:”) என்றது ‘விஜயாமாஸது:’ என்றபடி; வீஜயதே: சூர்த்த, ஸோ குனே, ணிஜபூவாய்ச- [இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபுலம்] (வா-3) என்கையாலே இதிஹாஸ-ஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயண] விருத்தூர்த்தத்திலே (வா-5) (புராண)த்திற்கு ப்ராமாண்யம் து, ர்ஸபு, ம, “ஸத்ருக், நஸ்சூத்ரமாதே, ” (ரா.யு. 1.3.1-2.8), “சூத்ரந்து தஸ்ய ஜக், ராஹ ஸத்ருக், ந: பாண்ட்ரம் ஸாப்யம்” (ரா.யு. 1.3.1-6.4) என்று சூத்ரக், ரஹணம் ஸத்ருக், நாக்ருகமாகவிறே ஸ்ரீராமா-யணத்தில் சொல்லிற்று; துல்யபு, லப்ரமாணவிறோதம் கல்பபேதூ, பரிஹாரகல்பகமானுஸம் அதுல்ய-பு, லங்களுக்கு விறோதத்தில் அது பரிஹாரமாகாதே; ஆகையால், பாத்முபுராணப்ரக்ரீயையாலே அருளிச்செய்தார் என்னுமிடமெங்ஙனே? என்கிற ஸங்கைக்கு “ந ஹி ப்ரபு, லம் ப்ரபு, லம்தியேவ து, ர்ஸபு, லம் பூாதே? கிந்து, ஸதி விறோதே, ” என்கிறபடியே, ஸ்ரீராமாயணத்தோடு பாத்மு-புராணத்துக்கு விறோதமில்லையாகையாலே பூாத்யபூாதகபாவம் கூடாது. அது எங்ஙனே என்னில்

1. ஸ்ரீராமாயணத்திலே “சூத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மண:” என்று சூத்ரசாமரப்ரகரணத்திலே ‘இரண்டடிமை செய்கை இவர்க்கு ப்ரக்ருதி’ என்னுமிடம் ஸித்தி, திக்கையாலும்;
2. காட்டுக்குப் போகிறதற்கு முன்பே இப்படியிருந்தவர் காட்டிலே வயிறுபெருக்கினபின்பு இப்படிச்செய்கை கிம்புநர்ந்யயஸித்த, மாகையாலும்;
3. திருவபி, ஷேகத்தினுடைய பூலோபதூ, நஸயத்திலே இவர் கிஞ்சித்தகரித்தல்லது நிற்கமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலே; அத்தை இங்கே சொல்லவேண்டியிருக்க அது சொல்லாதொழிந்தது, “சூத்ரசாமரபாணிஸ்து” என்று முன்பு சொன்னதே இங்கும் வரக்கடவது என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே-யாக வேண்டுகையாலும்;
4. இப்படி ந்யயபு, லத்தாலே ‘யுகபதே, வ இரண்டடிமை செய்தார்’ என்று ஸித்தி, தித் பின்பு ப, ஷுநுவாககதூ, ரஹணம் ப, ஷுநர்த்தக், ரஹணமாகிருப்போலே [பூ. மி. 3-2-2.4, 2.5 “ப, ஷேஹி மாவிஸ” இத்தாய்யநுவாகஸ்ய “ப, ஷுநுவாக:” இதி ஸமாக், யா. (தை. ஸம். 3-2-5) ஏதந்மந்த்ரஸ்ய ஏவம் பதூ, ச்சேதூ: - “ப, ஷு அ இஹி மா ஆவிஸ” இதி.] “ஸத்ருக், நஸ்சூத்ரமாதே, ” “சூத்ரம் து தஸ்ய ஜக், ராஹ ஸத்ருக், ந:” என்கிற ஸத்ருக், நாவானுடைய சூத்ரக், ரஹணம் லக்ஷ்மணனுஜ்ஞ்வாநு-கு, ணமாக எடுத்துக்கைநீட்டுகையாலே இனையபெருமாள்கையில் கொடுக்கக்காக உண்டான க், ரஹணமாகக்கடவதாகையாலும்;

இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்திலே ந்யயஸபூதூர்த்தத்தையே பாத்முபுராணம் கண்டது; ப்ரதி-பாதி, திக்கையாலே விறோதமில்லை என்று பரிஹாரத்தை உட்கொண்டு ‘இப்படி ஸுபிக்ஷமேககிபா-

பெருமான் நாச்சியாருடன் பெருமழியோடே நாடு களிக்கப்பட்டுப் புருந்தபோது, அடிமைக்குக் கூட்டுப்படுவார் ஒருவரும் அற்ற காட்டிலே, தாமேயான தனியிடத்துத் தாமே அடிமை செய்கையாகிற ஸ்வயம்பாகத்திலே, கைக்கர்யாபிநிவேசமாகிற வயிறறை, பதினாலாண்டு அமைவுதலறப் பெருக்கின்படியாலே, ஸ்ரீபுரதாதிடகளுடன் பகுந்தடிமை செய்கையாகிற [ஒப்பனுண்ண மாட்டாதே] “சுத்தராமரபாணிஸ்து வக்ஷமணோஸ்துஐக்மா ஹ” என்று மற்றைத் திருக்கைக்குக்கூறு கொடுக்கமாட்டாத [ஒரு திருக்கையாலே] தம்முடைய ஆகாராந்தரமான [திருவெண்கொற்றக்குடையையும்] அதனைத் தூரிக் ஆசைப்பட்டு அலேகிற [ஒரு திருக்கையாலே] ஸ்வாகாராந்தரமான [திருவெண் சாமரத்தையும்] சேற்றஸமாதிடயான அவற்றுடன், ப்ரயோஜகர்த்தாவாம் நின்று [தரித்து] பலர் செய்யுமடிமையைத் தாமொருவரே செய்தார். (83)

சதுர்வேதமயான் ஸாபுடன் || அபிடிஷேகம் ஸாபுடன் சக்ரு: காகுத்த்தம் ஐக்யதாம் பதிம் | தஸ்மிந் ஸாபுதமே லக்ஷ்நே தேவத்யுந்த்யுபுயோ திபி || நிநேத்யு: புஷ்பவரஷாணி வவர்ஷாஸ்ச ஸமந்தத: | திப்யயாம்புரைப்யுக்ஷணாஸ்ச திப்யக்யந்தாநுலேபநை: || புஷ்பைப்-நாநாவிதையுந்திப்யயைர்தேவ்யா ஸஹ ரக்ஷத்வஹ: | அவங்க்ருதாஸ்ச ஸாஸாபே முநிபிர்வேத்யு-பாகைய: || சுத்தரஞ்ச சாமரம் திப்யயம் த்ருதவான் வக்ஷமணஸ்தத்யா | பார்ஸலே புரத-ஸத்ருக்ருதே தாலவ்ருந்தே விவேஜத்யு: || துர்ப்பணம் ப்ரத்யுதெள ஸ்ரீமான் ராக்ஷஸேந்த்யுரோ விபிஷ்ண: | தத்யார பூர்ணகஸயம் ஸாக்ரீவோ வானரேஸ்வர: || ஜாம்பவாயாஸ்ச மஹாதேஜா: புஷ்பமாலாம் மநோஹராம் | வாலிபுத்ரஸ்து தாம்ப்யுலம் ஸகர்ப்பூரம் துதெள ப்ரியாத் ||

ஸாபேக்ஷஸ்ரீராமாயணவசந்தத்தைப்பற்ற ஸ்புடப்ரதிபாத்யகபாத்தம்புராணவசநமே உத்யாஹரணதயா ஸாஸநாஸ்ஸம்’ என்று மூலாபிப்பேதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (“சுத்தரஞ்ச சாமரம் திப்யயம் த்ருதவான்” என்றது தோற்றவிநே) என்று.

சுத்தராமரங்களுடைய வ்யாஸநிர்தேயமும், ‘ச’ஸ்ய’த்யுமும், ‘திப்ய’ஸ்ய’த்யுமும், ‘த்ரு’த்யுதவம் ப்ரத்யபி, ஜ்ஞாபிதமாய்படி என்றபடி. (திருவெண்) இத்தயாதி. ‘திப்ய’ஸ்ய’த்யும் ப்ரஸஸ்தவாசியாய், ப்ரஸஸ்தவமாவது - ‘இங்கே யத்யாயோக்யம் ஸ்வேதவ்ஜயஸஸ்தவாத்மகருணயோக்யமாகிறது’ என்னுமபிப்ராயத்தாலே (திருவெண்கொற்ற) என்றும், (திருவெண்) என்றும் விசேஷணமிட்டது. வ்யாஸநிரதேயம் தோற்ற (குடையையும், சாமரத்தையும்) என்றது. ‘ச’ஸ்ய’த்யுர்த்தம் (ப.ம்மை)கன்; ‘த்ரு’த்யுதவர்த்தம் (தரித்து) என்றது என்றபடி.

‘சுத்தராமரங்களைக் கைகளிலே உடையராய்க்கொண்டு’ என்றதே இப்படி நிர்தேயஸித்தவியு ‘பாத்தம்புராணவசநப்ரத்யபி, ஜ்ஞாபநார்த்தம்’ என்று கருத்து. (ஒரு கையிலே) என்கிறவியு {ஸ்ரீராமாயணவசந்தம்} ‘பாணி’ஸ்ய’த்யுப்ரத்யபி, ஜ்ஞாபகமாயிருந்ததேயாகிலும், புராணுள்யேந வ்யாஸநிர்தேயஸாதி, கன் பாத்தம்புராணவசநப்ரத்யபி, ஜ்ஞாபகங்கள். (“த்ருதவான்”) என்கிற-வித்தாலும், (“சுத்தரஞ்ச சாமரம்”) என்கிறவித்தாலும் ‘அர்த்த்யுதவா கஸ்பநைகதேயஸ்தவாத்’ (பு.மீ. 1-4-30) என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸப்ய’த்யுர்த்தம் (ஒருகையிலே) என்றவியு என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே (ஒருகையிலே) என்றதையும் எட்டாதே [திருவெண்கொற்றக் குடையையும்.. திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து] என்றருளிச்செய்தது என்ற இம்மாத்தரமருளிச்செய்தார் என்று கண்டு கொள்வது. { [ஒரு திருக்கையாலே] என்று மூலத்தில் பாடாமாயிருக்க, இவர் இப்படி (ஒரு கையிலே) என்று ப்ரதீகம் கூறுகிறது. அர்த்த்யுதவாத்யுபிப்ராயத்தாலே. இதனால் ‘ஆய்யப்படியிலே “சுத்தராமரபாணிஸ்து” என்கிற-வித்தை உத்யாஹரணமாக எடுத்தது மூலஸ்வாரஸ்யத்துக்கு அந்த்யநுசூனம்’ என்று ஸாசிதம். (83)

84. பெரிய உடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரையாரும் உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள்: சிந்தயந்திக்கு உடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

84. ஒழிந்த உபேயாதிக்காரிகள் மூவரும் செய்ததேதென்ன, அவர்களில் மிதுநவியஸ்ஸேஷத்தில் தம்மை அழியமாறும் பெரியஉடையாரும், அச்சேர்த்தி நித்யமாகவேணுமென்று மங்க்யாஸாஸநம் பண்ணும் பிள்ளை

ஹநுமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் ஸுபடம் | பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸஸமுபாஸிரே" என்று பாத்ருமபுராணத்தில் உத்தரகண்டத்தில் நார்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்திலே சொல்லப்பட்டதினே. "சுத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்" என்றது தோற்றவினே [திருவெண்கொற்றக் குடையையும், திருவெண்சாமரத்தையும் துரித்து] என்றருளிச்செய்தது. (833)

84. [பெரிய உடையாரும், பிள்ளை திருநறையூரையாரும் உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள்] - ஸ்ரீஹ்நாயுமஹாராஜரைப் பெரியஉடையார் என்றய்த்து நம் முதலிகள் அருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாள் எழுந்தருளித் தம்மை அங்கீகரித்து "இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்ததமேதேந பக்ஷிண" என்று அன்றுதுடங்கித் திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய்ப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாஸ்ரமத்துக்கு ஆஸநமாக வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே, அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டுபோக, அப்போது

84 [பெரிய உடையாரும்] இத்யாதி. 'வாராணஸியைச்சில வ்யவஹர்த்தாக்கள் 'ஜித்வரீ' என்று வ்யவஹரிக்குமாபோலே, ஐடாயுவை இவர்கள் 'பெரியஉடையார்' என்று வ்யவஹரிப்பர்கள்; அதில் 'பெரியஉடையார்' என்கிறவிது யோக்யவ்ருத்தியாலே மஹாராஜவாசியாய் 'ஐடாயுத்வம்' ப்ரயோக்யூபாதி யாயிருக்கும்' என்னும்பிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஐடாயுமஹாராஜரை) இத்யாதி.

1. பெருமாள் புலவராஜாவும் சக்ரவர்த்தி மஹாராஜாவுமாகையாலே சக்ரவர்த்திக்கு ஸக்யாவான ஐடாயுவும் சக்ரவர்த்தியைப்போலே மஹாராஜவ்யபதேயாஹாராகையாலே (மஹாராஜரை) என்றது, "ஸ தம் பித்ருஸக்யம்" (ரா.ஆ.14-4) என்னக்கடவதினே; "ஆஸஸாதூ மஹாகாயம் க்யுருத்ரம்" (ரா.ஆ.14-1) என்றத்தைப்பற்ற (பெருமாள் எழுந்தருளி) என்றது. "ஸோஹம் வாஸ ஸஹாயஸ்தே புவிஷ்யாமி யதீச்சுனி" (ரா.ஆ.14-33) என்கிறவிதுக்கு "இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்ததமேதேந பக்ஷிண" (ரா.ஆ.15-19) என்கை அங்கீகாரஸூசகம்' என்னும்பிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தம்மை அங்கீகரித்து) இத்யாதி. "ஸீதாஞ்ச தாத ரக்ஷிஷ்யே த்வயி யாதே ஸஸக்ஷ்மணே" (ரா.ஆ.14-33) என்றத்தைப்பற்ற (மிகவும் பரிவராய்) என்றது. "வநஸ்பதிசுதம் க்யுருத்ரம் துத்ரர்ஸ" (ரா.ஆ.49-37) இத்யாதியைப்பற்ற (இவரை ஒரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலே) இத்யாதி. "ஐடாயோ பஸ்ய மாம் ஆர்ய! ஹ்ரியமானும் அநாதவத்" (ரா.ஆ.49-39) என்கிறவித்தைப்பற்ற (என்னை இவன்) இத்யாதி. "தம் ஸப்தம் அவஸுப்தஸ்து" (ரா.ஆ.50-1) இத்யாதியைப்பற்ற (உறங்குகிற இவர்) இத்யாதி. "வ்யாஜஹார ஸுபடம் க்யுரம்" (ரா.ஆ.50-2) இத்யாதியைப்பற்ற (தர்மோபதேயம்) இத்யாதி. "ந ஹி மே ஜீவமாநஸ்ய நயிஷ்யஸி ஸுபடமிமாம்" (ரா.ஆ.50-25) இத்யாதியைப்பற்ற (நம் ப்ராணனோடே) இத்யாதி. "அவஸ்யம் து மயா கார்யம் ப்ரியம்

திருநறையூரையரும், ப்ரேமபாரவஸ்யத்தாலே கைங்கர்யோபகரணமான திருமேனியை அழிவுக்கிட் சரக்காக்கி உபேகித்தார்கள்; “சிந்தயந்தீ ஐக்யத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபினம் ! நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் க்யூதந்யா க்யோபகந்யகா” என்று பூர்த்தாவரத்தகைவுபட்ட சிந்தயந்திக்கு அப்போதே க்ருஷ்ணரூபுவம்

பிராட்டி இவரை ஒரு வ்ருகூத்தின்மேலே கண்டு ‘என்னை இவன் இப்படி அபஹரித்துக்கொண்டு போகாநின்றான்’ என்று இவர்பேரைச் சொல்லிக்கூப்பிட, உறங்குகிற இவர் அந்த ஆர்த்த- துவநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு ‘உனக்கிது தகாது காண்’ என்று துர்மோபதேயம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே, ‘நம் ப்ராணனோடு இது கண்டிருக்கக்கடவோமல்லோம். யுத்தயம் பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யக்- கடவோம்’ என்று அதுவவஸித்து அதிபுலபராக்ரமராகையாலே அவனோடே மஹாயுத்தத்தைப் பண்ணி, அவன்கையாலே அடிபட்டு விழுந்து தம் திருமேனியை விட்டாரிறே. பின்னாதிரு- நறையூரையர் ஸகுடும்பமாகத் திருநாராயணபுரத்தில் வேதுநாராயணப் பெருமானே ஸேவிக்கச் சென்று புருந்த அளவிலே, பரஸமயிகள் அந்தக்கோயிலிலே அக்ருதிப்ரகேஷத்தைப் பண்ண, உள்ளுநின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச்செய்தே, அந்த எம்பெருமான்- திருமேனிக்கு அழிவு வருகிற படியைக்கண்டு ஸுவிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதியஸ்த்தாலே தாமும் ஒக்க முடிவதாக அதுவவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பின்னாகளும் இவரைவிட்டுப் போகோம் என்றுநிற்க, அவர்களும் தாமும் கூட அதுக்குள்ளேநின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தயமிறே. [சிந்தயந்திக்கு உடம்பு தன்னடையே போய்த்து]. அதாவது :- “காசித்ராவஸ-

தஸ்ய மஹாத்மந: । ஜீவிதேநாஸி” (ரா.ஆ.5 0-26) இத்தயாதியைப்பற்ற (யுத்தயம் பண்ணி மீட்குதல்) இத்தயாதி. “பீ.மபராக்ரமம்”(ரா.ஆ.), “சரணப்யாம் மஹாபுல:”(ரா.ஆ.5 1-7) என்கிறவித்தைப்பற்ற (அதிபுலபராக்ரமராகையாலே) என்றது. “ஸ சிந்நபக்ய:”(ரா.ஆ.5 1-4 3) இத்தயாதியைப்பற்ற (அவன் கையாலே ஈடுபட்டு) இத்தயாதி. - (ஈடுபட்டு) - வித்தயாம். இங்கே, “ஜீவிதேநாப்யவஸ்யம் தஸ்ய ப்ரியம் கார்யம்”(ரா.ஆ.5 0-26); “தஸ்ய வ்யயஸ்ச்யுநாநஸ்ய ராமஸ்யார்த்ததே” (ரா.ஆ.5 1-4 2) என்கிறவிதிலே தாத்பர்யம்.

2. [பின்னாதிருநறையூரையர்] இத்தயாதி. திருநாராயணபுரமானது கீழ்நாட்டிலே ஒரு திவ்ய- த்யுஸ்டேமயல்லது மேல்நாட்டிலே யதுகியுயின்று.

(பரஸமயிகள்) = பரமதந்தூர். (இவர் நிற்கையாலே) என்றது - “அரையர் நிற்கையாலே” என்றபடி.

3. [சிந்தயந்திக்கு] இத்தயாதி. “புராணங்களிலே இவளுக்கு விசேஷ நாமதேயம் அநவக்யுத- மாகையாலே, “சிந்தயந்தீ ஐக்யத்ஸூதிம்”(வி.பு.5-1 3) என்கிற க்ரியாயோக்யுபோத்யுக்மான (சிந்தயந்தி) ஸப்த்யமே ஆக்யானோபாயதயா பூர்வப்ரயோக்யுவிஷயமாகையாலே [சிந்தயந்திக்கு] என்று நிர்தேயித்தருவிற்று” என்று கண்டுகொள்வது. (“காசித்”) இத்தயாதிக்கு அர்த்தம் (திருக்குரவை) இத்தயாதி. “ராஸாரம்ப ரஸோத்ஸாக” (வி.பு.5-1 3-2 3) என்கிறவித்தைப்பற்ற (திருக்குரவையினன்று) என்றது. “கைக்கோத்தாட்டம் குரவை என்றாமே” என்னக்கடவது. “ரம்யம்

84. [திருநாராயணபுரத்திலே] என்றது - கோயிலுக்கு மேற்கே மலையாடியிலே முக்காதவழியிலே இருக்கிற திருநாராயணபுரம் என்கிற பேரையுடைத்ததோர் ஊரிலே என்றபடி. (‘திருமேனியை விட்டார்’ என்று ப்ரஸித்தயமிறே) என்கிறவிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு அவத்யம் வாராதபடி எல்லாருமாக திவ்யமங்க்யுளவிக்ருஹத்தைக் கட்டிக்கொண்டு திருமேனியை விட்டார்கள் என்று அஸமத்யாசாரயைருத்தம். (திருக்குரவை) - ராஸக்ரீடே.

பண்ணப்பெறாமல் துவண்ட உடம்பு இவள் உபேகசித்து விடவேண்டாதபடி க்ருஷ்ணவித்ரஹஸ்தேஹம் ஆத்மாவை இருஞ்சிக்கொண்டு அவள் திருவடிகளிலே சேர்க்கக்கொள்வதாம்; நினைவறத் தன்னடையே விட்டுப்போயிற்று. (94)

தத்யாந்தே ஸ்தித்த்வா த்ருஷ்ட்வா பூஹிர்சூரம் | தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யாயௌ மீலிதலோசநா || தச்சித்தவிமலாஹ்லாதா க்ஷணபுண்யசயா தத்யா | தத்யப்ராப்திமஹாது: க2வி- லீநாஸோஷபாதகா || சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூத்ரிம் பரப்ராஹ்மஸ்வரூபினம் | நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் க3தாந்யா கோபகந்யகா" என்கிறபடியே திருக்குரலையினன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்ருந்த்யாவந்ததேநப் போவதாகப் புறப்பட்டவளவிலே, சூருத்ரஸந்தாலே

கீதத்யாவநிம் ஸ்ருத்வா" (வி.பு.5-13-17) இத்யாதி்யைப்பற்ற (திருக்குழலோசையை) இத்யாதி. (சூரம் பூஹிர்சூருஷ்வா, ஆவஸ்தாஸ்யாந்தே ஸ்தித்த்வா) என்றறவயித்தந்தும் (சூருத்ரஸந்தால்) இத்யாதி.

("கோவிந்தம் தந்மயத்வேந தத்யாயௌ") என்றது 'க்ருஷ்ணனை 'க்ருஷ்ணன்' என்றே த்யாநித்தான்; பரத்வேந த்யாநித்தானஸன்' என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனை த்யாநம் பண்ணி) என்று. "தஸ்மிந் சித்தம் யஸ்யா: ஸா = தச்சித்தா; தச்சித்தா ச ஸா விமலாஹ்லாதா க்ஷண- புண்யசயா ச" இதி விக்ரஹே விசோஷஸ்தேபயபத்யகரமத்யாரய: என்று விவகசித்து அர்த்தம் (தத்யாகுத்சித்தையாகையாலே) இத்யாதி. ஹேதுகூர்ப்பவியசோஷணம் என்று கருத்து. {ஹேதுகூர்ப்பவியசோஷணமாகையாலே பரிகராலங்காரம். "அலங்கார: பரிகர: ஸாபிப்ராயே விசோஷணே" (சந்த்ராலோகே 57)} (விமலாஹ்லாதா) ஸப்த்யார்த்தம் (நிரமலஸுகூத்தாலும்) என்று. (மஹத்) ஸப்த்யார்த்தம் (நிரவதிக)இதி. (சய) (அசோஷ) ஸப்தங்களால் பூலித்த அர்த்தம் ('ப்ர-க்ஷண') என்கிற உபஸர்க்குத்தாலே வ்யஞ்ஜிதம். (சய) ஸப்த்யார்த்தம் (அசோஷ) இதி. ஸ்பஷ்டத்வாத் (அசோஷ) ஸப்த்யமே இங்கும் - புண்யத்தை நிர்தேசக்குமிடத்திலும் என்றபடி உபாத்தம். (சிந்தயந்தீ) என்ற வர்த்தமானநிர்தேசத்தினுடையவும், த்யாதுவினுடையவும் அர்த்தம் (தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க) இதி. ("நிருச்ச்வாஸதயா") என்கிற நிருச்ச்வாஸதையிலே ஸந்திஹிதத்வாத் (தத்யப்ராப்திமஹாது: க2 (வி.பு.5-13-22))மே ஹேது" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தத்யப்ராப்த்யலாபக்லேஸாத்லே) என்று. "உச்ச்வாஸம் நிருந்ததீ" என்னுதே ("நிருச்ச்வாஸதயா") என்று அபுகுஷதந்தர்த்வம் சொல்லுகையாலே ஸித்தித்த அர்த்தம் (மூச்சடங்குகையாலே) இதி. "இந்த ("நிருச்ச்வாஸதயா")வின் அர்த்தம் மூலத்திலே [தன்னடையே] என்றத்தால் சொல்லிற்று" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தான் உபேககிக்வேண்டாத படி) என்று. "யாவந்த விமோக்ஷயே அத்ய ஸம்பத்ஸயே" (சூ.உ.6-14-2) என்கிறவித்தை- யுட்கொண்டு (முக்திம் க3தா) என்றத்தால் பூலிதம் (தேஹம்) இத்யாதி. இங்கே ("நிருச்ச்வாஸ- தயா") இத்யாதியிலே தாத்பர்யம்.

(1) (பிரியில் தரியாமையை முன்னி)ட்ட மாத்ரத்தை யுடையரான இளையபெருமான் நிஷ்டையைப்பற்ற {80ம் வாக்யத்தில் பரிக்ஷணைப்படிக்கு இரண்டாவது மூன்றாவது உபேயா- திகாரிகளான பெரியவுடையாருடையவும், பின்னே திருநறையூரையருடையவும்} நிஷ்டையான (உடம்பை) விடுகை அரிது.

(2) தாம் ஒருவர் உடம்பை விடுகையைச்செய்த பெரிய உடையாருடைய நிஷ்டையைப்பற்ற ஸுகுடும்புமாக (உடம்பை) விடுகையைச்செய்த பின்னே திருநறையூரையர் நிஷ்டையு அரிது.

தூரியாமையும், உபயவைவலக்ஷணயப்ரகாஸத்தாலே உண்டாகவேணும்; இப்படி செய்யாவிடில் தத்தத்தூதிக்காரிபூர்த்தியில்லை. (85)

86. பின்னை திருநறையூரையை வலியத் திருமேனியை தய்விக்கை சாஸ்த்ரவிருத்தூமன்றோ என்ன, பரிஹரிக்கிறு மேல், [இவனுக்கு] இத்யாதி்யால்.

உறுப்பான ஸக்தியும், தான் பரிக்கூரணிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில், நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜையும், தன் பாரதந்தர்யவிரோதியான ஸ்வயத்தந்ரமும் கைவிட வேணும்; உபேயத்துக்கு அதிகாரியாம்போது, சோஷியைப் பிரியாதேநின்று எல்லா அடிமையும் அவன் ஏவினபடி செய்யவேணும் என்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கு ஒரு தீங்கு வரில் அதுகண்டு ஆற்றமாட்டாமல் தன் உடம்பை உபேகிக்கையும், தத்விக்ரஹாநுபூவா-லாபுத்தில் தூரித்திருக்க மாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி, ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே இருக்கையாவது இவ்வதிக்காரங்களை உடையராகை என்று கருத்து. (85)

86. “விஷ்ணு: கார்யம் ஸமுத்தூதியம் தேஹத்தயாகேதூ யதூ க்ருத்: | தத்நூ வைகுண்ட-2- (தன் பாரதந்தர்யேத்தயாதி). ”அத்ருஷ்டத்வாரகஸாத நப்ரவ்ருத்தயந்ரஹத்வரூபமான தன்னுடைய அஸாதூரணபாரதந்தர்யாநுப்ரவிஷ்டவிசேஷ்டாபிமத்யஜநதகதாயுத்தமான அத்ருஷ்டத்வாரகஸாதூ-விஷயப்ரவ்ருத்திஹேதுபூதயத்தந்ரம்” என்றபடி.

(அ) த்வயத்தில் உபாயபூர்த்திவ்யஞ்ஜக'சரண'பதேதாத்ரத்ய'விவசநத்தினுடையவும் ஸ்லோகத்தில் 'பரித்யஜ்ய' என்கிறவிதினுடையவும் பூலிதார்த்தம்யம்,

(ஆ) உத்தமனாலே ஸசிசிதமுமான அர்த்தம்

(உபேயத்துக்கு) இத்யாதி. உத்தரகண்ட்ஸ்தூநாராயண'ஸப்த, விவகசிதம் (சோஷியை) இதி. தேயகாலோபாதி, நிர்தேயஸவிரஹபூலிதம் (பிரியாதே நின்று) இதி. அஸங்கோசஸித்தூர்த்தம் (எல்லா) இதி. சதூர்த்தயர்த்தம் (அடிமை) இதி. 'நமஸ்'ஸப்தபூலிதம் (அவன் ஏவினபடி) இதி. ப்ரார்த்தநாமம் (செய்யவேணும்) இதி. ப்ரார்த்தனையினுடைய பராகாஷ்டாப்ரயுத்த-ஸ்வபூவவிசேஷங்கள் (உடம்பை உபேகிக்கையும் (தன்னடையே மூச்சடங்கு)கையும். (இவர்களைப்போலே இருக்கவேணும்) என்றதின் கருத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறு (ஆகையால்) இத்யாதி,நா.(85)

86. “[பின்னை திருநறையூரையை ... உடம்பை உபேகித்தார்] (வா-84) என்கிற இத்தால் உதிக்கிற ஸங்காபரிஹாரார்த்தம் [இவனுக்கு வைத்யமாய்] இத்யாதிக்கூர்த்தம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே ஸங்காபரமாக அவதாரிகை (“விஷ்ணு: கார்யம்”)(ஆக்யேயபுரா.) இத்யாதி. அதர் :- பூர்வார்த்தே, 'யேந' இதி பூரணீயம்; உத்தரார்த்தே 'ஸ' இதி ச. (யதூ ... ததூ) என்று அவ்யவஹிதஸாத, நத்வமுத்தம். (“வைகுண்டம்மாஸாத்ய முத்த:”) (ஆக்யேயபுரா.) என்கிற லோக-விசேஷப்ராப்தியும், முத்தத்வமும் கேவல(கேவல: = கைவல்யம் ப்ராப்த:) ஸாதூரணமாகையாலே, வசநாந்தரோபாதூநம் (“தேவ-கார்யே”) (வாய்வ்யபுரா.)இத்யாதி. (“விஷ்ணுஸாயுஜ்யம்” என்கிற (விஷ்ணு)ஸப்ததூநுஸாரேண உபக்ரமக்யதஸாமாந்யபர-(தேவ)ஸப்தம் பக்யவத்பரம். (ஸாயுஜ்ய)ஸப்தம் பேகத்தவ்யாவிசேஷவாசியாகையாலே கேவலவ்யாவ்ருத்தி” என்று விவகசிதம்.

86. இவனுக்கு வைத்யமாய் வருமதிநே த்யஜிக்கலாவது, ராக்யப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிநே.

புகுவத்ப்ரேமாந்தான இவனுக்கு 'இதம் குர்யாத்' என்கிற விதிபுரயுக்தமாய் கோபாதிஹேதுகமாய் வரும் நிஷித்தமான ஸரீரத்யாக்யத்தையிநே விதியதிக்கரம்பீதியாலே வருந்தி த்யஜிக்கலாவது: ப்ராப்தவிஷயராக்யப்ராப்தமாய் வித்யாஸூஸாரம் பண்ணவொட்டாத ராக்யப்ரேரிதஸ்வஸரீரத்யாக்யத்தை வருந்தியும் த்யஜிக்கவொண்ணாதிநே. ஸ்வதேஜாஷத்தாலே வருமதிலே தேஜாஷம் வருமித்தனையல்லது. ப்ராப்தராக்யத்தால் வருமதில் தேஜாஷப்ரஸங்கமே இல்லையென்றபடி; "மந்நிமித்தக்ருதம் பாபமபி தர்மாய கல்பதே | மாமநாத்ருத்ய தர்மோ஽பி பாபம் ஸ்யாந்மத்ப்ரபூவது:" என்னாதின்றதிநே. (86)

மாஸாத்ய முக்தோ புவதி மாநவ:" என்று ஆக்யநேயபுராணத்திலும், "தேவகார்ப்யரோ பூதவா ஸ்வாம் தநம் ய: பரித்யஜேத் | ஸ யாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யமபி பாதகக்ருந்நர:" என்று வாய்வயத்திலும், "ரங்க்யநாதம் ஸமாஸரித்ய தேஹத்தயாக்யம் கரோதி ய: | தஸ்ய வம்ஸே ம்ருதாஸ்ஸரீலே க்ய்ச்சுந்த்யாத்யந்திகம் லயம்" என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விசேஷித்து ஆஸ்வமேதிபுபர்வத்தில் வைஷ்ணவதர்மஸாஸ்தரத்தில் பஞ்சமாந்த்யாயத்திலே "அக்யுநிப்ரவேஸம் யச்சாபி குருதே மத்யக்யுதாத்மநா | ஸ யாத்யக்யுநிப்ரகாஸோந விமாநேந மமாலயம் | ப்ராணம்ஸ்த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோ஽ப்யநாஸகம் | பூலஸஸ்ய-ப்ரகாஸோந வ்ரஜேத்யானேந மத்யக்யுருவம்" என்று புகுவான் தானே அருளிச்செய்கையாலும்,

அர்ச்சாவதாரவிஷயத்வார்த்தம் வசநாந்தரோபாதூநம் (ரங்க்யநாதம்) இத்யாதி. (ஆத்யந்திகம் லயம்)(வாமநீயபுரா.) = மோக்ய: புராணபேக்யா இதிஹாஸம் ப்ரபுலமாகையாலே(வா-3) "இதிஹாஸத்திலும் இவ்வர்த்தம் உக்தம்" என்கைக்காக வசநாந்தரோபாதூநம் (விசேஷித்து) இத்யாதி. (அக்யுநிப்ரவேஸம்) (புரா.ஆஸ்வ.5) இத்யாதி. (விசேஷித்து) என்றது - "தேஹ-த்யாக்யத்வரூபஸாமாந்யாகாரத்தாலேயன்றிக்கே, அக்யுநிப்ரவேஸஹேதுகதேஹத்தயாக்யத்வரூபவிசேஷ-ரூபத்தாலே" என்றபடி. ("மத்யக்யுதாத்மநா") = மத்யக்யுநேந மநஸா. அக்யுநிப்ரவேஸத்தினுடைய தேஹத்தயாக்யப்ரயந்தத்வவிவக்யயா வசநாந்தரோபாதூநம் ("ப்ராணம்ஸ்த்யஜதி") (புரா.ஆஸ்வ.5) இத்யாதி. ("அநாஸகம் மாம் ப்ரபந்ந:") = "நமே புக்த: ப்ரணஸ்யதி (பு.கீ. 9-31) என்கிற-படியே ஆஸ்ரிதநாஸ்யபிரபந்தியான என்னை உத்தேஜித்து" என்றபடி. "யோ஽பி" என்று அந்நவியிப்பது.

(1) இந்த வசநங்களிலே புக்திப்ரஸ்தாவமில்லாமையாலே புக்த்யங்க்யத்வபரதயா அந்யதூஸித்தி, சொல்ல வொண்ணது.

(2) பூலஸம்பூந்தம் ஸ்ருதமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரஸாத்யந்வம் துர்வாரம்.

(3) 'ஐநாந புக்த்யந்விதம் கர்ம' (கீ.தார்த்த.ஸங்க்ரஹரக்ஷா 24) இத்யாதி,களிலே கர்மஐநாநங்க-ளுக்கு ஸ்வதந்த்ரஸாத்யந்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

அகையாலே இதுகூடு ப்ருத்யுபாயத்வம் துர்வாரம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி மோக்யஸாத்யநமாக) இத்யாதி.

உத்யாஹ்ருதவசநஸ்து 'விஷ்ணு', 'தேவ', 'ரங்க்யநாதா'திஸப்யுதார்த்தம் (புகுவத்) இத்யாதி.

இப்படி மோக்ஷஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற புகுவதூர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாக்யம்⁸⁶ அந்யஸாதநனை இவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ? ப்ரபந்தராயிருக்கிற பின்னேதிருநறையுரரைப் இத்தை அதுஷ்டிப்பானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார், [இவனுக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது - 'இதும் குர்யாத்' என்று ஒரு விதி⁴ப்ரயுக்தமாய் வருமதினே ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம் பண்ணி இவனுக்குக்கைவிடலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, தன் விரஹத்தில் ஆற்றப்போகாதபடி

("கார்யம் ஸமுத்தியாய்") (ஆக்ய.புரா.), ("கார்யபரோ பூத்வா") (வாய.புரா.) இத்யாத்யர்த்தம் (அர்த்தமாய) இதி. ("ப்ராணம்ஸ்த்யஜதி") (பார.ஆர்ஷ. 5) என்கிறவிதினுடைய பூவிதார்த்தம் (தேஹத்யாக்யம்) இதி. வசநவிசேஷத்திலே கண்டோக்தமாயினே {அதாவது "விஷ்ணு: கார்யம்", "ரங்கநாதம்" இத்யாதிப்ரமாணத்யவயத்திலும் என்றபடி} இது இருப்பது. ("ஸ்வாம் தநம்") (வாயபன்யம்) என்கிற ("ஸ்வ") ஸப்த்யார்த்தம் (ஸ்வ-தேஹ) இதி. 'ஸமபிஷ்யாஹ்ருதஸம்பந்தி-ஸாபிஷ்யாயத்தாலும் இந்த ஸ்வத்வம் ஸித்திக்குமே. (அந்யஸாதநனை இவனுக்கு) என்றது - 'அத்ருஷ்டத்வாரகஸாதநாந்ரஹனை (இவனுக்கு) என்றபடி. (த்யாஜ்யமன்றோ?) என்றது - (1) ஸ்வரூபஹ்ரிகர்த்தவத்தாலும், (2) நிஷ்டாஹ்நாகர்த்தவத்தாலும் அநதுஷ்டேயமன்றோ? என்றபடி. ஸங்காபீஜேத்யாநம் (ப்ரபந்தராயிருக்கிற) இத்யாதி. 'ஸ்வருபயாத்யாதம்யத்யரபீதவத்தால் ப்ரபந்தரான இவர்க்கு இது கூடாது' என்று ஸங்காபயம்.

(இவனுக்கு என்று துடங்கி) இத்யாதி.

"(1) (வைத்ய)த்துக்கு (து)ஸ்த்யஜத்வம்) நித்யகர்மத்திலும்,

(2) (ராக,ப்ராப்த)த்துக்கு (ஸூத்யஜ)த்வம் நிஷேத்யமான களஹ்ஸப,க்ஷணத்திலும்

ப்ரஸித்தமாயிருக்க, இங்கே தத்வியபயகதநம் கூடாது' என்னும் ஸங்கையிலே அத்தை விவக்ஷிதார்த்தநுசூனமாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார் (இதும் குர்யாத்) இத்யாதி.நா. (விதி-ப்ரயுக்தமாய்) என்றது - 'மோக்ஷகாமநியோஜகமோக்ஷஸாதநவிதி, ஹேதுகமாய்' என்றபடி. (ப்ராப்தா-ப்ராப்தவிவேகம் பண்ணி) என்றது - 'அத்ருஷ்டத்வாரகஸாதநமான இது பரதந்தர்யஜ்ஞநா-ரஹிதர்க்கு ப்ராப்தம்; பரதந்தர்யஜ்ஞநாநயுக்தர்க்கு புகுவதூத்யந்தாபி, மத்யஜ்நகமகாகையாலே அப்ராப்தம் என்று அதி:காரிபே,தே, ந விஷயவிபாக,கத்தை அநுஸந்தித்து' என்றபடி. இத்தால் 'அதி:கார்யந்தரவிஷயகவிதிப்ரயுக்தத்துக்கு ததி:தராதிகாரிவிசேஷத்தாலே த்யாக்யம்' 'அக்யுநி-ஹோதராதிகரணக்கு ஸந்யாஸியாலே த்யாக்யம்போலே யுக்தம்' என்று வைத்யத்துக்கு த்யாஜ்யவகதநம் உபபந்தம் என்று ஸூசிதம். (தன் விரஹத்தில்) இத்யாதி. (தன்)ஸப்தம் (விஷயத்தில்) என்கிற (விஷய)பரம். (தன் விரஹத்தில் ஆற்றப்போகாதபடி பேராக்யமுமாய்) என்றது - 'ஸ்வவிஹ-

86. (ஆத்யந்திகம் லயம்) = மோக்ஷம். (அநாகமம்) = ஆஸாந்தரஹிதம் யதா ததா. (பின்னே திருநறையுரையர் இத்தை அதுஷ்டிப்பான் என்? என்ன), மற்ற இருவரையும் விட்டு இவரை மாத்மீரம் அருளிச்செய்தது.

(1) [சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போ]னபடியாலும்,

(2) பெரியவுடையார் பராக்ராந்தராய் யுக்தத்திலே வெட்டப்பட்டு விழுகையாலும்,

(3) அதுதான், பிராப்டியினுடைய புருஷகாரபூர்வகமாக "மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞனோதா க்யக்ஷ்ம லோகாதம் அருத்தமாந்" (ரா.அ 69-30) என்று பெருமாள்பரிபூரணத்துக்கு முன்பாக வருகையாலும் ப்ரபந்தரானவர்கள் கலங்கி உபாயாந்தரங்களில் ப்ரவர்த்தித்தாலும், அவற்றையும் பாபங்களில் ஒன்றாகச்சேர்த்து, எம்பெருமான் கழித்துவிடுமவையிருக்கையாலேயும், அவர்களுக்கு விரோதமில்லை. ப்ரபந்தனுக்குகூட உபாயாதமகமாகச் சொல்லப்பட்ட அக்யுநிப்ரவேஸத்தாலே தாமே வேணுமென்று [அரையர்] ப்ராணனை விட்டவராகையாலே. (86)

87. ஸ்வயரீர்த்யாக்யரூபஸ்வயத்தம் பரதந்த்ரயதூஷணமாகாதோ என்ன, உபாயாதிக்காரிக்காம் அல்லது உபேயாதிக்காரிக்கு தூஷணமாகாதென்கிறார், [உபாயத்வ] இத்த்யாதி்யால்.

87. உபாயத்தவாநுஸந்தநாம நிவர்த்தகம்; உபேயத்தவாநுஸந்தநாம ப்ரவர்த்தகம். ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவே உபாயமென்று பரதந்த்ரவஸ்து அநுஸந்திக்கிற உபாயத்தவாநுஸந்தநாம, தன்னைத் துரும்பு நறுக்கவொட்டாதபடி ஸ்வயத்தநிவர்த்தகமாயிருக்கும்; நித்யஸேஷவிக்கூரணமே நித்யோபேய-மென்கிற தத்துவிக்கூரணவைலக்ஷணயஜ்ஞாநாநுரூபமான உபேயத்தவாநுஸந்தநாம, துரும்பெழுந்தாடும்படி தன்னை ஸ்வயத்தந்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும். ஸ்வதந்த்ரநித்யோபாயோபேயாநுஸந்தநாம நிவ்ருத்தி-ப்ரவ்ருத்திநிஷ்டைபயப்பிறப்பித்து, உபாயாதிக்கார்த்தையும் நிலைப்பிக்குமென்றபடி. (87)

பேக்யமுமாய், ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராக்யப்ரயுக்தமாய் வருமது வருந்தியும் கைவிடப் போகாதினே என்கை. (86)

87. வைத்யமாய் வருமளவில் ஸுத்த்யஜமாய், ராக்யப்ராப்தமாய் வருமளவில் துஸ்த்த்யஜமாவா-னென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார், [உபாயத்வ] இத்த்யாதி்யாலே. [உபாயத்தவாநுஸந்தநாம நிவர்த்தகம்] என்றது - வைத்யமாய் வரும் துஸையில் தேஹத்தாக்யரூபப்ரவ்ருத்தியில் உபாய-த்தவாநுஸந்தநாம நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தநாமிவனை ஸாதநதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தேஹத்தாக்யரூபப்ரவ்ருத்தியினின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி. [உபேயத்தவாநுஸந்தநாம]

ப்ரயோஜ்யப்ரதிஸம்பந்தி, ஸாதநாநாகர்த்தவநியாமகநிரதிஸயபேக்யதாயுக்தமுமாய்" என்றபடி. இத்தால் {"புராவப்ரதநாமாக்யதாம்" என்று நிருக்தோக்தியும், "தூதவர்த்தேந விசீஷஸ்ய விதேயத்தவேந பேதாதேந ஸமர்த்துஸ்-ஸ்வார்த்துயத்தஸ்ய ஸப்தேந வா ஆக்யதாமுச்யதே" என்கிற வசநமும் நிக்ஷெபிவல் காணப் படுகின்றன.} "ஆக்யதாதநாம் அர்த்தம் ப்ருவதாம் ஸத்திஸஸஹகாரினி" என்கிறபடியே ஸ்வயத்தாக்யமான (ராக்யப்ராப்த)த்துக்கும், (ஸுத்த்யஜ)த்வம் ப்ரஸித்தமானாலும் அஸக்யத்தாக்யமான (ராக்யப்ராப்த)த்துக்கு (துஸ்த்த்யஜ)த்வக்துருபப்பந்நம்" என்று ஸூசிதம். (ப்ராப்தமுமான) என்றது உசிதமுமான என்றபடி. இத்தால், "(1) அநுசிதவிஷய- (ராக்யப்ராப்தம்) த்யாஜ்யமானாலும் (2) உசிதவிஷய(ராக்யப்ராப்தம்) துஸ்த்த்யஜம் என்கை உசிதம்" என்று ஸூசிதம். (86)

87. உத்தரகூர்த்தவாதாரிகை (வைத்யமாய் வருமளவில்) இத்த்யாதி. [அநுஸந்தநாம] ஸவிஷய-மாகையாலே விஷயாகாங்கக்ஷயிலே [வைத்யமாய் வருமது](வா-86) என்று உபஸ்திதமான தேஹத்தாக்யமே விஷயமாம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வைத்யமாய் வரும் துஸையில்) இத்த்யாதி. "நிவர்த்தநம் கர்மாபேக்ஷமாகையாலே கர்மாபேக்ஷயிலே [இவனுக்கு] (வா-86) என்கிற பூர்வவாக்யஸ்துஷஷ்ட்யந்தமே அநுஷக்தமாய்க்கொண்டு கர்மஸமர்ப்பகமாம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவனை) இதி. "நிவர்த்தநம் அபாதநாகரகா-பேக்ஷமாகையாலே அபாதநாபேக்ஷயிலே உபஸ்தித்தவாத் தேஹத்தாக்யமே அபாதநாமாம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸாதநதயா) இத்த்யாதி. "அநுத்கராகம் நிஷேதா-நுவர்த்தநஸஹம்" என்று கருத்து. பூர்வவாத் [அநுஸந்தநாம] ஸவிஷயமாகையாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ராக்யப்ராப்தமாய்) இதி. இங்கே "ப்ரத்யுமப்ராந்திதநிஜஜீவிதாவஸாநம் பரிஜநம் கரோதி" (மாவதீமாத்யம் 3-12) என்கிறவித்தை ஸம்வாத்யமாகக்கண்டுக்கொள்வது. (தேஹத்தாக்யந்தன்னை)

88. ப்ரவர்த்தகமான துர்நிவாரதத்ப்ராவண்யம் ஏதுசெய்வியாது என்கிறார் மேல், [அப்ராப்த] இத்த்யாதி.யால். 88. அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ஸக்தனுவன் அது லபி.க்கவேணும் என்றிரா-
நின்றால், ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே.

ஸ்வரூபநாசகமாய்க்கொண்டு அப்ராப்தமான ஹேயவிஷயங்களிலே, ஒன்றிலும் மீளாதபடி ஸக்தனுவன், அவ்விஷயம் தனக்கு வருந்தியும் லபி.க்கவேணுமென்று அதிஸாஹஸங்களைக்கோலித் தன்னை அழிய

ப்ரவர்த்தகம்] என்றது - ராக்யப்ராப்தமாய் வரும்த்யஸையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநிவரக்-
கண்டிருப்பதில் முடிகையே நல்லது என்று தே.ஹத்த்யாக்யந்தன்னை புருஷார்த்தமாக அநுஸந்-
தி.க்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாநமிவனை அதிலே மூளுவிக்குமென்றபடி. - அன்றிக்கே,
வைத.மாய் வரும்போது, ப.க்யவத்.விஷயத்திலுபாயத்வாநுஸந்தாநம் இதுக்கு நிவர்த்தகமாய்;
ராக்யப்ராப்தமாய்வரும்போது, அவ்விஷயத்திலுபேயத்வாநுஸந்தாநமிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமா-
மென்னவுமாய். (87)

88. இப்படியொரு ஸாத.நபுத்த்யாவன்றிக்கே, தத்.விஷயப்ராவண்யாதி.யயத்தாலே
ஸ்வதே.ஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அப்ராப்த]
இத்த்யாதி.யாலே. அதாவது - ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனுவன்,
தன்நையழியமாறியாகிலுமவ்விஷயத்தை லபி.க்கவேணுமென்று ஸ்வதே.ஹத்தியாக்யத்திலே
ப்ரவர்த்தியாநின்றால், ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனுவனுக்கு,

என்றது தே.ஹத்த்யாக்யத்தை என்றபடி. ப்ரவர்த்தனை { = ப்ரவ்ருத்திப்ரேரணம்} ஸவிஷயமாகையாலே
அருளிச்செய்கிறார் (அதிலே) என்று. "தே.ஹத்த்யாக்யத்திலே" என்றபடி. (மீனவி.க்கை = நிவர்த்தம்.
(மூளுவி.க்கை = ப்ரவர்த்தம் என்று பி.த்யா. இத்தால் "உத்தகட-ராக்யப்ராப்தம் {கீழே (பக்கம் 22)
சொன்ன அருத்தகடராக்யம்போலே நிகேத,ாநுவர்த்தநஸஹமன்றிக்கே} நிகேத,ாதிவர்த்தநாபாத்யகம்
என்று கருத்து.

1. [உபாயவைப.வம்](வா-14), [உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்](வா-57), [உபாயத்துக்குப்-
பிராப்தியையும்](வா-80) என்றும், [உபேயத்தில் உகப்பும்](வா-65), [உபேயத்துக்கு இளைய-
பெருமானையும்](வா-80) என்றும் ப.க்யவத்.விஷயத்திலே உபாயோபேயத்வகீர்த்தம் அநுஸ்யுத-
மாயிருக்கையாலும்

11. "உபாயோபேயத்வே ததி.ஹ தவ தத்வம்" (ர.ஸ்தவே 2-87) என்று ப.க்யவத்.ஸாத.ாரணமாக
ப்ரஸித்த.மாகையாலும், இங்கே விஷயவிசேஷாவிசேஷிதோபாயத்வாநுஸந்தாநம் ப.க்யவத்.-
விஷயமாய்" என்னுமபி.ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே [வைத.மாய்]) இத்த்யாதி. (87)

88. உத்தகட.ரூர்த்த.வதாரிகை (இப்படி ஒரு) இத்த்யாதி. "உத்தகட.ரூர்த்தகடராக்யம் ஸம்ப.ராவிதமோ"
என்றபடி. (ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத) இத்த்யாதி. "ஸ்வரூபாநுசிதமான" என்றபடி. [அப்ராப்த]த்வத்தால்
ஹேயத்வமும் வரும்" என்னுமபி.ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஹேயவிஷயங்களிலே) என்று.
[ஸக்தி]ஸப்த.ார்த்தம் (ப்ரவணனு) இதி. [ப்ராப்த]த்வத்தாலே விலக்ஷணத்வமும் வரும்"
என்னுமபி.ப்ராயத்தாலே (விலக்ஷணவிஷயத்திலே) என்றது. [இராநின்றால்] என்றது "தே.ஹ-

மாறியிராநின்றால், ஸ்வரூபவர்த்தகமாய்க்கொண்டு ப்ராப்தமாய், நிரதியாய்போக்யமான புகுவத்து-
லிஷயத்தை லபித்கவேனுமென்னும் அநிவாரித்ப்ராவண்யபரவஸூனா உபேயாதிக்காரிக்கு, தன்னை அழிய-
மாறும்படியான ப்ரவ்ருத்திவிசேஷமுண்டாம் என்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்த்யுமிதே என்கிறார். ஒரு
வேர்யாஸக்தன் அவருக்கு வ்யாதிக்கார ப்ரார்த்தித்தது ஒரு தேவதைக்குத்தன் தலையை அறுத்துக் கொடுத்தான்
என்று அருளிச்செய்வார். (88)

89. இந்த ப்ரேமகார்யப்ரவ்ருத்தி, உபாயாதிக்காரிக்குப் போலே உபாயாந்தர்குதமாகாதென்கிறார் மேல்,
[அநுஷ்டாநமும்] இத்தியாதிக்கால்.

89. அநுஷ்டாநமும், அநுஷ்டாநமும் உபாயகோடியில் அந்வயியாது.

அவ்விஷயத்தைப்பற்றத் தன்னையழியமாறுகையாகிறவிது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய-
ஸித்த்யுமன்றோவென்கை. ஒருவேர்யையையளவிலே ஒருவன் அதிஸக்தனாய்க்கொண்டு
போருமவனாய், அவருக்கு வ்யாதிக்க கணக்க வந்தவளவிலே, 'இவளாறியெழுந்திருந்தவாறே
நானென் தலையை அரிந்து தருகிறேன்' என்று ஒரு தேவதைக்குப் ப்ரார்த்தித்தது, பின்பு தன்
தலையையரிந்து கொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்தியுமிதே. (88)

89. உபாயோபேயாதிக்காரங்களுக்குடலாக மற்றும் சொன்ன அநுஷ்டாநங்கள் போலன்றிக்கே,
உபாயதயா ஸாஸ்த்ரஸித்த்யுமாகையாலே, அந்யஸாதாநனுக்கு அநுஷ்டாநமானவிந்த
தேஹத்தயாக்யம் ராகுப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த்யஜமாயிருந்ததேயாகிலும், உபாயகோடியிலே
அந்வயித்தன்றி நில்லாதேயென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அநுஷ்டாநமும்] என்று துடங்கி.
அதாவது - அநுஷ்டாநமாகச்சொன்ன ஸ்வஸக்தித்தயாக்யாதிக்களும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோ-

த்யாகத்திலே ப்ரவ்ருத்தயுயிராநின்றால் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதேஹ-
த்யாகத்திலே) இத்தியாதி. (அவ்விஷயத்தைப்பற்ற) என்றது "தத்யுர்த்தம்" என்றபடி. [அப்ராப்த]
இத்தியாதியை ஒரு விசேஷத்திலே காட்டுகிறார் (ஒரு வேர்யைய அளவிலே) இத்தியாதிநா. (88)

89. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (உபாயோபேயாதிக்காரங்களுக்கு) இத்தியாதிநா. (மற்றும் சொன்ன
அநுஷ்டாநங்கள்) என்றது - "சக்திலக்ஷணத்தயாக்யங்கள்" என்றபடி. (அநுஷ்டாநமான) என்றது
- "அந்யஸாதாநத்தவவிருத்த்யநுஷ்டாநமான" என்றபடி. நஞ் - விரோதார்த்தம். (ராகுப்ராப்த-
மாகையாலே) இத்தியாதி. "ஆர்த்தனுக்கு அபத்யம் (ராகுப்ராப்த)மானாலும் புத்தகமாம்போலே
(அந்யஸாதாந)னாய், ஸித்த்யுஸாதாநஸ்வீகாரம் பண்ணின இவனுக்கு புகுவத்தயத்தாபிமத்யஜந-
முமாய், நிஷ்டாஹாநிறேதுவுமாய் (இந்த ராகுப்ராப்ததேஹத்தயாக்யம்) இருக்கும்" என்றபடி.
(அநுஷ்டாநமாக) இத்தியாதி.

(1) (ஸ்வஸக்தி-த்யாக்யாதிக்களும்) என்கிற (ஆதி)ஸப்தம் ஸஜ்ஜாத்யாக்யாதிபரம்;
(2) (ப்ரேமாதிகளும்) என்கிற (ஆதி)ஸப்தம் மூச்சடங்குகையை ஸங்க்ரஹிக்கிறது;
(3) (அநுஷ்டாநமும்) என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்
என்னுமபிப்ராஸத்தாலே (த்யாக்யாதிக்களும்) என்கிற புவஸவசநம்.

(1) (சக்தித்தயாக்யாதிக்கள்) (உபாயாதிக்காராந்தர்பூதம்);
(2) (ப்ரேமாதிகள்) (உபேயாதிக்காராந்தர்பூதம்) என்றபடி.

பூர்வாதி₄காரிகளுக்குண்டான ஸ்வஸக்தித்யாகு₃தி₃விசிஷ்டாநுஷ்ட₂நம் உத்தராதி₄காரிகளில் ஒருவருக்குண்டான ஸ்வஸரித்யாகு₃மாகிற பாமர்துருஷ்ட்யா தோன்றுகிற அந்நுஷ்ட₂நமும், ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயகோடியில் ஒருபடியாலும் அந்வயியாது; ஸ்வரூபத்திலும், ப்ராப்யத்திலும் அந்வயிக்குமித்தனை. (89)

பேயாதி₄காராந்த்ரபூ₂தமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாதாப்போலே, அந்நுஷ்ட₂நமாகச் சொன்ன ஸ்வதேஜ்ஹத்யாகு₃மும், உபாயபுத்₃த்யா அநுஷ்டி₂தமன்றிக்கே ராகு₃ப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியில் அந்வயியாது; உபேயாதி₄காரத்திலே அந்த்ரபு₄லிக்குமத்தனை என்னை. உபாயத்யா ஸாஸ்த்ரஸித்₃த₄மேயாகிலும், உபாயபுத்₃த்யா அநுஷ்டி₂தமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றிகில், ப்ரபந்தநுணவன் உபாயபுத்₃த்யா உபேயபுத்₃த்யா பண்ணுகிற

"மூலத்திலே [அநுஷ்ட₂நமும்] என்கிறவிது துருஷ்டாந்நார்த்தம்" என்னுமபி₁ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயகோடியிலே அந்வயியாதாப்போலே) என்றா. (அந்நுஷ்ட₂நமாகச் சொன்ன) என்றது - "விருத்த₄நுஷ்ட₂நமாகச்சொன்ன" என்றபடி. {"அப்ராஸந்த்யம் விரோத₄ம்" என்கிறபடியே விரோத₄மும் 'நஞ்' அர்த்த₂ங்களில் ஒன்றிறே}. (உபாயகோடியிலே அந்வயியாது) என்றது - "நிஷ்ட₄ஹாநிகரமாகாது" என்றபடி. (உபேயாதி₄காரத்திலே) என்றது - "அவிளம்பே₂ந உபேயாந்வயிதாவச்சே₂த₃கத்திலே" என்றபடி. அபத்த₂யதுருஷ்டாந்நவைஷமயத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்யா ஸாஸ்த்ரஸித்₃த₄மேயாகிலும்) இத்யாதி₃. "ஜ்யோதிஷ்டோமத்துக்கு (1) காமயப்ரயோக₃த்திலே ப₂லேஸபாயத்வமும், (2) நித்யப்ரயோக₃த்திலே தத₂நுபாயத்வமும் தாந்த்ரிகாபி₁மதம். அதில் வஸ்துஸ்வரூபம் ஒன்றியிருக்க, ஸாத₂நத்வாஸாத₂நத்வங்கள் ஸாத₂நத்வபுத்₃த்யாஅநுஷ்ட₂நாத₂பு₄ஸாதீ₂நங்களாயிருக்கும்; ஆக ஸாத₂நதயா (ஸாஸ்த்ரஸித்₃த₄)த்துக்கு ஸாத₂நத்வமுண்டாம்போது ஸாத₂நத்வபுத்₃த்யா அநுஷ்டி₂தத்வம் அவச்சே₂த₃கவித்யா அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்; அந்த ஸாத₂நத்வபுத்₃த்யா அநுஷ்டி₂தத்வமில்லாமல் ராகு₃ப்ராப்தமாக அநுஷ்டி₂தமான இடத்திலே, ஸாத₂நதாவச்சே₂த₃காவச்சி₂ந்நமில்லாமையாலே உபாயாந்வயக₃ந்ந₂மில்லை. ஆகையாலே ஜ்யோதிஷ்டோமத்துக்கு

- (1) நித்யப்ரயோக₃த்தில் ப₂லாநுபாயத்வமுபபந்தம்;
- (2) காமயப்ரயோக₃ந்நன்னிலும் மத்யே ப₂லேஸ்சை₂ நஷ்டையானாலும் சிஷ்டகூர்ஹாநிலிருத்தயர்த்தம் ப்ரயோக₃ஸமாப்தி பண்ணினவிடத்திலே ஸாத₂நத்வாபு₄வமுபபந்தம். இவ்வர்த்தம் "ப்ரக்ரமத்து நியமயேத. ஆரம்ப₂ஸ்ய க்ரியாநிமித்தத்வாத்" (பூ.மீ.6-2-13) என்கிற ஷாஷ்டாதி₄கரணத்திலே ஸ்யக்தம்.
- (3) "உபாயத்வக்₃ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநஸா ஸுதீ₂:" (ஸ.த.17-97) என்கிறவித்தாலும் உபாயத்வபுத்₃த்யா அநுஷ்டி₂தத்வம் உபாயாந்வயப்ரயோஜகம் என்று ஸித்தம்.
- (4) லௌனிககர்மங்கள்ளுக்கு இப்படி உபாயத்வபுத்₃த்யா அநுஷ்டி₂தத்வம் உபாயதாவச்சே₂த₃கமல்லாமையாலே அபத்த₂யபே₂ஹ்நவைஷமயமும் ஸித்தம்.
- (5) (ராகு₃ப்ராப்த)மாக ப்ரபந்தநுஷ்டி₂யமாநவிஷயவாஸத்துக்கும் உபாயாந்வயப்ரயோஜகத்வமில்லை.
- (6) அசிஷ்டாப்தரிஷித்₃த₄ங்களான நிமிஷிதாதி₃களைப்போலே இந்த (ராகு₃ப்ராப்த)ங்களான

89. (அநுஷ்ட₂நமாக) என்றது அநுஷ்டே₂யமாக என்றபடி. (அந்நுஷ்ட₂நமாக) என்றது அந்நுஷ்டே₂யமாக என்றபடி. (புண்யதேஜ்ஹஸாஸாதி₃களும்) என்கிற (ஆதி₃)ஸப்தத்தாலே "அவி₁பலவாய தூர்மாரணம்" (ஸ.த. 17-93) இத்யாதி₃ப்படியே கிருசித்தி₃த்வவாரா புகுஷந்-முக்கூலல்லாஸத்துக்கே உறுப்பான நித்யகைங்கர்யாதி₃களைச்சொல்லுகிறது. (89)

90. இப்ப்ராவண்யம் விசிஷ்டவேஷவிரோதியிலே மூட்டுகிறவளவேயோ, நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதி-களிலும் மூட்டுகிறதில்லையோ என்கிறார், [அந்ந்யோபாயத்வமும்] இத்த்யாதிபால்.

91. அந்ந்யோபாயத்வமும், அந்ந்யோபேயத்வமும், அநந்யதைவத்வமும் குலையும் படியான ப்ரவ்ருத்தி காணுநின்றோமிறே.

“நாராயணே...பறை தருவான்” (திருப்பாவை 1) என்கிற அந்ந்யோபாயத்வமும் குலையும்படியான

புண்யதேசுவாஸாதிசுருமுபாயகோடியிலே அந்வயிக்கவேணுமிறே. (89)

90. அன்றிக்கே, இந்த ப்ரபத்திதான் உபாயகோடியிலே அந்வயித்ததாகிலும் அந்ந்யோபாயத்வத்-துக்குக்குலேத்தல் வருமித்தனையிறே; அது ப்ரேமபரவஸர்க்கு அவத்யுயமன்றென்கைக்காக ப்ரேம-பரவஸர்ப்ரவ்ருத்திகளை துர்ஸிப்பிக்கிறார், [அந்ந்யோபாயத்வமும்] என்று துடங்கி. அந்ந்யோ-பாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - “திருந்தவேநோற்கின்றேன்”(நா.தி.1-6), “நோற்-கின்ற நோன்பினைக்குறிக்கொள்”(நா.தி.1-8), “குதிரியாய் மடலூர்த்தும்”(திருவாய்.5-3-9),

வ்யாபாரங்கள் அதுருஷ்டத்வாரகபுலோத்தபாத்யுநத்திலே அகிஞ்சித்தகரங்கள்” என்றபடி. (89)

90. நறு - ‘சரமஸ்லோகத்திலே “பரித்யஜ்ய” என்கிறவிது அப்ராப்திஹேதுகத்த்யாக்யாநுவாதம்’ என்கிற பக்ஷத்திலே இது நிஷித்த்யாநுஷ்ட்யாநருபமல்லாமையாலே, உபாயபுத்த்யா அநுஷ்டி-தத்வாபுலவத்தைப்பற்றி அநுபாயத்வம் இதுக்கு உண்டானாலும் ‘த்யாக்யம் விதேயம்’ (முமு.2.0.2 அர்த்த்யாநுவாதம்) என்கிற பக்ஷத்திலே நிஷித்த்யாநுஷ்ட்யாநருபமாகையாலே உபாயத்வபுத்த்யா அநுஷ்டிதத்வமில்லாவிட்டாலும் உபாயாந்வயம் துர்வாரம். நிஷித்த்யாநுஷ்ட்யாநம் அநிஷ்டாந்வயஹேதுவாம்போது, உபாயத்வபுத்த்யா அநுஷ்டிதத்வம் அபேககிதமன்றிறே? ஆகையால் இவ்விது காரிக்கு இது (ராக்யப்ராப்த)மானாலும் நிஷ்ட்யாஹாநிஹேதுவாம்.

(1) “உந்மத்தப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்திபோலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்க-ளாமோ? என்று நினைக்கவேண்டாம்” (முமு.2.5.2) என்றும்,

(2) “ஆந்ருமஸ்ஸப்ரத்யாநனம் அநுஷ்டித்தாலும் ஏறிட்ட கட்டி ஆகாஸத்தில் நில்லாதாப்போலே அவையும் ஒரு பூலத்தோடு ஸந்திப்பிக்கக்கூடவது” (தனி சரமம்) என்றும் இவர்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

ஆகையால் ஸாத்யநத்வபுத்த்யா அநுஷ்டிதத்வமில்லாவிட்டாலும் உபாயாந்வயம் துர்நிவாரம் என்ற ஸங்கையிலே உத்தரக்யுர்த்தம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே ததுவதாரிகையை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இந்த ப்ரபத்திதான் உபாயகோடியிலே) இத்த்யாதி, (அந்ந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலேதல்) என்றது - “நிஷ்ட்யாஹாநி” என்றபடி.

(1) “ப்ரியாய மம விஷ்ட்னோஸ்ச” (ஸ.த.17-94) என்கிற விசேஷவசநத்தைக்கொண்டு விநியோக்யப்ருத்யுத்தவத்தாலே கைங்கர்யபுத்த்யா பண்ணுகிற விஷய (= தேசு) வாஸாதி,களிலே

90. “யத்யுருச்ச்யாஸி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ துஹத்தேயேவ ஹி பாவக:” (ஹர்யஷ்டகே 1) என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாயபுத்த்யியின்றிக்கே உபாயாநத்ரங்களைச் செய்யிலும் வஸ்துஸ்பபுலாவத்தாலே ஏறிட்ட கட்டிபோலே (தனிசரம. “ஸர்வபாபேப்ய:” வ்யாக்யானே) ஒரு பூலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக் கூடவதாயன்றே இருப்பது. ப்ரபந்நாக்யேரஸரரண ஆண்டாளும், ஆம்வார்களும் உபாய-புத்த்யாவும் கூட ப்ரவ்ருத்திக்கக்காண்கையாலே அது ஸ்வரூபத்துக்குச்சேருமோவென்கிற

“நோற்கின்ற நோன்பினைக்குறிக்கொள்” (நா.திரு. 1-8) என்கிற உபாயாந்தரப் பரவருத்தியும், “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” (திருப்பாவை 29), “உமக்கே ஆளாய்த்திரிகின்றோம்” (பெ.திருமொழி 4-9-4) என்கிற

“ஓதிநாமம்” (பெரியதிருமொழி 9-3-9), “ஊராதொழியேன் நான் - வாரார பூம்பெண்ணை மடல்”, “உலகறிய ஊர்வன் நான் - மன்னிய பூம்பெண்ணை மடல்” என்று - நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே இழிகை. அநந்யோபேயத்வம் குலையுப்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தம் என்றிருக்கை தவிரந்து, “நமக்கே நலமாதலில்” என்றும், “தூமலர் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு துடுவோம்”

உபாயாந்வயப்ரயோஜக்த்வஸங்கையே இல்லை.

(2) இப்படி கைங்கர்யபூத், த்யாவவ்றிக் கே விரஹவைக் கல்வ்யபூத் தாலே உண்டான தேஹு- த்யாகாதி, கள் (உபாயகோடியிலந்வய) க்கக்கடவதானாலும் ப்ரேமபாரவஸ்யாதி, களாலே நிஷ்டா- ஹாநிகரங்களன்று என்று கருத்து. “விஷயவாஸாதி, களுக்கு கைங்கர்யரூபண விநியோக, மில்லை, ஸ்வதந்த்ரோபாயத்தேவாபாயாங்க, த்வாதி, ரூபண விநியோகம்” என்கிற பக்தத்திலே அவையும் ப்ரேமபாரவஸ்யக்ருதங்களாகையாலே உபாயநிஷ்டாஹாநிகரங்களாகாது என்று கண்டு கொள்வது. (ப்ரேமபாரவஸர்) என்றது - “ஆற்றார்களும் ஆண்டாரும்” என்றபடி. (“திருந்தவே”) (நா.தி. 1-6) = நன்றாக, (“நோற்கின்றேன்”) = உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன் என்றபடி. (“நோற்கின்ற”) (நா.தி. 1-8) இத்யாதி. (“நோற்கின்ற”) = அநுஷ்டியமானமான (“நோன்பினை”) = உபாயா- நுஷ்டாநமாகிற வ்ரத்ததை, (“குறிக்கொள்”) = புத்தி, பண்ணு என்றபடி. (“குதிரியாய்”) (திருவாய். 5-3-9) இத்யாதி. (“குதிரியாய்”) = குத்திதஸ்தீரயாய், (“மடலூர்த்தம்”) = மடலூருவோம் என்றபடி. (“ஓதிநாமம்”) (பெ.திருமொழி 9-3-9) = திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணி என்றபடி. (“ஊராதொழியேன்”) (சி.மடல் 77) இத்யாதி. (“வாரார”) = தீர்க்குமான, (“பூம்”) = அழகியதான, (“பெண்ணை மடல்”) = பெண்ணை மடலை. (“பெண்ணை”) = பனை. ஏரார் = இருபெயர் என்னக்கடவது. (“ஊராதொழியேன்”) = நான் ஊர்ந்தே நிற்பன் என்றபடி. (“உலகறிய”) (பெ.மடல். 148) இத்யாதி. (“நான்”) = விரஹாதுரையான நான், (“மன்னிய”) = ஸ்திரீமான, (“பூம்”) = அழகியதான, (“பெண்ணை மடல்”) = பனைமடலை. (“உலகறிய ஊர்வன்”) = இந்த லோகஸ்த்ர அறியும்படி ஊர்வேன் என்றபடி. இதில் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (“நோன்பு”) இத்யாதி. நா. (“நோற்கின்றேன்”) இத்யாத், யர்த்தம் (நோன்பு நோற்கை) என்று. (“ஊரா- தொழியேன்”) இத்யாத், யர்த்தம் (மடலெடுக்கை) இதி. (“ஓதி நாமம்”) இத்யாத், யர்த்தம் (முதலான) இதி. “ஸங்கீர்த்தநாதி, ஸாத், நவியோஷங்கன்” என்றபடி. (“திருந்தவே”) இத்யாதி, நாச்சியார் திருமொழி. (“குதிரியாய்”) இத்யாதி, திருவாய்மொழி. (“ஊராதொழியேன்”) இத்யாதி, சிறியதிருமடல். (“உலகறிய”) இத்யாதி, பெரியதிருமடல். (அத்தலைக்கு) இத்யாதி. “ஸ்வார்த்த- தாக், ந்த், ரஹிதபார்த்தத், தைகவேஷமான அதிசயத்தை” என்றபடி. (“நமக்கே நலமாதலில்”) (பெ.திருமொழி 9-3-9) நமக்கே ஆநந்த, மாகையில் என்றபடி. இது (“ஓதிநாமம்”) த்தினுடைய ஷேஷம். இத்தால் பார்த்தத், தாரஹிதஸ்வார்த்தத், நந்தம் சொல்லிற்று. (“தூ”) இத்யாதி. (“தூ”) (தூ)

ஸங்கையிலே, உபாயகோடியந்விதமானத்தைச் செய்யிலன்றோ ஏறிட்டகட்டியின் ந்யாயம் ப்ரஸங்கிப்பது. உபாயத்வபரஸாஸ்த்ரங்கடெல்லாம் ப்ரேமாவஸ்தூவிஸேஷஹிநமான ஜ்ஞாந- ஜ்ஞயப்ரவ்ருத்த்யுபாயத்வபரங்களாகையாலே ப்ரேமாவஸ்தூகார்யங்களாய், ராக, ப்ராபத்தங்களான ப்ரபந்தருடைய ப்ரவ்ருத்திகளை உபாயத்தேவ ஸாஸ்த்ரம் விதி, யாமையாலே அதுகள் உபேயா- திகாரரூபங்களாய்க்கொண்டு அத்யந்தஸ்வரூபாநுரூபங்களாகக் குறையிலலை என்று உபாயத்வ- பரஸாஸ்த்ரங்களை அதிகாரிவிஸேஷவிஷயங்களாக்கி விரோதப்பரிஹாரம் பண்ணுகிறது

அந்நயோபேயத்வமும் குலேயும்படியான “யாமணிவோம்” (திருப்பாவை 27), “நமக்கே நலமாதலில்” (பெரிய திருமொழி 9-3-9) என்று ஸ்வரஸத்வாந்வயமாகிற உபேயாந்தரப்ரவ்ருத்தியும், “தேவாதிதேவனே...சேவி”க்கையாகிற அந்நயத்தைவத்வமும் குலேயும்படியான “உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்” (நா. திரு. 1) என்கிற அந்நயனோஷத்வவிருத்தப்ரவ்ருத்தியும், உபேயப்ராவண்யமடியாக “மயர்வற

என்றும் தனக்கதிசாயம் தேடத்துடங்குகை. அந்நயத்தைவத்வம் குலேயும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - “காமதேவா உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்”, “பேசுவதொன்றுண்டு இங்கெம்பெருமான்” என்று - காமன்பக்கலிலே தேய்வதாபுத்தி₄ பண்ணி ஆராதிக்கை. [காணுநின்றோமிறே] என்றது - ப்ராப்யவஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசாயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள் பக்கலிலும் உண்டாகக் காணுநின்றோமிறே என்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபாயகோட்யந்வயம் வஸ்துகூத்தயா

= பரிசுத்தமான, (“மடல்”) = இதழ்களையுடைய, (“தன்”) = குளிர்த்த, (“அம்”) = அழகியதான், (“துழாய்”) = துழாயையுடைய, (“மலர்கொண்டு”) = புஷ்பங்களைக்கொண்டு, (“தூடுவோம்”) = அலங்கரித்துக்கொள்ளக்கடவோம் என்றபடி. இது திருவாய்மொழி. இத்தால் ஸ்வார்த்த்யாதிசாயம் சொல்லிற்று. “அவதாரணத்தையொழிந்த ஸ்வார்த்தம் இரண்டுக்கும் அர்த்தம்” என்னும் அபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிற (தனக்கதிசாயம்) என்று.

[அந்நயத்தைவத்வம்] இத்யாதி. “உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழான்” (திருவாய். 4-6-10) “அந்நயத்தைவத்வமியம் கஹா ச” (ரா.ஸு. 28-12) என்று சொன்ன தேய்வதாந்தரவையுடையம் என்றபடி. (“காமதேவா”) இத்யாதி. (“காமதேவா”) (நா.தி. 1-1) = காமதேவனே! (“உன்னையும்”) = உபாயமான உன்னையும், (“உம்பியையும்”) = புருஷகாரமான உன் தம்பியையும், (“தொழுதேன்”) = ஆஸ்ரயித்தேன். காமன் தம்பி சாமன். (“காமதேவா!”) என்று “தத்புருஷாய வித்மஹே காமதேவாய தீமஹி, தந்நோநங்கு: ப்ரசோத்யாத” என்று காமக்யாத்ரீஸ்தம்ந்ந்ரவிங்கு ஸூசிதம். (“காமதேவா!”) என்கிறவிது அஸ்வகர்ணேதி₅ ஸப்தம் போலே கேவலருடாமாகக் கூடும் என்னுமபிப்ராயத்தாலே ப்ரமாணந்தரம் (“பேசுவோம்”) (நா.தி. 1-8) இத்யாதி. (“எம்பெருமான்!”) = என் ஸ்வாமி! (“இங்கொன்று பேசுவதுண்டு”) = இவ்விடத்தில் விவகரிதம் ஒன்றுண்டு என்றபடி. இது நாச்சியார் திருமொழி. இதுக்கர்த்தம் (காமன்பக்கலில்) இத்யாதி. (“காமதேவா!”) என்கிற (“காம”) ஸப்தார்த்தம் (காமன் பக்கலிலே) என்று. (“தேவா!”), (“எம்பெருமான்!”) என்கிறவித்தைப்பற்ற (தேய்வதாபுத்தி₄) என்று. (“தொழுதேன்”) என்கிற இதுக்கர்த்தம் (ஆராதிக்கை) என்று. (பேரளவுடையவர்கள்) = மயர்வறமதிநலம் அருளப் பெற்றதும், ஸனுஜமாயும் இருக்கிற விசுத்தமஹ்ருநத்தையும் உடையரான நம்மாழ்வார், திருமங்கைமன்னன், ஆண்டாள் இவர்கள். பூர்வோக்தாவஸ்த்யவாபாவத்தை இசைவிக்கிற (முன்பு

உத்தரகூர்த்தம்) என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிற (அன்றிக்கே) இத்யாதி₆யாலே. (குலேயும்படியான ப்ரவ்ருத்தி) என்றது, குலேயும்போலையான (ப்ரவ்ருத்தி) என்றபடி. இத்தால் (அந்நயோபாய)த்வாதிகள் (குலேயு)மதன்றிறே. மடலூரகுகையை உபாயாந்தரமாக அருளிச்செய்தது, நாயகனுக்கும், நாட்டாருக்கும் அதுருஷ்டத்வாரா அவஸ்த்யத்தை விளக்குமதாய், இருக்கையாலே. இங்ஙனன்றிக்கே, அதுருஷ்டத்வாரா நாயகஸப்தத்துக்கு உறுப்பன்றிறே இது. (மடலெடுக்கை முதலான) என்ற (ஆதி)ஸப்தத்தாலே அடிக்கொருகால் ப்ரபத்தி பண்ணுகையைச் சொல்லுகிறது.

மதிநலமருள்”ப்பெற்றுத் தெளியக்கண்டவர்களுக்கும் உண்டாகக்காணுநின்றோமிறே.

(90)

91. பாரதந்தர்யபேடாகூத்வாநந்யார்ஹத்வபுஜ்ஜுங்களான இந்த ப்ரவ்ருத்திகள், ஹேதுபேதத்தைப்பற்ற ஸ்லாக்யங்களாயிருக்குமென்கிறார், [ஜ்ஞாநவிபாகம்] இத்யாதி.யால்.

91. ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்஑முஞ்சு பெறும்.

ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநத்தின் விசேஷபரிபாகரூபபுத்திகார்யமாய், கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யவிவேகதிரோதாயக-

வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரிமே; அங்ஙனன்றிக்கே, நேரே உபாயபுத்த்யா அநுஷ்டித-
மானவையிறே இவை; ஆகையால் ப்ரேமபரவஸர்க்கு இது அவத்யமன்று என்று கருத்து. (90)

91. இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாநமூலமாய் வருமவையொன்றுமாத்ர-
ணீயமன்றேயென்ன அருளிச்செய்கிறார், [ஜ்ஞாந] இத்யாதி.யாலே. [ஜ்ஞாநவிபாக]மாவது-
“ஞானங்களிந்தநலம்” என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாகரூபையான புத்தி; அதின்

சொன்ன இத்யாதி.நா. (முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு) என்றது - (பிள்ளை திருநறையூரையர்)
தேஹத்யாகத்துக்கு என்றபடி. (வஸ்துகூத்யா) என்றது - உபாயபுத்த்யாவன்றிக்கே ராகூண
க்ருதமானாலும், நிஷித்தாநுஷ்டாநத்தினுடைய அர்த்தஸ்வாபாயத்தாலே என்றபடி. (கொள்ளுகிற
மாத்ரம்) என்கிற (மாத்ர)ஸ்ப்யுத்தாலே உபாயபுத்த்யா அநுஷ்டிதத்வம் வ்யவச்சேத்யம். (நேரே
உபாயபுத்த்யா அநுஷ்டிதமானவையிறே இவை) என்றது - “ஸம்ப்ரணதேஹாஷ்ப்ரயோஜகோபாய-
புத்த்யநுஷ்டிதமானவையிறே இந்த (நோன்பு) முதலானவை” என்றபடி. “ஏவமந்யேஷ்வபி
தேஹாஷ்வத்ஸ” என்று அபுத்திபூர்வத்திலே அல்பதேஹாஷுமும், புத்திபூர்வத்திலே மஹாதேஹாஷுமும்
சொல்லின்றிறே. இப்படி மஹாதேஹாஷுஹேதுக்களுக்கு ப்ரேமபாரவஸ்யம் தேஹாஷுஹேதுத்வ-
ப்ரதிபுடமானால், அல்பதேஹாஷுஹேதுவுக்கு அது தேஹாஷுஹேதுத்வப்ரதிபுடம் என்னுமிடம் கைமுதிகம்”
என்னுமிடம் ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே ப்ரேமபரவஸர்க்கு) இத்யாதி. (90)

91. “அஜ்ஞாநஹேதுகத்வஹேதுவினிலே மடலெடுக்கை முதலானவற்றுக்கு தேஹாஷ்வாநுமாந-
ஸங்கையில் உத்தரக்ரந்தம்” என்னுமிடம் ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (இத்தனையும்) இத்யாதி.
(இத்தனையும்) என்றது - மடலெடுக்கை முதலானவை” என்றபடி. இமா ப்ரவ்ருத்தயோவத், யருபா:
அஜ்ஞாநகார்யத்வாத், ஸம்ப்ரதிபந்வத்” என்கிற அருமானம் இங்கே விவக்ஷிதம். (ஜ்ஞாந) இத்யாதி.
விசரிஷ்ட: பாக: விபாக:, (ஜ்ஞாந)ஸ்ய விபாக: ஜ்ஞாநவிபாக: தக்கார்யமான ஜ்ஞாநம்
பகுவத்விஷயத்தில் நிரதிசயபேடாக்யத்வ (ஜ்ஞாந)ம். அதினுடைய (விபாக) மாவது அநுகூ-
விஷயகத்வப்ரபூத்த-அநுகூலத்வ-வினம்பாகக்ஷம்த்வாபாதகூத்வாதிருபாவஸ்தாவிசேஷரூபையான
புத்தி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஞானம் கனிந்த)(இரா.நா.66) இத்யாதி.நா. (“ஞானம்”) =
(ஜ்ஞாந)த்தினுடைய, (“கனிந்த”) = பழுக்கையாகிற பரி(பாகரூப)மான, (“நலம்”) =
ஸுகூருபையான புத்தி. “புத்திஸ்ச (ஜ்ஞாந)விசேஷ:” (ஸ்ரீபா.ம. ஸ்லோகஸ்கந்த.)என்பதுவும்

91. (கர்மநிபுந்தநுமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையாவது:- “நரஸ்ய புத்தி,தொளர்ப்யஸ்யாத்
உபாயாந்தரம் இஷ்யதே” இத்யாதிப்படியே (1) உபாயாந்தராத்ரதிஸ்வரூபவிருத்தத்தவஜ்ஞாநா-
நுத்யயரூபாஜ்ஞாந - (2) தத்வஸிஸம்ருதிகளாகிற கர்மநிபுந்தந(அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை). (91)

பாரவஸ்யரூபமான அஜ்ஞாநத்தாலே, புக்திப்ரவஸர்க்கு ஸ்வஸரீரத்யாக்யகாமபுஜநாதிச்யாய் வருமவையான வ்ருத்திவிசேஷங்களெல்லாம் ஸ்லாக்யங்களாமாய், ப்ராந்த்யந்யங்களுமாகையாலே [அடிக்கழஞ்சு பெறும்]. ஜ்ஞாநதூஸையில் வரும் அஜ்ஞாநகார்யங்களாய்த்து ஸ்வரூபஹாநியைப் பிறப்பிக்குமத்தனையல்லது, புக்திபாரவஸ்யதூஸையில் வரும் அஜ்ஞாநகார்யம் ஸ்வரூபவந்த்யகமத்தனே என்றபடி. (91)

9 2. இந்த புக்திப்ரேரிதவ்ருத்திகள் பூர்வபூவியான உபாயப்ரதிபுந்த்யகங்களாகாதென்கிறார் மேல், [உபாயபுலம்] இத்யாதிச்யால்.

9 2. உபாயபுலமாய், உபேயாந்தர்பூதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிபுந்த்யகமாகாது. உபாயஜ்ஞாநாந்தரபூவியான உபேயப்ராவணயகார்யங்களாய்க்கொண்டு இவை உண்டாகையாலே,

கார்யமான [அஜ்ஞாந]மாவது - அந்த புக்த்யதிரியத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகாபூவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களெல்லாம் [அடிக்கழஞ்சுபெறும்] என்றது - அதிஸ்லாக்யங்களாயிருக்குமென்றபடி. கர்மநிபுந்த்யநமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து. (91)

9 2. ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் ஸஹியாதஸித்ததோபாயத்தின் கார்யகரத்தவத்துக்கு ப்ரதிபுந்த்யகமாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

இங்கே விவக்ஷிதம். (அஜ்ஞாநம்) என்று யுக்தாயுக்தவிபூக்யப்ரமாநுத்யாயம் அபிப்ரேதம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அந்த புக்த்யதிரியத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகாபூவம்) என்று. "வருமவை" என்கிற ஸாமாந்யஸாப்த்யத்துக்கு ப்ரகரணநுஞ்ஞாமாக விசேஷபரத்வம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்கள்) என்றது. "(அடி) என்று பத்யுமாநிபரிமிதபூமியாய் (கழஞ்சு) என்று ஸுவர்ணபரிமாணவிசேஷமாய், அத்யுக்திருஷ்டஸ்த்யாநவிசேஷங்கள் பத்யுமாநிபரிமிதமாய் மஹார்க்கம்" என்று ஸாப்த்யார்த்தம். "அதில் இங்கே யத்யாஸ்ருதார்த்த்யவிவக்ஷை கூடாமையாலே குஸுலவந-கர்த்ருவாசகமான 'குஸுல'ஸாப்த்யம் விவேகத்தைப் பற்றி தைபுண்யத்திலே லாக்ஷணிகமாகியுப்போலே மஹார்க்க்யதாமுக்கத்தாலே ஸ்லாக்யதாதிரிய-லக்ஷணம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதிஸ்லாக்யங்களாய்) இத்யாதி. அவத்யாஸுபத்தவஸ்தாத்யபாபிமதமான அஜ்ஞாநகார்யத்வரூபஹேதுவுக்கு கர்மமூலகஜ்ஞாநகார்யத்வத்தாலே ஸோபாதிக்கவம், மூலத்திலே [ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான] என்கிற விசேஷவசநத்தாலே ஸிசிதம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கர்மநிபுந்த்யநமான) இத்யாதி. (91)

9 2. உத்தரக்யுந்த்யாவதாரிகை (ஆனாலும்) இத்யாதி. (இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி) என்றது - "நிஷ்க்ருஷ்ட-வேஷத்துக்கத்யந்தநிஷித்தமான உபாயபுந்த்யா அநுஷ்ட்யாநம்" என்றபடி. (ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும்) என்றது - (ஸாத்யநபுந்த்ய)திரிய (ஸாக்யப்ராப்த)(வா-8 6)த்தையாதல். தத்யுபுந்த்யா (அநுஷ்ட்யாந)(வா-8 9)த்தையாதல் என்றபடி.

1. (உபாயப்ரதிபுந்த்யகமாகாது) என்கிற (உபாய)ஸாப்த்யம் ப்ரதிபுந்த்யார்ஹத்வரூபலிங்க்யத்தாலே ஸித்ததோபாயபரம்.

2. தத்யுபாயபாபுத்தாலே [உபாயபுலமாய்] என்கிற (உபாய)ஸாப்த்யமும் ஸித்ததோபாயபரம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸித்ததோபாயமான) இத்யாதி. "ஸ்ருஷ்ட்யவ-

உபாயத்தின் பூலமாம். உபாயஸ்வீகாரநந்தரபூலிகளான ஆறுகூல்யாதிட்கள்போலே, பூகூவத்-
கைங்கர்யரூபோபேயத்திலே அந்தர்பூதமாயிருக்கிற காமபூஜநாதிட்யான இவைதனக்கு, பூர்வபூலியான
உபாயத்துக்கு அநுத்யாபாதுகப்ரதிபூந்தகமாகாது. ஸோஷிக்கதிஸ்யகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூப-
ஸித்திதூஸாத்யஸமாநமென்கிறார். (92)

[உபாய] இத்யாதிட்யாலே. [உபாயபூலம்] என்றது - ஸித்திதோபாயமான அவன் பண்ணின
க்ருஷிபூலமென்றபடி. “மயர்வற மதிநலமருளினன்”, “பேரமர்காதல்கடல்புரைய விளைவித்த
காரமர்மேனி நங்கண்ணன்” என்றும் ஏவம்பூதப்ரவ்ருத்திவேதுவான பூக்திக்கு உத்பாதகனும்
வர்த்தகனும்வனேயிறே; ஆகையாலே, பூக்திபாரவஸ்யநிபூந்தகமான இப்ப்ரவ்ருத்தியை
உபாயபூலமென்கிறது. [உபேயாந்தர்பூதமாயிருக்குமது] என்றது - ப்ராப்யத்வரையின்
முறுகுதலாலே கண்ணாஞ்சுழியைவிட்டு இத்தலை படுகிற அலமாப்பெல்லாம் நம்மை ஆசைப்பட்டு
இப்படி படப்பெறுவதே என்று அவன் முகமலருகைக்குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை
துடக்கமான இந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோ-
தாராதிட்யு. (முமு. 2 2 4) வ்யாஸருத்தயர்த்தம் “க்ருஷிபூல”த்வத்தை விசோஷிப்பிக்கிறார் (“மயர்வற”)
இத்யாதிட்யு. (“பேர்”) = பெரியதான், (“அமர்”) = அமர்ந்த; அன்றிக்கே, பேர் = பெரிய, அமர்
= பூசல விளைவித்த, (“காதல்”) = காமத்தை, (“கடல்புரைய”) = கடல்போலே, (“விளைவித்த”)
= வர்த்திப்பித்த, (“காரமர்”) = மேகம்போன்ற, (“மேனி”) = விக்ரஹத்தையுடைய,
(“நங்கண்ணன்”) = எங்களுக்கு ஸோஷிதனான க்ருஷ்ணன்” என்றபடி. இது திருவாய்மொழி (5-
3-4). (“அருளினன்”) என்கிறவிதக்கர்த்தம் (உத்பாதகனும்) என்று. (“கடல்புரைய விளைவித்த”)
என்கிறவிதக்கர்த்தம் (வர்த்தகனும்) என்று. “உபாயப்ரயோஜ்யத்வம் (உபாய) பூலத்வம்” என்னும-
பிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பூக்திபாரவஸ்யநிபூந்தகமான) இதி. (உபேய) இத்யாதிட்யு.
(முறுகுதலாலே) என்றது - தீவ்ரதையாலே என்றபடி. (இத்தலை) என்றது - சேதநன் என்றபடி.
(அலமாப்பெல்லாம்) என்றது - “அநுசிதப்ரவ்ருத்திப்ரயோஜகமான அஸ்வாஸ்த்யாதிஸ்யங்க-
ளெல்லாம்” என்றபடி.

(நம்மை ஆசைப்பட்டு) இத்யாதிட்யு. இங்கே “ஸோச்யா ச ப்ரியதூர்ஸாநா ச மதுநக்லிஷ்டேய-
மாலக்ஷ்யதே” (ஸாகுந்தலம் 3-7) என்கிறத்தையும், “யஸ்யார்த்தே ஸுமுகி! த்வயா
புநரநுத்யாகே஽பி ஸந்த்ரஹ்யதே” இத்யாதிட்யு. களையும் ஸம்வாத்யமாகக்கண்டுகொள்வது. [இருக்கு-
மது] என்கிற ஏகவசநம் ஐத்யேகத்வபரம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே (இந்த ப்ரவ்ருத்திகள்) என்றது.
“பூகூவந்முக்ஞேல்லாஸோத்தே ஸோநாநுஷ்டியமானந்த்வம் கைங்கர்யத்வம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே
அருளிச்செய்கிறார் (அவன் முகமலர்த்திக்காக) இத்யாதிட்யு. இங்கே உத்யேசமாயில்லாமையாலே
அருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யத்தோபாதிட்யாய்க்கொண்டு) என்று. (உபேயாந்தர்பூதமாய்) என்றது
- (உபேய)கோடிநிவிஷ்டமாய் என்றபடி. “நித்யஸித்தமான உபாயத்துக்கு உத்பத்தியில்லாமையாலே

92. (உபாயத்வத்தினுடைய காரயகரத்வத்துக்கு விலக்காகாது) என்றது - ப்ரபத்திரூப-
உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணினவன், மற்றொரு ஸாதநங்களிலாதல், மீனவும் அதிலேயாதல்
ப்ரவ்ருத்திக்கிலிறே, ஸணவல்கபூரஹ்மால்ஸ்த்ரந்யாயத்தாலே [உபாயப்ரதிபூந்தக]மாவது?

- (1) பூகூவஸ்வீகாரரூபப்ரபத்தயநுஷ்டானாத அவனாகையாலும்,
- (2) இத்தலையில் உள்ளதெல்லாம் அதின் பூலமாய்க்கொண்டு கேவலப்ராப்யகோட்யந்விதங்க-
ளாயிருக்கையாலும், விலக்காகாது என்றபடி. (92)

93. தத்ப்ரபத்த்யர்த்தமாசு வருமிவற்றுக்கு ஸாத்நத்வந்தான் வரில் தட்டென் என்கிறார், [விளம்புாஸஹம்] இத்யாதி்யால்.

93. ஸாத்யஸமாநம் விளம்புாஸஹமென்றிறே ஸாத்நத்துக்கேற்றம்; ஸாத்ய-ப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாத்நத்திலிழிகிறது.

புலவிளம்புத்தை ஸஹியாதென்றன்றே ஸித்த்யுஸாத்நந்தனக்கு உபாயாந்தரங்களைப்பற்ற ஏற்றமுண்டா-கிறது; அத்தைப்பற்றவும் விளம்புாஸஹத்தல் இவற்றுக்கே அதிசயித்திருக்கையால், இவைதானும் ஸித்த்யோபாயவிசேஷங்களானால் வரும் தட்டென்? என்று கருத்து. இவன் இவற்றிலே முயல்வதற்கு முன்னே,

பாதியாய்க்கொண்டு, உபேயத்திலே அந்தர்பூதமாயிருக்கை. [உபாயப்ரதிபுத்த்யுக்கமாகாது] என்றது - ஏவம்பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்தவத்துக்கு விலக்காகாதென்றபடி. (92)

93. இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்த்யோபாயப்ரதிபுத்த்யுக்கமாகாதென்னுமிடம் சொல்லி, அவைதனக்கு ஸித்த்யோபாயஸாம்யத்தை விலக்கித்தருளிச்செய்கிறார்மேல், [ஸாத்யஸமாநம்] இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. அதாவது - ஸாத்யவஸ்துவே ஸாத்நமாகையாலே, ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநமென்றும், புலவிளம்புத்தை ஸஹியாதே ஸீக்ரமாக கார்யம்

உத்தபத்த்யபாவப்ரையோஜகமான ப்ரதிபுத்த்யுக் கிடையாது; ஆகையாலே உபாதீ, {தே}, {தே}ய-கார்யோபாதீ, {தே}நப்ரதிபுத்த்யுக் தவமே [கார்யோபாதீ, ந இதி ச பாட:] உபாயப்ரதிபுத்த்யுத்வம் {என்று}விவக்ஷிதம்; அது இதுக்கில்லை' என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கார்யகர-தவத்துக்கு) இத்யாதி. "இத்தால் விளம்புக் கமமந்த்யுமுபுக்ஷாஸஹக்ருதஸுக்ருதவிசேஷஹேதுக-ஸாத்யோபாயப்ரவ்ருத்தியே ப்ரகரணஸைவ'ஸ்ரவத்யம்'-ஸ்யத்வாச்சயமாகையாலே தாத்யுருப-ப்ரவ்ருத்திஸாமாந்யாஸஹத்தவமே த்யாக்யவித், 'யேக'ஸ்யத்வாபி, ப்ரேதமல்லது உபாய-புலோபேயதுல்ய-சுத்ருபாப்ரவ்ருத்த்யஸஹத்தவம் அங்கே விவக்ஷிதமன்று" என்று கருத்து. (92)

93. உத்தரக்ரந்த்யாவதாரிகை (இப்படி மடலெடுக்கை முதலான) இத்யாதி. "விவக்ஷிக்கை = வ்யஞ்ஜகோக்தி; ந சேவலம் ஸித்த்யோபாயப்ரதிபுத்த்யுக் தவாபாவ:, கிந்து தத்ஸாம்யருபம் வைபவம் இவற்றுக்கு உண்டு" என்று சொல்லுகிறது என்றபடி. "[உபாயபுலமாய், உபேயாந்தர்பூதமாய் இருக்குமது, உபாயப்ரதிபுத்த்யுக்கமாகாது ஸாத்யஸமாநம்] என்று வாக்யத்தை யோஜிக்குமளவில் [உபேயாந்தர்பூதத்வ[ஸாத்யஸமாநத்வங்களுக்கு மித்தோ பேத்யுமிவ்லாமையாலே, உத்த்யோபாதா-வச்சேத்யுக்விதேயங்களுக்கு ஐக்கியம் ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆகையால் (ஸாத்யஸமாநம்) என்கிறவிது உத்தரவாக்யதமாய், ஸித்த்யோபாயஸாம்யதாத்தப்ரயுகமாக அமையும்; (ஸாத்யஸமாநம்) என்கிற (ஸமாந)ஸ்யத்வம் தத்யுபி, ந்ந்தவே ஸதி தத்யுக் தபூயோத்யம்வத்த்வருபமுக்யஸாத்யுருபவாசியானால் 1. ஸித்த்யோபாயவிஷயத்தில் வைகட்யம் வரும்; 2. ஸமாநக்ராமாவயவத்தவம் என்கிறவிடத்திற்போலே அபேத்யவாசியானால் பக்யவந்முக்கோல்-லாஸோத்த்யோநோநுஷ்ட்யமாநத்வருபகைங்கர்யலக்ஷணவிரஹிதங்களாய், பக்யவந்முக்கோல்லாஸ-ஹேதுமாத்திரமான மடலெடுக்கை முதலான [ப்ரவ்ருத்தி]விஷயத்திலே வைகட்யம் வரும்; ஆகையால், உபயாநுக் தமான தத்யுக் தபூயோத்யம்வத்த்வமாத்தரத்தை இந்த (ஸமாந)ஸ்யத்வம் லக்ஷிக்கிறது" என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸாத்யவஸ்துவே) இத்யாதி. (ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநம்) என்றது - "(ஸாத்ய)மான தன்னில் இருக்கிற பூயோத்யம்மங்களை

அவனை த்வரித்துக்கொண்டு வரப்பண்ணுமவையிறே இவை. ஆனால் ஸித்தோதோபாயத்துவிதம் வாராதோ என்னவென்க, ஒன்று ஓளுநத்யஸையிலும் ஒன்று புக்த்தித்யஸையிலும் வருகையால்; ஏகத்யஸையில் விரிவிறே ஸமவிகல்பம் வருவது; அன்றிக்கே, ஸோஷிக்கதிசயகரமாகையாலே ஸாத்த்யமான கைங்கர்யஸமாநமாய், இதரஸாதநங்கன்போலன்றியே பூலவிளம்புாஸஹமாயிருக்குமென்றிறே ஸித்தத்யஸாதநத்துக்கு ஏற்றம்;

செய்துகொடுக்குமென்றுமிறே இதரஸாதநங்களிற்காட்டில் ஸித்தத்யஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்த்யத்தில் ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாதநபரிக்குரஹந்தன்னிலிழிகிறது; அவை இரண்டுமிறற்றுக்குமுன்னென்று கருத்து. எங்ஙனே என்னில் - மடலெடுக்கைமுதலான ப்ரவ்ருத்திகள் ஸோஷிக்கதிசயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூபஸாத்த்யத்துக்கு ஸமாநங்களாயிருக்கையாலும், மடலூருதல் நோன்புநோருதல் செய்வனென்று துணிந்தபோதே, ஸர்வேஸ்வரன் த்வரித்துக் கொண்டுவந்து இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிக்கொடுக்கையாலே பூலவிளம்புாஸஹங்களாயிருக்கையாலும், ஸித்தத்யஸாதநம்போலே இதரஸாதநங்க-

9.டைத்தானதாய்" என்றபடி. (பூலவிளம்புத்தை ஸஹியாதே) என்றது - "ஸத்துவித்தியாதிகளைப்போலே தேஹாந்தரவிளம்புத்தையும், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞநாந்தைப்போலே தேஹாவஸாநவிளம்புத்தையும் (ஸஹியாது)" என்றபடி. (ஸாத்த்யத்தில் ப்ராவண்யமடியாக) என்றது - "ஸாத்த்யத்தில் உத்தகேட்சையடியாக" என்றபடி. "ஸாத்த்யஸமாநத்வவிளம்புாஸஹத்வப்ரயுத்த-உத்தகர்ஷமும், ஸாத்த்யவிஷயக-உத்தகேட்சுாப்ரயுத்த (ப்ரவ்ருத்தி)விஷயத்வமும் [ஆகிற] ஸித்தோதோபாயஸாத்த்யம் இவற்றுக்கு விவகசிதம்" என்கிறார் (அவையிரண்டும்) இத்தியாதி. அத்தை ஸ்பூஷகரிக்கிறார் (எங்ஙனேவென்னில்) இத்தியாதிநா. "பரிசர்யாஜநிதப்ரீதிவிசிஷ்டேஃஸ்வரன் ஸாத்த்யம்; அதில் மிதேஹவிசோஷணவிசோஷ்யபூாவத்தில் விநிகுமநாவிரஹத்தாலே (1) ஈஸ்வரப்ரீதிஜநகபரிசர்யையாதல், (2) பரிசர்யாஜநிதேஃஸ்வரப்ரீதியாதல், (3) பரிசர்யாஜநிதப்ரீதிவிசிஷ்டேஃஸ்வரஹத்வம் ஸாத்த்யமாகையாலே, யத்யோக்யம் ஈஸ்வரனுக்கு ஈஸ்வரஹுகிற ஸாத்த்யஸமாநத்வமும், ப்ரவ்ருத்திரூபமான மடலெடுக்கை முதலானவற்றுக்கு தாதுருகைங்கர்யஸமாநத்வமும் விவகசிதம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யரூபஸாத்த்யத்துக்கு) இத்தியாதி.

93. [ஸாத்த்யஸமாநம்] என்கிறவிடத்தில், நித்யமுத்தருடைய கைங்கர்யம்போலே, கேவலபூக்யவந்முகேடால்லாஸாத்யாகத்தவத்தால் வந்த ஸ்வரூபாநுரூபத்தவத்தால் வந்த ஸாத்த்யஸமாயம் விவகசிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸோஷிக்கு அதிசயகரங்களாகையாலே) இத்தியாதி. யாலே. இத்தால், ப்ரேமத்யஸையின்றியிலேயிருக்கப்பண்ணினும் ஸித்தோதோபாயவரணரூபஸ்வகூதஸ்வீகாரம், (1) அநந்தத்வம் (2) ஸ்திதிர்த்வங்களாலே [ஸாத்த்யஸமாந]முமாய், விலம்புாஸஹமுமாய் இருந்ததேயாகிலும், ஸ்வார்த்தகைங்கர்யரூபாநந்தத்தேஹதுவாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபவிரூத்த்யமாயிருக்கையாலே, ஸ்வஸ்வீகருதமான ஸித்தோதோபாயமும்கூட விரூத்த்யம் என்று ஸூசிதம். இத்தால், ஸித்தோதோபாயமாகிலுமாய், அந்யோபாயமாகிலுமாய், ஸ்வரூபாநுரூபம் உபாதேயம், ஸ்வரூபவிரூத்த்யம் த்யாஜ்யம். ஆகையால், மடலூருதல் முதலானது ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே உபாதேயமாகக்குறையில்லே என்கிறது. இப்படிச் சொல்லில், ஸ்வரகூணர்த்தஸ்வப்ரவ்ருத்த்யந்ஹர்த்வரூபபாரதந்தர்யம், ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூபமான மடலூருதல் முதலானதுகளில் அந்வயிக்குமளவில் குலைந்துவிடாதோ என்கிற ஸங்கையிலே யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே [உபாயப்ரதிபுத்த்யக்]) இத்தியாதி. யாலே. இந்த யோஜனையின் மடலூருகை முதலான ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் ஸித்தோதோபாயபூலமான ஸாத்த்யப்ராவண்யயாங்களாய்க் கொண்டு, தத்யாதிக்கயஜ்ஞரூபகங்களாய், உபேயாதிக்காராத்மகங்களாயிருக்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபங்கள்; ஆகையாலே [உபாயப்ரதிபுத்த்யக்]மாகாது என்று சொல்லுகிறது. (93)

அப்படியே இவையும் என்று ஸாத்த்யஸமாநத்தை மேலே கூட்டியும் அருளிச்செய்வர். ஹேதுஸாமயத்தால் இவையும் ஸித்தூஸாத்த்யம் { ஸாத்த்யநாமம் - பா. } என்கிறார் மேல் [ஸாத்த்யப்ராவண்யம்] இத்தயாதி்யால். கைங்கர்யரூபஸாத்த்யப்ரப்பதிப்ராவண்யமடியாகவிதே தத்வீனம்புாஸஹமான ஸித்தூஸாத்த்யநத்தில்

எிற்காட்டில் ஏற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்த்யப்ராவண்யமடியாக இவற்றிலிழிகிற ஆகாரமு-
மொத்திருக்கையாலே. இத்தால் - ஸித்தூதோபாயத்தையொழியவும் இத்தானே கார்யம்
செய்யவற்றுகையாலே, தத்ப்ரதிபுத்தூகமென்னும் தூஷணமில்லையென்றுகருத்து. அன்றிக்கே,
[உபாயப்ரதிபுத்தூகமாகாது] என்றத்தை இன்னமும் முக்யபேதத்தாலே உபபாதிக்கிறார்,
[ஸாத்த்ய] இத்தயாதிவாக்யத்தூவயத்தாலே. அதாவது - பால் மருந்தாமாப்போலே ஸாத்த்யவஸ்து
தானே ஸாத்த்யநமாகையாலே, ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்த்யத்தோடொத்திருக்குமென்றும், ஸாத்த்யத்தை
ப்ரபிக்குமளவில் காலவிளம்புத்தைப் பொறுது கடுக ப்ரபித்துவிடுமென்றுமன்றே
ஸாத்த்யநாத்ரத்திற்காட்டில் ஸித்தூஸாத்த்யநத்துக்கேற்றம்; இப்போதிது சொல்லுகிறது,
இவ்வாகாரத்தூவயமும் ஸாத்த்யப்ராவண்யஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகை-
யாலே, தானடியாகவிளைந்து க்ஷணகாலவிளம்பும் பொருமல் துடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற
ஸாத்த்யப்ராவண்யமடியாகவிதே மடலெடுக்கை முதலான இவ்ஸாத்த்யநத்திலிழிகிறதென்கை.
ஆகையாலே, ஏவம்பூதப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணாஞ்சுழியையிட்டுச்செய்கிற
இப்பர்வருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யம் செய்கைக்குடலாயித்தனையல்லது,
ஸித்தூதோபாயஸாமயவிவகையால் “நாந்தரீயகதயா” (மூருண். 2.6) பூலிதம். (இத்தால்
ஸித்தூதோபாயத்தை ஒழியவும்) இத்தயாதி. “உபாயஸாமயேந உபாயத்வரூபர்க்ருதஹேதுரூபகுகித்”
என்று கருத்து. “ஒரு கார்யத்திலே ப்ரத்தியேகமவத்ருதஸாமர்த்த்யங்களானவற்றுக்கு மேளநஸ்தூலத்திலே
‘ஸம்பேதே நாய்யதரவையர்த்த்யம்’ என்கிற ந்யாயத்தாலே பரஸ்பரகார்யகரத்வப்ரதிபந்த, கத்வ-
மில்லை” என்றபடி. “(ஸாத்த்யம்) ஏகரூபமாகக்கொள்ளுகை உசிதம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே
யோஹநாத்ரம் (அன்றிக்கே) இத்தயாதி. (முக்யபேதம்) = ஹேத்வந்த்ரம். (ஸாரஸ்யத்தில்) என்றது
- பேதூயத்தவத்தில் என்றபடி. [ஸாத்த்யஸமாந]த்வம் = ஸாத்த்யாபேதம் விவகுகிதம்.
ஏதாத்ருஸாநாத்ரோத்கர்ஷம் அதிப்ரவ்ருத்தயாபாத்ரப்ராவண்யப்ரயோஹம் என்று அருளிச்செய்கிறார்
(இப்போது) இத்தயாதி. (இப்படியாகையாலே) என்றது - “ஸாத்த்யோத்கர்ஷம் கத்ருபப்ராவண்ய-
ஹேதுவாகையாலே” என்றபடி. (முறுகடியிடுகிற) என்றது - “அத்யந்தம் தீவ்ரமான” என்றபடி.

93. [ஸாத்த்யஸமாநம் விலம்புாஸஹம்] இத்தயாதிவாக்யத்துக்கு முந்தின யோஜனே.
[ஸாத்த்யஸமாநம்] என்றது - [ஸாத்த்ய] தூஸாபோலே ஸாத்த்யதூஸையிலும்
பேதூக்யமாயிருக்கும் என்றபடி. இப்படி கொள்ளுகிறது தூர்ஷ்டாந்திகம் சொல்லுகிற
(மடலெடுக்கை முதலான) இத்தயாதிவாக்யஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற.

அதாவது - கைங்கர்யம் பூதூவந்முக்கூல்லாஸஹேதுவானாப்போலே (மடலெடுக்கை
துடக்கமான) (ப்ரவ்ருத்திகளும் பூதூவந்முக்கூல்லாஸஹேதுவாகையாலே).

(1) ஸாத்த்யஸமாநத்வ-விலம்புாஸஹத்வங்களாலே இதரஸாத்த்யநங்களைப்பற்ற உண்டான
ஏற்றமும்,

(2) [ஸாத்த்யப்ராவண்யமடியாக] இழிகிற ஆகாரமும், ஆகிற இவையிரண்டும்
மடலெடுக்கை துடக்கமான இவற்றுக்குமுண்டு என்றபடி. ஆக, த்ருஷ்டாந்தமான
இவ்வாக்யத்துக்கும, தூர்ஷ்டாந்திகமான (மடலெடுக்கை முதலான) இத்தயாதி-

இழிகிறதும்; தத்விக்ரஹாபுபுவுருபைக்கர்யப்ராவண்யத்தாலே இவற்றிலே இழிகையால், இவற்றையும் ஸித்தௌதாநமென்னலாம் என்று கருத்து. ஆக, புக்திபாரவயங்கர்யங்களான காமபுஹநாதிட்கள்

தத்ப்ரதிபுந்நகமகாதென்று கருத்து. ஆக, [இவனுக்கு வைத்யமாய்வருமதிநே த்யஜிக்கலாவது] என்றுதுடங்கி இவ்வளவும்வர, பின்னேதிருநறையூர் அரையர் ப்ரவ்ருத்திவ்யாஜத்தாலே, புகுவத்ப்ரபந்ருயிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரணுவனுக்கு தத்விலிஷயப்ராவண்யத்தால் வரும் ஸ்வதேஹத்தாகும் துஸ்த்யஜம், உபாயபுத்த்யா அநுஷ்டேயமல்லாமையாலே அதுதான் உபாயகோடியில் அந்வயியாது, வஸ்துகூத்யா அந்வயித்தாகிலும் ப்ரேமபரவஸர்க்கு தேவாஷய அன்று. புத்த்யாபுர்வகமாக அந்நேயோபாயத்தாகிலும் குலையுப்படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெனியக் கண்டலர்க்களப்பகலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஹ்ருநாமுலமேயாகிலும் ப்ரேமகர்யமான அஹ்ருநத்தாலே வந்தவையாகையாலே அதிஸலாக்யங்கள், ஸித்தேதோபாயப்ரதிபுந்நகமகாது; அவ்வளவன்றிக்கே, அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றே இவற்றின் பெருமை என்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிட்காரத்தில் [தன்னைப் பேணுமை] என்று சொன்னவிது அந்நயஸாதாநத்வத்துக்குச் சேருமோ என்னும் அதிஸங்காபரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது. (அத்ராயம் ஸங்க்ரஹ: -

உபாயப்ரதிபுந்நகத்வாபுவுருபஸாத்யத்தோடே ஸங்க்யமிப்பிக்கிற் (ஆகையாலே) இத்யாதிநா. ஸங்காபரிஹாரதிகுமநம் (ஆக இவனுக்கு) இத்யாதி. - "[பின்னே திருநறையூரையர்] (வா-84) விஷயமாகவுண்டான ஸங்காபரிஹாரமாத்ரம் [இவனுக்கு வைத்யமாய்](வா-86) இத்யாதி, க்ரந்தத்துக்கு ப்ரயோஜனமன்று. பின்னே - உபேயபரணு புகுவத்ப்ரபந்ருமாத்ரனுக்கு ஏவம்வித[ப்ரவ்ருத்தி]விஷயஸங்காபரிஹாரம் ப்ரயோஜனமாக அபிப்ரேதம்" என்று [இவனுக்கு] என்கிற ஏகவசந்தத்தாலே வ்யஞ்ஜிதம்" என்னுமிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிற் ([பின்னே திருநறையூரையர்] (வா-84) ப்ரவ்ருத்திவ்யாஜத்தாலே) என்று. [ஸாத்யஸமாநம்] இத்யாதி, - வாக்க்யத்தினுடைய ப்ரத்யமவ்யாக்யாநாநுசூனமாக (அத்தோடொக்க) இத்யாதி. (உபேயாதிட்காரத்தில் [தன்னைப்பேணுமை] என்று சொன்ன) இத்யாதியால் :- "[இவனுக்கு வைத்யமாய்] (வா-86) இத்யாதிவாக்க்யங்களுக்கு [பின்னே திருநறையூரையர்] ... உடம்பை உபேகித்தார்](வா-84) என்கிற வாக்க்யத்தோடும், [தன்னைப்பேணுமையும்] (வா-85) என்கிற வாக்க்யத்தோடும் ஸங்க்யி" என்று ஸிசிதம். (93)

வாக்க்யதாத்த்ரயத்வம் ஸித்தம் என்று கண்டுகொள்வது. (இப்போது இது சொல்லுகிறது) என்றது, இந்த யோஜனையிலே, ஸாத்ய-ஸமாநத்வவிலம்பு-ஸஹத்வங்களாலே, ஸாத்யநாத்ரங்களில் காட்டில் ஸித்தௌதாநத்துக்கு ஏற்றம் சொல்கிறது என்றபடி. (உபாயத்தவாநுஸந்தாநம்) என்று துடங்கி (பரிஹாராத்ரம்) என்னுமளவாக [ஸாத்ய-ஸமாநம்] இத்யாதிவாக்க்யத்துக்கு முன்னில் அரும்பதுமாகக்கொள்வது. [உபாயத்தவாநுஸந்தாநம்] இத்யாதியில் முந்தின யோஜனை (தேஹத்தாக்யருபப்ரவ்ருத்தியில் உபாயத்தவாநுஸந்தாநம்) என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனை (புகுவத்விலிஷயத்தில் உபாயத்தவாநுஸந்தாநம்) என்றபடி. [அநுஷ்டேயமும், அநநுஷ்டேயமும்] இத்யாதி, ஒரு பரிஹாரம். [அந்நேயோபாயத்தவமும்] இத்யாதி, பரிஹாராத்ரம். 'தூரம்' என்றும், 'விரக்தி' என்றும் ப்ரயாயம். (93)

உபயோகத்திற்குத் தாமக்கொண்டு, உபாயப்ரதிபுந்தகமாகாது என்றதாய்த்து.

(93)

94. இப்படி ப்ரவர்த்தகமான இந்த ப்ராவண்யம் ஆத்மகுணங்களுக்காரணமாயிருக்குமென்கிறார், [இவனுக்குப்பிறக்கும்] இத்யாதி்யால்.

94. இவனுக்குப் பிறக்கும் ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரத்யானவேது இந்த ப்ராவண்யம்.

ஸத்த்வகுணேந்மேஷமுடைய இவனுக்கு ஆசார்யாங்கீகாரவேதுவாக புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கும்

நறையூர்கூத்ருவத்ப்ரஜ்யஸ்தாத்ருக்யூம்யரதோடகில: |

(1) கூம்யாதிக்குத் ப்ரபந்நோடபி ஸ்வயத்தநயனுநாகூம்: ||

(2) கூதிதிவிர்ஹாத்யத்தேநே கூதிக்கோடயப்ரவிஷ்டதா |

(3) ப்ரவேஸேப்யத்ர நோ தோஷோ யத்ந: ப்ரேமார்த்துரசேதஸாம் ||

(4) அதீஜேஸபி ச யத்நே ஸ: ப்ரேமகார்ய இதீயுதே |

(5) தஸ்மாந்ந ஸித்தேதோபாயஸ்ய ப்ரவ்ருத்தே: ப்ரதிபுந்தக: ||

(6) கிந்து தத்ஸம் இத்யுக்தியோக்யதாநுபபூமவாந் | }

(93)

94. ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம் விஷயவைலக்ஷண்யாதீநமத்தனையன்றோ, ஸமத்யுமாந்யாத்மகுணங்களன்றோ அதிகாரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன, அவைதன்னையுமிதுதானே உண்டாக்குமென்கிறார்மேல், [இவனுக்கு] என்றுதுடங்கி. “ஸமத்யுமநியதாத்மா”, “அமாநித்வம்” இத்யாதி்யிற்சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநனுக்குண்டாகத்தக்க ஆத்மகுணங்கள் தான் அநேக-

94. ௧ த்ரவாக்யாவதாரிகை (ஏவம்பூத ... ப்ராவண்யம்) இத்யாதி. (விஷயவைலக்ஷண்யாதீநமத்தனையன்றோ?) என்றது - “புகுவதுவிக்ருஹஸௌந்த்ரியஸாக்ஷாத்காரத்தால் வந்த மாத்ரமாய், பூலப்ரதிபுந்தகாபாவரூபமன்று என்றபடி. (ஸமத்யுமாந்யாத்மகுணங்களன்றோ அதிகாரத்தை மினுங்குவிப்பது?) என்றது - “நாவிரதோ துஸ்சரிதாந் நாஸாந்தோ நாஸமாஹித: | நாஸாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாதேநைநமாப்நுயாத்” (கட. 1-2-24) என்கிறபடியே பூலப்ரதிபுந்தகாபாவரூபங்களாய்க்கொண்டு ஸமத்யுமாதிகுளன்றோ (உபாயோபேயாதிக்காரங்க)ளே உஜ்ஜ்வலமாக்குவது” என்றபடி. (அவை தன்னையும்) இத்யாதி. இத்தால்: - (1) “ப்ராவண்யத்துக்கு (உபேயாதிக்கார) த்வம் சொல்லிற்று கீழ்; இனி, இதுக்கு (உபாயோபேயாதிக்கார)ப்ரயோஜகத்வம் சொல்லுகிறது” என்றும்; (2) “உபேயாதிக்காரவிசேஷபூத-அதிப்ரவ்ருத்திப்ரயோஜகத்வம் சொல்லிற்று கீழ்; இனி, தத்யாதிக்காரபூதஸமாதிவேதுத்வம் சொல்லுகிறது” என்றும் ஸங்குதி ஸூசிதை. (இதுதானே) என்கிறவித்தால் ஸ்வயத்தத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (“ஸமத்யுமநியதாத்மா”) இத்யாதி. “ஸமத்யுமநியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ விஷயஸூகீவிரக்தோ ஜ்ஞாநதீப்த: ப்ரஸாந்த: | அநியதநியதாந்நோ நைவ ஹருஷ்டோ ந ருஷ்ட: ப்ரவஸித இவ கேவே வர்த்ததே யஸ்ஸ முக்த:”, “அமாநித்வம் அத்யம்பித்வம் அஹிம்ஸா க்ஷாந்திராஜ்வம் | ஆசார்யோபாஸநம் ஸௌசம் ஸ்தைர்யம் ஆத்மவிநிக்ருஹ: || இந்நூரியார்த்தேஷு வைராக்யம் அநஹங்கார ஏவ ச” (பு. ஸூ. 1.3-7) இத்யாதிக்களில் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. (ஆத்மகுணங்கள்) என்றது - ஆத்மோத்க்ரஹாவஹதூர்மங்கள் என்றபடி. (எல்லாவற்றுக்கும்) என்றத்தைப்பற்றி (அநேகம்) என்றது. (ப்ரத்யானம்) என்கிற விசேஷணம் அ(ப்ரத்யான) வ்யாவர்த்தகமாகையாலே அ(ப்ரத்யான)ங்களைத் தர்ஸிப்பிக்கிறார் (அநுகூலஸஹவாஸ) இத்யாதிநா. [அநுகூலர்] மூலத்திலே மேலே (வா-243, 259)

முமுக்ஷுத்வமுத்த்வாநுஞ்ஞமான ஸ்ஞாநாத்யாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும், ப்ரகாஸப்ரத்யாந்வேது ஸத்தாப்ரயுக்தமாய்த் துடிப்பிக்கும் இந்த புக்யவத்ப்ராவண்யம். (94)

95. உக்தார்த்தப்ரமானோபாத்யாநம் பண்ணுகிறார், ["மாற்பால்"] இத்யாதி்யால்.

95. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப", "ப்ரமாத்மநி யோ ரக்த:", "கண்டு கேட்டுற்று மோந்து".

"மாற்பால் மனஞ்சுழி"த்த பின்பிதே "மங்கையர் தோள் கைவிட்ட"து; [ப்ரமாத்மநி யோ ரக்த:] என்று ப்ரமாத்மாவின் பக்கல் ரக்தி உண்டானாலிதே அப்ரமாத்மாக்கள் பக்கல் விரக்தி உண்டாவது; அந்த மிதுநச்-

முண்டிதே; அவையெல்லாவற்றுக்குமிந்த ப்ராவண்யம் [ப்ரத்யாந்வேது]வாகையாவது - அநுக்ல-
ஸஹவாஸஸாஸ்த்ராப்யாஸாசார்யோபதேயசாதிகளான ஹேத்வந்த்ரங்களிற் காட்டில் முக்ய-
ஹேதுவாயிருக்கை. (94)

95 இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமானோபாத்யாநம் பண்ணுகிறார், ["மாற்பால்"] என்று துடங்கி.
"மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு - நூற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம்"
என்று - ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே ஹ்ருத்யம் ப்ரவணமாக, பேடாக்யையகளான ஸ்த்ரீகளுடைய
தோளோடேயண்கையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸைவைக்கவெளிதாமென்றும்;
"ப்ரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ:ப்ரமாத்மநி" என்று - ப்ரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனும்
இவற்றில் சொல்லுகிறது. (உபதேயசாதிகளான) என்கிற (ஆதி) ஸப்தம் ஆஹாரஸத்தி,
ஐந்மாந்த்ரஸக்ருதாதிகளைச் சொல்லுகிறது. (ப்ரத்யாந)ஸப்தம் முக்யவாசி. முக்யத்வமாவது -
(1) கார்யோத்தபாத்யநஸைக்ரயமும், (2) கார்யஸ்வரூபோத்தர்ஷப்ரயோஜக்தவமும். (94)

95. ("மால்") (மூ.திரு.14)இத்யாதிக்கர்த்தம் (ஸர்வேஸ்வரன்) இத்யாதி. ("மால்") என்று
பெரியோன், ("பால்") என்று இடம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே) என்று.
("மனஞ்சுழிப்ப") என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (ஹ்ருத்யம் ப்ரவணமாக) என்று. ("மங்கையர்") =
யுவதிகளான ஸ்த்ரீகள். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (பேடாக்யையகளான) இத்யாதி. (தோள்
கைவிடுகையாவது - தோளோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கையில் ஆசையை விடுகை. "மநஸ்ஸிலே நசை
கிடக்க, கேவலம் கைவிடுகை அகிருசித்தரம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்
(ப்ரமாணங்களிலே) இத்யாதி. இத்தால் ("மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப") என்கிற (ப்ராவண்ய)த்துக்கு
(1) ("மங்கையர் தோள் கைவிட்டு") என்கிற விரக்திஹேதுத்வமும்,
(2) ("நூற்பால்") என்கிற ப்ரவணோபயுக்த-அவத்யாநுரூபமவநிசேஷஹேதுத்வமும்
(3) ("நூல்") என்கிற ஸஸ்த்ரத்தைப்பற்றி ப்ராத்யாந்யமும் சொல்லிற்று.

("ப்ரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ:ப்ரமாத்மநி") என்கிறவிதுக்கு அர்த்தம் (ப்ரமாத்மாவின்
பக்கலிலே) இத்யாதி. "ஸித்ததுஸாத்யமமபிவ்யாஹாரே ஸித்தம் ஸந்த்யாயோபயுஜ்யதே" என்கிற
ந்யாயத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அத்தாலே) இத்யாதி. "நந்" தத்யாயவாசி
என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ப்ரமாத்மேதவநிஷயத்தில்) என்று. இத்தால் "பூர்வோபாத்தப்ரமாணத்தில்
("மங்கையர்தோள்") என்கிறவிது ப்ரத்ய்ரஸநார்த்தம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே ("ப்ரமாத்மநி")
இத்யாதிவசநம் அநந்தரோபாத்மம் என்று ஸூசிதம். ("ஓண்டோடியான்") (திருவாய்.4-9-10)

சேர்த்தியைக்கண்டபின்னிதே இந்த ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை ஒழிந்தது.

(95)

96. ப்ராவண்யஹேதுக்குணப்ரத்யாநங்கள் இன்னதென்கிறார், [ஆத்மகுணங்களில்] இத்த்யாதி்யால்.

96. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரத்யாநம் சாமமும் த்யமமும்.

ஸ்வாதிகாராபேக்ஷிதஞ்ஞாநாத்யாத்மகுணங்களில், அதிகாராந்வயப்ரத்யாநம் புறஹ்யகரணநியமந்ரூபமான சாமமும், அந்த:கரணநியமந்ரூபமான த்யமமும் என்கிறார்; “சாந்தோ த்யாந்த உபரதஸ்திதிஃ”

அத்தாலே பரமாத்மேதரவிஷயத்தில் விரக்தனானவனென்றும், “ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர்கண்டு - கண்டுகேட்டுற்று மோந்துண்டுமலுமைங்கருவிகண்ட இன்பம் தெரிவரிய அளவிலலாச் சிற்றின்பம் - ஒழிந்தேன்” என்று - பெரியபிராட்டியாரும் தேவருமாய் ஒருதேயுசாவியேஷத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக்கண்டு அங்கே ப்ரவணனும், ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் விரக்தனானவனென்றும் புகுவத்ப்ராவண்யம் இதரவிஷயவிரக்திஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டிதே.

(95)

96. புகுவத்ப்ராவண்யம் ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரத்யாநஹேதுவென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷயவிரக்திஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை தூர்சரிப்பிப்பானென் என்கிற

இத்த்யாதி. இதுக்கர்த்தம் (பெரியபிராட்டியாரும்) இத்த்யாதி. (“ஒண்”) = தேஜிஷ்டுமாயிருக்கிற, (“தொடி”) = கைவலையையுடைய, நித்யாநபாயிநியான, (“திருமகளும்”) = மீயும் என்றபடி. (“நிலாநிற்ப”) என்றது. (“நிலாவாக்கொண்டு”) = நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு இராநிற்ப” என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஒரு தேயுசாவியேஷத்திலே) இத்த்யாதி்யா. (ஒரு தேயுசாம்) = வைகுந்தநாடு. “கண்டசதிர்” = பார்த்துவைத்த வாய்ப்பு. (“திருமகளும்”), (“மீயும்”) என்கிற ஸமுச்சயத்வயார்த்தம் (சேர்த்தியை) என்று. முதல் (“கண்ட”) என்கிறவிதத்துக்கு அர்த்தம் (கண்டங்கே ப்ரவணனும்) என்று. (“கண்டு”) = தூர்சரித்து, (“கேட்டு”) = ஸ்ரவித்து, (“உற்று”) = ஸ்பர்சரித்து, (“மோந்து”) = க்ரானித்து, (“உண்டு”) = ரஸித்து, (“உலுழம்”) = இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும், (“ஐங்கருவி”) = சக்ஷராதிபஞ்சகரணங்களாலே, (“கண்ட”) = அநுபவிக்கப் பட்ட, (“இன்பம்”) = ஸாகுத்தையும். இத்தால் ஐஹிகாமுஷ்மிக-ஐஸ்வர்யம் சொல்லிற்று. (“தெரிவரிய”) = ஐந்த்ரிய{ஃ}யிகாநுபவத்தைப்பற்ற தூர்ஜ்ஞேயமாய், (“அளவிலலா”) = புகுவதநுபவத்தைப்பற்ற அளவிலியாய் {ஆதிக்கயமில்லாததாய்}, (“சிறு”) = ஆத்மவஸ்துவைப்பற்ற வருமதாகையால் ஸ்வரூபத: பரிச்சிந்நமாயிருக்கிற (“இன்பம்”) = ஸாகுத்தையும். இத்தால் கைவல்யம் சொல்லிற்று. (“ஒழிந்தேன்”) விட்டேன் என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (“ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் விரக்தனானேன்” என்றும்) இதி. (“மங்கையர் தோள்”) என்கிறவித்தால் உபலக்ஷிதமாய் (“அபரமாத்மநி”) என்று பரமாத்மேதரத்வரூபஸாமாந்யரூபேண ஸாப்த்யமான இதரவிஷயங்களை ஐஸ்வர்யகைவல்யரூபவியேஷரூபத்தாலே இங்குச்சொல்லுகிறது” என்று உத்தரோத்தரப்ரமாணோபாத்யாநஸாலியாலே வ்யஞ்ஜிதம்.

(95)

96. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (புகுவத்ப்ராவண்யம்) இத்த்யாதி. “இதரவிஷயவிரக்திப்ரத்யாநையாலே அப்ரத்யாநங்கள் ப்ரத்யாநாநுவர்த்திகளாகையாலே ப்ரத்யாநே க்ருதம் ஸாஸ்த்ரம் ஸர்வத்ர க்ருதம் புவதி” என்கிற ந்யாயத்தாலே எல்லாத்துக்கும் ஹேதுவானமையிலே ப்ரமாணம் தூர்சரிதமாய் என்னுமபிப்ராயத்தாலே விரக்திப்ரத்யாந்யஸித்த்யர்த்தம்மாக அதினுடைய “சாந்தோ த்யாந்த:”

ஸமாஹித:”, “ஸமத்வமநியதாத்மா” இத்தயாதிப்ரமாணஸித்தூங்களிநே இவை.

(96)

ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார், [ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதூநம் ஸமமும் த்வமமும்] என்று, [ஸம]மாவது - அந்த:கரணநியமநம், [த்வ]மாவது - பூர்வாகரணநியமநம், “ஸம்ஸ்சித்த-ப்ரஸாந்திஸ்ஸயாத்ஹிதம்ஸ்சேந்த்ரியநிக்ரஹ:” என்னக்கடவதிநே. “ஃகமா ஸத்யம் த்வம்ஸம:” என்கிறவிடத்தில் “த்வமோ பூர்வாகரணநாமநந்த்விஷயேப்யோ நியமநம்; ஸமோந்த: - கரணஸ்ய தத்வா நியமநம்” என்றிநே பூர்வாகரணமருளிச்செய்தது; மாறிச்சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்த ஸமத்வங்கள் உண்டானவிடத்தில் அல்லாத குணங்கள் தன்னடையே வருமாகையாலே, ப்ரதூநமான இவற்றுக்கு ஹேதுவுன்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது என்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்திஹேதுத்வம், ஸகலாத்மகுணேத்பத்திக்கும் ஹேது-

(பு.ரு.உ.4-4-23), “ஸமத்வமநியதாத்மா”, “ஸமத்வமாத்யபேதஸ்ஸயாத்” (பு.ஸி.3-4-27) இத்தயாதிகளிலே ப்ரதூமோபாதூநாவக்யமிதப்ராதூநயகஸமத்வமாத்மகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (“ஸம”மாவது) இத்தயாதி.நா. ௨.க்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணம் (“ஸமம் சித்தப்ரஸாந்திஸ்ஸயாத்”) இத்தயாதி. இதற்கு கீதாபூர்வஸம்வாதம் (“ஃகமா ஸத்யம்”) இத்தயாதி. - “பூத்வதிர்ஜ்ஞாந-ஸம்மேவோஹ: ஃகமா ஸத்யம் த்வம்ஸம: | ஸுக்தம் த்வ:கம் புவோ பூர்வோ பூர்வஸாப்யமேவ ச” (பு.கீ.10-4) என்கிற த்வமாத்யயக்தவசநவிஷயபூர்வத்தில்” என்றபடி. (ததூ நியமநம்) என்றது - “அந்ரத்தவிஷயேப்யோ நியமநம்” என்றபடி. இத்தால் “இதரவிஷயவிரக்தியே ஸமத்வமநியதாத்மா” என்னுமிடம் ஸித்தம்” என்று ஸிசிதம்.

(1) இந்த்ரியாந்தரங்களைப்பற்ற மனஸ்ஸ ப்ரதூநமாகையாலே இந்த்ரியாந்தரநியமநத்தைப்பற்ற மனோநியமநம் ப்ரதூநமாகையாலே இங்கே ப்ரதூமநிர்திஷ்டம் (“ஸம”)ஸ்யூதார்த்தம் மனோநியமநமேவாகை ௨.சிதம். இப்படியானால் உபக்ரமபூர்வியோக்தார்த்தாஸ்யணமுமாம். “ஸமோ த்வம்ஸத்யஸம்ஸொளம் ஃகாந்திராஜ்ஜவமேவ ச” (பு.கீ.18-42) என்கிற அஷ்டாத்வாத்யயக்தவசநவிஷயபூர்வத்திலே “ஸமோ பூர்வாகரணந்யந்த்ரியநிக்ரஹ: த்வமோந்த:கரணநியமநம்” என்று இருந்தாலும் இங்கே ப்ரதூநோத்திப்ரகரணமமாகையாலே “ஸமஸ்சித்தப்ரஸாந்திஸ்ஸயாத்” என்கிற நிர்வசந்தாலும், உபக்ரமபூர்வஸத்வமாகையாலும் (“ஸம”)ஸ்யூதம் ப்ரதூநபூதமனோநியமநார்த்தகம் என்கையுசிதம்” என்னுமபி.ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (மாறிச்சொல்லுமிடமுமுண்டு) என்று. (௨.ண்டு) என்கிறவித்தால் “அது[=அத்தை] இங்கே ஆஸ்ரயிக்கை ௨.சிதமன்னு” என்று ஸிசிதம். இத்தால் “ஆம்ப்படியிலே பூர்வாகரணநியமநரூபமான ‘ஸம’மும், அந்த:கரணநியமநரூபமான ‘த்வ’மும்” என்று ஸ்யாக்யநாம் ‘ஸம்’ஸ்யூதம் ப்ரதூமநிர்தேஸஸ்வாரஸ்யநத்யுசிதம்” என்று கருத்து. “ஸமத்வமநியதாத்மா ஸ்வபூதாநுகம்பீ விஷயஸுக்விரக்த:” என்றும், “ஸாந்தோ த்வநத: ௨.பரத:” என்றும் ப்ரமாணங்களிலே ஸமத்வம்ங்களுக்கும் விரக்திக்கும் அந்யோந்யபேதம் நிர்திஷ்டமாயிருக்கையாலே, ராக்ஷேதுஜ்ஞாநவிசேஷஜ்ஞதவவிஷயேந்த்ரியஸந்திக்ரஹநிரோதநம் (ஸமத்வங்கள்) என்றும், “தத்ப்ரபுத்திராக்ஷபூர்வம் விரக்தி” என்றும் அவற்றுக்கு மிதோபேதம் கொள்ளவேண்டுகையாலே இப்படி அபேதாவலோகநேர ப்ரமாணோபாதூநாபி.ப்ராயக்ததம் அநுசிதம் என்னுமபி.ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன விரக்திஹேதுத்வம்) இத்தயாதி. (1) “பூர்வம் விரக்த்யா ப்ரதூமம் முமுக்ஷோர்விஷயௌகத:” என்று விரக்தி-ப்ராதூநயமும், (2) “யதூ க்ஷஜபதேநாந்யத்பதம் ஸர்வம் வித்யதே | ஸர்வே தூர்மாஸ்ததூ ராஜந் வித்யந்தே ஹ்யஹிம்ஸயா” என்று அஹிம்ஸாப்ராதூநயமும், (3) “அஷ்டாவாத்மகுண:

97. இவையிரண்டாலும் வரும். ப்ரயோஜநவிசேஷங்களை ஆரோஹணக்ரமத்தாலும், ப்ரத₄நப்ரயோஜநமான ப்ராப்யலப₄ஹேதுபரம்பரைகளை அவரோஹணக்ரமத்தாலும் அருளிச்செய்கிறுர் மேல், [இவையிரண்டும்] இத்யாதி₃யால்.

97. இவையிரண்டும் உண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஸ்வரன் கைபுகுரும்; ஈஸ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, “வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே” என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமி கைபுகுரும்.

வென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்மகுணங்களில் ப்ரத₄நமேதென்கிற சங்கையிலே, [ஆத்மகுணங்களில் ப்ரத₄நம் சாமமும் த₃மமும்] என்றருளிச் செய்தாராகவுமாம். (96)

97. இந்த சாமத₃மங்களுண்டானால் இவனுக்குண்டாகக்கடவ ப₂லபரம்பரையை அருளிச் செய்கிறுர் மேல், [இவை இரண்டும்] என்று துடங்கி. ப₄க₃வத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சாமத₃மங்களைக் கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்கு பூர்வப₄ரவியானவளவிலே ஒதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த சாமத₃மங்கள் [இரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரு]கையாவது - இவ்வாத்மகுணம் கண்டுகெந்து ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான

த₃யா ஸர்வபூதேஷு க்ஷாந்திரநஸூயா” இத்யாதி₃யாலும், “ஸர்வே வேதோ ந தத்ஞர்யு: ஸர்வே யஜ்ஞாஸ்ச கேசர | ஸர்வதீர்த்தபாபி ஷேகஸ்ச யத்ஞர்யாத் ப்ராணிநாம் த₃யா” என்றும் த₃யாப்ராத₄ந்யமும், (4) (“சாமத₃ மநியதாத்மா”) இத்யாதி₃யாலே (“சாமத₃ ம”)ப்ராத₄ந்யமும் சொல்லுகையாலே ஆத்மகுணங்களிலே அந்யதர[த₃ம]த்துக்கு ஆவஸ்யகத்வப்ரயோஜகப்ராத₄ந்யநத், யவஸாய-சங்கை உதிக்கக்கடவதாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (“ப்ரத₄நம் எது?” என்கிற சங்கையிலே) இத்யாதி₃. “அந்தர்ப₂ஹி: கரணங்களுடைய அநர்த்தவிஷயேப்யோ நியமநரூபங்களான (சாமத₃ ம)ங்கள் விரக்தி-அஹிம்ஸாதி₃ களுக்கு உபஜீவ்யங்களாகையாகிற வஸ்துஸாமர்த்த₃யஸசிவமான (“சாந்தோ த₃நந்த:” (புரு.உ.6-4)), (“சாமத₃ மநியதாத்மா”), (“சாமத₃ மாதுயுபேத:”) என்று ஸ்ருதி-ஸம்ருதிஸூத்ரஸ்தப்ரத₃மநிர்தே₃ஸத்தாலே (சாமத₃ ம)ப்ராத₄ந்யாத்₃யவஸாயம் ஸுசாகம்; விரக்த்யாதி₃ப்ராத₄ந்யம் குணந்தராபோக்ஷயா விவக்ஷிதம் என்று மூலாபி₃ப்ரேதம்” என்னுமிபி₃ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஆத்மகுணங்களில்) இத்யாதி₃. (96)

97. உத்தரக்ரந்த₃வாதாரிகை (இந்த சாமத₃மங்கள்) இத்யாதி₃. மூலத்திலே [இவையிரண்டும்] என்கிற ‘இத₃ ம’ஸப்த₃த்தாலே பூர்வ(வா-96)ப்ரக்ருதப₄க₃வத்ப்ராவண்யஹேதுகபரிபூர்ணசாமத₃மவ்யக்திகளைப்பராமர்சிக்கில் அவை ஆசார்யோபதி₃ஷ்டமூலமந்த்ரஜந்யாத்மயாத₃ாத்யஜ்ஞாநாநுசூண-உபாயோபேயாதி₃காரங்களாக உத்தரகாலப₄ரவிகளாகையாலே அந்யோந்யாஸ்ரயம் ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆகையால் (இந்த) என்கிற ‘இத₃ ம’ஸப்த₃ம் சாமத₃மத்வாதி₃நா தத்ஸஜாதீயஸ்ர-வஹோபயுக்தசாமத₃மபரம் என்னுமிபி₃ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப₄க₃வத்ப்ராவண்யமடியாக) இத்யாதி₃. (பூர்வப₄ரவியானவளவிலே) என்றது - “ஸ்ரவஹோபயுக்தமாய் உபக்ரமாவஸ்துமான ஸாாதி₃வ்யக்தியிலே” என்றபடி. (ஒதுக்கி) என்றது - “தத்ஸஜாதீயவ்யக்திவிசேஷத்திலே பர்யவஸிப்பித்து” என்றபடி. “சாந்தோநஸூயஸ்வர்த்த₃த₃வாந் குர்வர்த்த₃நர்த்த₃ாத்மவ்ருத்திக: | ஸ-சி: ப்ரியஹிதோ த₃நந்த: சரிஷ்யஸ்சோபரதஸ்ஸுதீ:” (புாரத.ஸம்.1-46) என்கிற வசநஸ்த₃குணந்தரோபலக்ஷகம் சாமத₃மங்கள்; அத ஏவ [ஆசார்யலப₄ம் ஆத்மகுணத்தாலே]

ப்ரத்யாநகுணங்களான இவையிரண்டும், ஸத்வாசார்யபுகூலத்ப்ரஸாதூத்தாலே நிலைநிற்க உண்டாகப் பெற்றுல், இவைகண்டுந்நு விசேஷணை கடாகுதிக்கும் ஹிதைஷியான ஸத்வாசார்யன், ஸ்வாபிமதார்த்-தத்தை உபதேயுசிக்கும்படி கைபுகும்; இது ப்ரத்யமாங்கீகாரமல்லாமையால் ஸஹேதுகத்வதோஷம் வாராது; முன்பு நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரித்தபின்பு, ஸமத்யமாதிசு கண்டுந்நு விசேஷமாக அங்கீகரிக்கையும் உண்டிதே. இத்தலையில் நன்மைகண்டுக்கும் ஹிதைஷியான ஸத்வாசார்யன், ஜாத்யந்தனுக்கு நிதி போல கைபுகுந்தவாதே, ஸ்வரூபாதிப்ரகாஸகமான மாணிக்கச்செப்பான திருமந்தரம், ஸ்வர்த்தா-

பெரிய திருமந்தரத்தை ஸார்த்த்யமாக உபதேயுசிக்கும்படி இவனுக்கு வர்யனாகை. “தஸ்மை ஸ வித்வாந் உபஸந்தாய ஸம்யக் ப்ரஸாந்தசித்தாய ஸமாந்விதாய யேநாசுஃபம் புருஷம் வேத்ய ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்” என்று - ஸமத்யமோபேதனயுக்கொண்டு

(வா-98) என்கிற உத்தரக்ரந்த்யாநுரூப்யமும் கூடிக்கும் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாத்மகுணம்) இத்யாதி. “பரிஹாத்த்யகுணோபேதம் விஹாத்த்யாசாரதத்பரம். 1 விரதஞ்ச மஹாபாபாத் பித்ருத்யாராதிபாலகம் || ஸாந்தம் த்யாந்தம் ரூஹம் ஸௌம்யம் ப்ரணதம் புகூலத்பரம் || ஸந்தத்தஹ்ருத்யம் புகூலத்யா, ஸங்க்யா ஸர்வார்த்தஸாதகம் || ப்ரியவாக்யம் மஹாபுத்திம் ஸத்யம் குஸலபாணிகம். 1 ஏவமாதிசு குணோபேதம் சிஷ்யபூவேந ஸங்க்யதம் || ஸம்வத்ஸரம் ததர்த்தம் வா மாஸத்ரயமத்யாஸி வா. 1 பரீக்ஷய விவிதோபாயை: க்ருபயா நிஸ்ஸப்ருஹோ வதேத்” என்கிற இவற்றிலே “ஸாந்தம் த்யாந்தம் ... பரீக்ஷய ... க்ருபயா” என்கிறவித்தால் “ஸித்தஸாத்யஸமபிஷ்யாஹாரே ஸித்தம் ஸாத்யாயோபயுஜ்யதே” என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸமாதிசுசிஷ்யாத்மகுணாத்ரஹ்நஹேதுகத்வம் உபதேயுசாபயுக்த-ஆசார்யக்ருபைக்கு ப்ரதிபாதிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் (கண்டுக்கந்து) என்று. “யோஸௌ மந்த்ரவரம் ப்ராத்யத் ஸம்ஸாரோச்சேதஸாத்யநம்” (புராத்ய.ஸம்.3-5-4) என்கிறவித்திலே “ஸம்ஸாரோச்சேதஸாத்யநம்” என்கிறவித்தை உட்கொண்டு (ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான) என்றது. “ஸம்ஸாராரணவதரக: க்ருதிரஷ்டாக்ஷர:” (புருஹத்தாரீதே) என்னக்கடவதிறே. “மந்த்ரவரம்”, “மந்த்ரானம் பரமோ மந்த்ர:” (நாரதீயகல்பம் அஷ்டா.1-11) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (பெரிய) இத்யாதி. “ப்ராத்யத்” என்கிற உபஸர்க்கூலபுத்தார்த்தம் (ஸார்த்த்யமாக) இதி. (ஸார்த்த்யாக) என்றது - “அபிதேய-ஸஹிதமாகவும் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திருப்பரயோஜனஸஹிதமாகவும்” என்றபடி. “தஸ்மை ஸ வித்வாந்” (மு.உ.1-2-12) இத்யாதி, ஸ்ருதிக்கர்த்தம் (ஸமத்யமோபேதனயுக் கொண்டு) இத்யாதி. “ஸம: சித்தப்ரஸாந்திஸ்ஸ்யாத்” என்னையாலே “ப்ரஸாந்த்”ஸப்தமே சித்த-ப்ரஸாந்திமத்வாசியானாலும் ‘சித்த’ஸப்தத்துக்கும் புஹ்ரஹ்விக்கும் அருகுணமாக இங்கே ‘ப்ரஸாந்த்’ஸப்தம் ப்ரஸாந்திமத்-மாத்ரபரம்; அத ஏவ (“ஸமாந்விதாய”) என்கிற ‘ஸம்’ஸப்தம் “ஸமோ துமஸ்தபஸ்சௌசம்” என்கிறவித்திற்போலே புஹ்யேந்த்ரியநியமநபரம்; ஆகவிதே “ஸமோ புஹ்யேந்த்ரியநியமநரூப:” (“ப்ரஸாந்தசித்தாய”) இத்யந்த:கரணநியமநஸ்யோகத்தயா, பாரிசேஷ்யாத்” என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகா-காரர் ஷ்யாக்யநாம் பண்ணிற்று என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸமத்யமோபேதனயுக்) இதி. (“உபஸந்தாய”) இத்யஸ்யாநந்தரம் (“ப்ரஸாந்தசித்தாய ஸமாந்விதாய”) என்றிருக்கையாலே உபஸத்தியிலே ஸமத்யமங்கள் காரணம்; “ஏவமாதிசு குணோபேதம் சிஷ்யபூவேந ஸங்க்யதம்” என்று சிஷ்யபூவேந ஸங்க்யத்வத்தில் ஏவமாதிசு குணோபேதத்வம் ஹேது என்னுமிடம் ஸித்தஸாத்யஸமபிஷ்யாஹாரந்யாயஸித்த்யிறே. “இப்படி உப்யுருஹ்மணஸ்ஸாரஸ்யாநுகுணமாக ஸ்ருதப்ரத்தவ்ரணநம் ந்யாயம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸமத்யமோபேதனயுக் கொண்டு உபஸந்தானவனுக்கு) என்று. “ஸமத்யமோபேதத்வம் உபதேயுசார்யந்தாநுஸ்ருதஸமத்யம-

நுஸந்தாநபரனும்படி கைபுருகும்; அர்த்தபாதாநமான திருமந்த்ரம் அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகக் கைபுருந்த-
வாறே, அதில் சமித்த "ஸ்ரீஸ்தநாபாண"மான ஈர்வரன் "இனிநான் போகலொட்டேன்" என்னும்படி கைபுருகும்;

உபஸந்த்ரனவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்வயை தத்த்வத: உபதேசரிக்கச்சொல்லிற்று. இந்த
ஸ்ருதியில் ஆசார்யோபஸத்திக்குடலாகச்சொன்ன ஈமதம்ங்களுக்கு, "ஏதேந ஸ்ரவணோபயுக்த-
மவதாநம் விவக்ஷிதம் - நதூபாஸநோபயுக்தாத்யந்தேந்த்ரிரயஜ்யாதி:" என்றிறே ஸ்ருதப்ரகாஸி-
காகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று. [ஆசார்யன் கைபுருந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுருகுகை-

விசரிஷ்டத்வம்; ("ப்ரோவாச") என்கிற உபஸர்க்கும் ஆத்யஸப்துஸமாநார்த்தம்; ("வச") தாது
உச்சாரணார்த்தம்; இத்தால் ஆத்யோச்சாரணரூப-உபதேசம் லப்தம் (அஷ்.1-3-2.கௌ.1)
'சுந்த்ரஸி லுஸ்லங்லிட:' (அஷ்.3-4-6)என்று வித்யயர்த்தத்திலே 'லிட்'ப்ரத்யயம்; ஆகவிதே
'("ப்ரோவாச - ப்ர-ப்யுயாத்") இத்யர்த்தத்; இதீ வேதாந்தஸாரே வ்யாக்யாதம் என்று
ஸ்ருதப்ரகாஸிகை என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபதேசரிக்கச் சொல்லிற்று) என்று.
(தத்த்வத: உபதேசரிக்கையாவது - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திருப்பரையோஜநாதி, கனிலே யத்யாப்ரதிபத்தி-
யுக்தனும்க்கொண்டு உபதேசரிக்கை. "ஆசார்யகம் ராக்யப்ராப்தமானாலும் பக்ஷத: ப்ராப்த்யபாவ-
விஷயத்தில் ப்ராபணார்த்தத் ("ப்ரோவாச") என்கிற விதி" என்று கண்டுகொள்வது.

{அதோத்யம் "ஸ்நாத்வா ப்யுஞ்ஜீத" இதீவந்நியமவிதி: ; ந து "அஹரஹஸ்ஸந்த்யாமுபாஸீத"
இதீவத்யுபவ்விதி: ; நாடபி "ருதாஷுபேயாத்" இதீவத்பரிஸங்க்யாவிதி: ; ராக்யப்ராப்தபே, அஜநஸ்ய
ஸ்நநபூர்வகத்வம் விநாடபி க்வசித்தஸம்பாவ்யத்வாத், தாத்ருஸஸம்பவபக்ஷோபி யத்யா ஸ்நாந-
பூர்வகத்வம் நியமயதே, தத்யா ஈமத்யாத்யாத்மகுணலேபயுக்தாதிகாரிண ஆசார்யோபஸத்தென
க்ருதாயாம், ஆசார்யஸ்ய ராக்ய உபதேசோ ப்ரவ்ருத்த்யப்ராப்திபக்ஷோபி உபதேசோ ப்ரவ்ருத்தி:
நியமயதே . "விதி, ரத்யந்தம்ப்ராப்தென நியம: பாக்ஷிகே ஸதி | தத்ர சாந்யத்ர ச ப்ராப்தென
பரிஸங்க்யா விதீயதே" இதீ ஹி ந்யாயவிதி:}.

"ப்ரஸாந்தசித்தாய ஈமாந்விதாய" என்கிறவிதத்தில் ஈமதம்மாத்ரம் ஸ்ருதமாயிருக்க ஆசார்யாங்-
கீகாரத்துக்கு பூர்வபாவியானவளவிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகைக்கு ப்ரமாணமான இடமென்ன?
என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இந்த ஸ்ருதியில் இத்யாதி:).

"ஏவமாதிகுணோபேதம்" இத்யாதி, வசநத்திலே சரிஷ்யனுடைய ஈமதமங்கள் சரிஷ்யனிடத்திலே
வஸ்து[தஸ்]ஸத்தாய்க்கொண்டு ஆசார்யோபஸத்தியிலே ஹேது; ஆசார்யனாலே ஜ்ஞாதமாய்க்கொண்டு
சரிஷ்யாங்கீகாரென்பயிகாசார்யப்ரீதிஹேது" என்னுமிடம் பூர்வோபத்யுர்வதந்யாயலப்தம்;
இவ்வர்த்தத்தை (ஆத்மகுணம் கண்டுகந்து) என்றும், (ஆசார்யோபஸத்திக்கு உடலாகச்சொன்ன
ஈமதம்ங்களுக்கு) என்றும் அருளிச்செய்தார்" என்று கண்டுகொள்வது. (ஈமதம்ங்களுக்கு) என்றது
- "ஈமதம்வாசகங்களான 'ப்ரஸாந்த', 'ஈம' ஈப்த்யங்களுக்கு" என்றபடி. அன்றிக்கே, (வ்யாக்யாநம்)
என்றது "ஸ்வரூபவ்யாக்ரியா" என்றும், 'ஈமதம்' ஈப்த்யங்கள் யத்யாஸ்ருதார்த்ததக்ஷகள்"
என்னவுமாம். "ஒதுக்கிச்சொல்லுகைக்கு நியாமகமான பூர்வோக்த(அந்யோந்யாஸ்ரயம்) "அதோ
நிருபயஸம்பாத்யஸைஸ்தந்நிருபணாத்ப்ராகேவ விசரிஷ்டத்வம் அநுபபந்நம்" என்கிற ஸ்ருத-
ப்ரகாஸிகையிலே வ்யஞ்ஜிதம் என்று கண்டு கொள்வது. இப்படி இந்த ஸ்ருதப்ரகாஸிகைஸூத்தியே
தூலயந்யாயேந இங்கு இப்படி ஒதுக்கிச் சொல்லுகைக்கு நித்யாநம் என்று கருத்து.

ஸ்வதந்த்ரணை ஈஸ்வரன் பரதந்த்ரணம்படி கைபுகுந்தவாறே, “மற்றது”வான “வைகுந்தமாநகர்” “கையதுவே” என்று இதரவ்யாவ்ருத்தமுக்கத்ப்ராப்யபூமியான பரமபத்மம், “பொன்னுலகாளீரோ” என்று தானுகந்தார்க்குக் கொடுக்கும்படி கைபுகும்.

(97)

யாவது “தந்மந்த்ரம் ப்ரூஹ்மணதீநம்” என்று - திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாலானவன் கைபுகுந்தவாறே, தத்வபதேசமுமுகத்தாலே ஸார்த்தமாச இவன் நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. - “ப்ரூஹ்மவித் ப்ரூஹ்மணே வித்வ:” என்கையாலே - “ப்ரூஹ்மணதீநம்” என்கிறவிடத்தில், ‘ப்ரூஹ்மண’ஸப்தத்தால் ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. [திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஸ்வரன் கைபுகுரு]கையாவது “மந்த்ராதீநம் ச தைவதம்” என்று - திருமந்த்ரம் இடவழக்காயிருக்குமவனாகையாலே, அர்த்தஸுஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத்ப்ரதிபாத்தியான தான் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகஷ்ட-ப்ராப்திக்குப் ப்ராபகனாகை. [ஈஸ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, “வைகுந்த மாநகர் மற்றது கையதுவே” என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமிகைபுகுரு]கையாவது “தைவாதீநம் ஐகத் ஸர்வம்” என்று உபயவிபூதியும் ஈஸ்வரனிடவழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனாய்க்கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்யபூமியான ஸ்ரீவைகுண்டம் இவனுக்கு அத்தந்தஸூலபமாகை.

(97)

(“தைவாதீநம் ஐகத்ஸர்வம் மந்த்ராதீநம் து தைவதம் | தந்மந்த்ரம் ப்ரூஹ்மணதீநம்”) (விஹகே. ஸம்.பட.2.2) என்கிற வசநார்த்தத்தை உத்தத்திக்ரமணே [ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே] இத்யாதிவாக்யம் ப்ரதிபாதிக்கிறது என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் (“தந்மந்த்ரம்”) இத்யாதி. ‘ப்ரூஹ்மண’ ஈப்தம் ஐதாவாசியாயிருக்க, ஆசார்யவாசித்வம் எங்ஙனே? என்கிற ஈங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (“ப்ரூஹ்மவித்”) இத்யாதி. (“ப்ரூஹ்ம”) = ‘பரம் ப்ரூஹ்ம, வேதாம்ஸ்ச, வேத’ இதி (“ப்ரூஹ்மவித்”). ‘ஸ ப்ரூஹ்மண’ஸப்தார்த்த இதி ஈப்தார்த்தத்தவ்விதோ வித்வ:” இத்யர்த்தம். “பஈய ம்ருகோ தாவதி” இத்யாதிகளில் போலே வாக்யார்த்தமே கர்மகாரகமாகையாலே ‘ப்ரூஹ்மவித் - ப்ரூஹ்மண:’ என்று ப்ரதமாவிபுத்தி இருக்கிறது. ‘ப்ரூஹ்மண’ஸப்தம் “தததீதே தத்வேத” (அஷ்டா. 4-2-59) என்கிற ஸூத்ரவிஹிதவேதித்ருவாசகஞ் ப்ரத்யயாந்தம்” என்று நிர்வசந்கூர்த்தாபிப்ராயம் என்று கருத்து. (“மந்த்ரம் ப்ரூஹ்மணதீநம்”) என்று மந்த்ரகததததீந்யப்ரதியோகித்வலிங்கத்தாலும் “ஆசினோதி ஹி ஈஹத்ரார்த்ததாந்” என்கிற ‘ஆசார்ய’ஸப்தயோகார்த்தப்ரத்யபிஜ்ஞையாலும் இந்த (“ப்ரூஹ்மண”)ஸப்தம் ஆசார்யபரம்” என்றபடி. (“தைவத”) ஈப்தம் பூலப்த்வாசகம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் (அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வக) இத்யாதி. இத்தால் “திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநம் உபாயாதி,காரகோடிகுடிதம்” என்றபடி. (“வைகுந்த மாநகர்”)(திருவாய்.4-10-11) = ஸ்ரீவைகுண்டமஹானகம், (“மற்றது கையதுவே”) = இதரவ்யாவ்ருத்தமாக கரஸ்தம் போலே அத்தந்தஸூலபம் என்று திருவாய்மொழிக்கர்த்தம். “இத்தை மூலத்திலே அருளிச் செய்கிறார் [ப்ராப்யபூமி] இத்யாதிநா” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் (“தைவாதீநம்”) இத்யாதிநா. (“ஸர்வ”)ஸப்தம் லீலாபேடாகுவிபூதித்வ-ரூபப்ரகரகார்த்தஸ்யபரம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே (உபயவிபூதியும்) என்றது.

(97)

97. வர்ணரூபப்ரூஹ்மணத்தவம், திருமந்த்ரோபதேசமத்துக்கு அதிகாரமாகில், அதிக்ருதாதிகாரத்தவம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி ‘ப்ரூஹ்மண’ஸப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரூஹ்மவித்) இத்யாதிடியாலே.

(97)

98. ப்ராப்யலாப₄ம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாப₄ம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ர-லாப₄ம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யவாப₄ம் ஆத்மகுணத்தாலே.

98. பரமபத்ரப்ராப்திரூபப்ராப்யலாப₄ம், இத்தை ப்ராபிக்கும் ஸ்வதந்த்ரோபாயமான நியந்தாலாலே உண்டாம். இந்த ஸ்வதந்த்ரப்ராபகலாப₄ம், 'நமஸ்'ஸப்தத்'சரண'ஸப்தத்'ங்கனாலே தத்ப்ரகாபகமான திருமந்த்ரத்தாலே

98. இப்படி ஸமத்யுமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தரம் இவையெல்லாம் லித்தி₄க்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹக்ரமத்தாலே அருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேது-வாகச் சொல்லிற்று அது நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹக்ரமத்தாலே அருளிச்செய்கிறார், [ப்ராப்யலாப₄ம்] இத்தயாதி₃யாலே. இதுதனக்கு ப்ரயோஜனம் இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரத₂ம-ஹேது ஸமத்யுமங்களாகையாலே, அவஸ்யம் இவையிரண்டும் இவனுக்கு உண்டாகவேணு-மென்கை. ஈஸ்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப₄ம் ஈஸ்வரனாலே என்கிற ஸ்த₂நத்திலே

98. (ஆரோஹக்ரமம்) பூர்வபூர்வம் காரணகீர்த்தநாநந்தரம் உத்தரோத்தரம் கார்யகீர்த்தநம்; கார்யகீர்த்தநாநந்தரம் காரணகீர்த்தநம் (அவரோஹக்ரமம்). இங்கே

(I) "ஸ்வமாதி₃கு₃ஷேபேதம்" என்று அந்வயமும், "ந மத்தோந்தத்தபதிதா₅பி, ஸஸ்தக்ரநாஸ்திகா: I நாந்ரத்தி₃நோ ந சாஜ்ஞாதா: கர்த்தவ்யா மந்த்ரக்யாமிந:" (புரத்₃.ஸம்.1-47) என்று வ்யதிரேகமும்,

(II) "க்ருபயா நிஸ்ஸப்ருஹோ வதேத்" என்று அந்வயமும், "ந ப்ரஸ்தே₃தி வை வித்த்யா விநா ஸது₃பதே₃ஸ்த:" என்று வ்யதிரேகமும்,

(III) "கூ₃திரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணம்" என்று அந்வயமும், "ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்₃பர:" என்று வ்யதிரேகமும்,

(IV) "அபவர்க்க₃ப்ரதே₃ய ஹரி:" என்று அந்வயமும், "ஸம்ஸாராரணவம்க்ருநாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் I விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித, ஸ்தி பராயணம்" (வி.த₃.1-59) என்று வ்யதிரேகமும் ப்ரமாணஸித்த₃மாகையாலே, "இவற்றினுடைய

கார்யகாரணபூ₃வம் நியதம்; இவற்றுக்கு வைகல்பிககாரணாந்தரமில்லை" என்று ஸித்த₃ம். "இந்நியமம் 'ம்ருத்பிண்ட₃ஜநயோ க₃ட₃:, க₃ட₃ஜநகோ ம்ருத்பிண்ட₃:' என்கிற புநருக்தி-வஸத்தாலே

க₃ட₃ம்ருத்பிண்ட₃ங்களுடைய கார்யகாரணபூ₃வநியமம் போலே ஆரோஹாவரோஹ-க்ரமயுத்தவாக்யத்வயத்தாலே விவக்ஷிதம்" என்னுமபி₃ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதில்

யாதொன்றுக்கு இத்தயாதி₃. "இப்படி ஆத்மகுணாசார்யலாப₄ாதி₃களுடைய நியதகார்யகாரண-பூ₃வகத்வ₃நபூ₃லம் இன்னது" என்கிறார் (இது தனக்கு ப்ரயோஜனம்) இத்தயாதி₃நா. (இதுதனக்கு)

என்றது - "ஆரோஹாவரோஹக்ரமபரவாக்யத்வயத்தாலே அருளிச்செய்தவிதுக்கு" என்றபடி. [ப்ராப்யலாப₄ம்] இத்தயாதி₃மூலத்திலே "தை,வாதீ₃நம்" இத்தயாதி₃ஸ்லோகார்த்தத்₃ம் ஸக்ரமமாக

விவக்ஷிதம். "முக்₃யஸ்ய நிர்விஸேஷணஸப்தே₃ந்யேஷாம் விஸேஷை:" (ஸ்காந்தே₃) என்கிற ந்யாயத்தாலே "தை,வாதீ₃நம் ஐக்யத்ஸர்வம் மந்த்ராதீ₃நம் து தை₃வதம்" என்கிற ஸ்லோகஸ்த₂-

"மந்த்ர'ஸப்த₃ம் திருமந்த்ரபரம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி [திருமந்த்ர'ஸப்த₃ப்ரயோக₃ம் பண்ணிற்று. "ஆரோஹாவரோஹக்ரமயுத்தவாக்யத்வயத்திலே [ஈஸ்வர-ப்ராபக]ஸப்த₃ங்களுக்கு

வ்யதிகரநிர்தே₃ஸநியாமகம் இன்னது" என்கிறார், (ஈஸ்வரனே ப்ராபகனாகையாலே) இத்தயாதி₃நா. (ஈஸ்வரனே) என்கிற அவதூரணத்தாலே பெரியபிராட்டியார்முதலானும் உபாஸநப்ரபூ₃ருதிகளும்

வ்யவச்சி₃ந்நங்கள். இதுதான் புருஷகாரோபாயவைப₃வப்ரகரணத்திலும் உபாயாந்தரதே₃யஷ-ப்ரகரணத்திலும் ஸ்பஷ்டம். {வா.115-141} மூலத்திலே [ஆசார்யலாப₄ம் ஆத்மகுணத்தாலே]

என்கிற விடத்தில் [ஆத்மகுணத்தாலே] என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகத்வபரம்; ப்ரகரணத்தாலே

உண்டாம். இந்த ஸங்க்ரஹவிவரணரூபமந்த்ரலாபம், ஸ்வார்த்தோபதேயவியான ஸத்ராசார்யனாலே உண்டாம். [ப்ராபகலாபம்] என்று மந்த்ரார்த்தத்தை விசேஷிக்கையாலே, ஸ்வார்த்தோபதேயஷ்டிருத்வப்ராத்தாந்யம் தோற்றுகிறது: “கூர்யநர்த்ததோ குரு:” என்றிறே ப்ரமானம். இந்த ஸத்ராசார்யலாபம் தத்ப்ராவுண்ய-ஹேதுகஸமத்யமரூபமான ஆத்மகுணத்தாலே உண்டாம். ஆக, ஸமத்யமஹேதுசரமஸாத்யப்ராத்தாந்யமும், ப்ராயலாபஹேதுப்ராத்தாந்யமும், உபயக்ரமத்தாலும் சொல்லப்பட்டது. (98)

99. இந்த ஸமத்யமரூபவியான விரக்தி, பேடாக்யமோக்ஷாபிவாஸிகளின் எல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார், [இதுதான்] இத்யாதி்யால்.

99. இதுதான் ஐஸ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும், ப்ரபந்த்ர்க்கும் வேணும். ஆட்தாங்கீகாரஹேதுவான இவ்விஷயவிரக்திதான் கூத்தூர்ப்யோஜனார்த்தித்களான ஐஸ்வர்யகாமர்க்கும், [ப்ராபகத்தாலே] என்றருளிச்செய்தது. (98)

99. இந்த ஸமத்யமாதித்கள்தான் பேடாக்யமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார், [இதுதான்] என்று துடங்கி. ஐஸ்வர்யகாமர்க்கு ஸப்த்யாதிபேடாக்யமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத்ஸாத்நாநுஷ்ட்நாநத்யஸாயில் ஸமத்யமாதித்கள் வேணும்; “இந்தூரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா”, “படிமன்னு பல்கலன் பற்றேடறுத்து ஜம்புலன் வென்று”(திருவாய். 4-1-9) என்னக்கடவதிறே. “ஜம்புலன்வென்று” என்றது - மநோநியமநத்துக்குமுபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்க்யதயா ஸமாதி வேணும்; “தஸ்மாதேவம்விச்சுந்நதோ த்நாந்த உபரதஸ்-ஸமத்யமாதிருபவிசேஷபரமாயிருக்கும். [ஆத்மகுண]ஸப்தம். (98)

99. “அத்தைப்பராமர்ஸிக்கிற [இதுதான் ஐஸ்வர்யகாமர்க்கும்] என்கிற [இதுதான்]ஸப்தம்மும் ஜாத்யேகத்வபரமாய், ஸமத்யமாதிருபவிசேஷபரமாயிருக்கும்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இந்த ஸமத்யமாதித்கள்தான்) இத்யாதி. [உபாஸக]ஸப்தம் கைவல்யார்த்தித்களையும் சொல்லுகிறது. “ஐந்தூரியிகஸப்த்யாதிவிஷயாநுபுவமான ஐஸ்வர்யத்தை இச்சிக்குமவர்க்கு இந்தூரியநியமநம் வ்யாஹதம்” என்னும் ஸங்கையை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வர்யகாமர்க்கு ஸப்த்யாதிபேடாக்யமே) இத்யாதி. “(1)ஸாத்நாநுஷ்ட்நாந (2)ஸாத்யாநுபுவரூபத்யஸா-பேதேந (1)இந்தூரியநியமந (2)தத்யபுவங்களுக்கு மிதேந வ்யாஹதியில்லை” என்றபடி. “(இந்தூரியாணி)” (ரா.பு. 1.14-18) இத்யாதி. இது ராவணவத்யாநந்தரம் ராவணம்ப்ரதிமந்தேதாதூரிவிலாபவாக்யம்.

(1) இவ்விடத்தில் புஹுவசநாந்தமான (“இந்தூரிய”)ஸப்தம் அந்த்ரிந்தூரியமான மநஸ்ஸையும் புஹ்ரிந்தூரியமான ச்ரோத்தராதிகளையும் சொல்லுகையாலே (“ஜித்வா”) என்கிற ஜயமும் ஸமத்யமரூபமாகிறது.

(2) ‘த்வா’ப்ரத்யயத்தாலே அதுக்கு (“த்ரிபுவநஜய”)ஸப்திதமான ஐஸ்வர்யத்தைக்குறித்து ஹேதுத்வம் சொல்லிற்று என்று கருத்து.

(“படி”) இத்யாதி :- (“படி”) = ஸ்ரீர்த்திலே (“மன்னு”) = தூரிக்றி(“பல்கலன்”) = ஆபரணங்களை (“பற்றேடு”) = ருசியோடேகூட (“அறுத்து”) = தயஜித்து (“ஜம்புலன்வென்று”) = பஞ்சேந்தூரியங்களை ஜயித்து” என்றபடி. (வித்யாங்க்யதயா) என்றது “வித்யாருபகரணஸ்ரீரதிஷ்பாத்யதயா” என்றபடி. (“தஸ்மாத்”) இத்யாதி. “இவ்விடத்திலே (“பூத்வா”) என்கிற (‘த்வா’)ப்ரத்யயத்தாலே

அந்நயப்ரயோஜனராயும் அந்யஸாதநரான உபாஸகர்க்கும், அந்நயப்ரயோஜனருமாய் அந்நயஸாதநருமான ப்ரபந்தர்க்கும் உபாஸ்தியோக்யதாஜ்ஞானநவஸூத்ரயாத்யந்நயபோக்யயத்வஸித்த்யயந்த்ரமாக அவஸ்யம் வேணும், உப்யயர்க்கு உபாஸநாங்க்யமாக வேணுமே, ப்ரபந்தர்க்கு உபேயாநுருணமாக வேணும். (99)

திதிஈஸஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வாஸஸ்தம்ந்யேவாத்மாநம் பஸ்யேத்", "புன்புல வழியடைத்து அரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீஇ"(திருச்ச.விரு.76) என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்தர்க்கு அதிகாரார்த்தமாக ஸாமாதியேணும்; "ஏகாந்தீ து விநிர்ஸித்ய தேவதாவிஷயாந்தரை: | புக்த்த்யபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:", "அடக்கரும் புலன்களைந்தடக்கியாசையாமவை தொடக்கறுத்து வந்துநின் தொழிற்கணிற்ற வென்னை"(திருச்ச.விரு.95) என்னக்கடவதிறே. (99)

ஸமது, மாதிகளுக்கும் வித்யாங்க்யத்வம் சொல்லிற்று" என்று கருத்து. "பஸ்யேத்" என்கிற 'ஸிங்' பாட்டே பூஷ்யாதி, களிலே ப்ரகரம்; க்வசித் 'பஸ்யதி' என்று 'ஸட்' பாட்டிமுமுண்டு, அர்த்தம் ஸமாநம். ("புன்") இத்யாதி. ("புன்") = ஹேயமான. ("புல") = விஷயங்களுடைய. ("வழி") = மார்க்கத்தை. ("அடைத்து") = நிரோதித்து. ("அரக்கிலச்சினைசெய்து") = ஐதுமுத்ரயா முத்ரித்து. ("நன்") = நன்னுன். ("புல") = விஷயங்களுடைய. ("வழி") = மார்க்கத்தை. ("திறந்து") = உத்காடித்து. ("ஞானம்") = ஜ்ஞானமாகிற. ("நற்சுடர்") = ஸம்சீநப்ரகாஸத்தை. ("கொளீஇ") = மிகவுண்டாக்கிக்கொண்டு என்றபடி. இங்கு ("அடைத்து"), ("செய்து") என்கிற 'த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ("ஞானநற்சுடர்")ஸப்தித்வவித்யாங்க்யத்வம் சொல்லிற்று என்று கருத்து.

(ப்ரபந்தர்க்கு) இத்யாதி. (ப்ரபந்தர்க்கு) என்றது "ஸித்தே, பாபயநிஷ்டர்க்கு" என்றபடி. நியோத்ய-புத்த்யஸங்கிகமான ஸித்தே, பாபயத்துக்கு ஸ்வரூபநிஷ்பத்தியும், ஸந்த்யுத்யே, நமும் அநபேக்ஷித-மாகையாலே அங்க்யதயாவன்றிக்கே உபாயாதீ, நபுலாந்வயிதாவச்சே, துக்த்வரூப-அதி, காரத்வேந என்று (அதி, காரார்த்தமாக) இத்யந்தர விவக்ஷிதம். {"ஸ்வரூபஸம்ஸ்தவௌ யஸ்யா நிர்ஹேதுக-ஸஹேதுகௌ" இத்த்யுத்தஸ்ய 'ப'பு, வத்க்ருபாபரிசயஸ்ஸஹேதுக: "இதிவாத, ஸ்ய வ்யாவ்ருத்தி: } ("ஏகாந்தீ து") இத்யாதி. ("தேவதாவிஷயாந்தரைஸ்ஸமம் விநிர்ஸித்ய") என்றது (1)தேவதாந்தர (2) விஷயாந்தரங்களோடொக்க த்யாஜ்யதயா, துஸ்யமாக அத்யவஸித்து என்றபடி. இங்கே "விஷயாந்தரத்யாக்யரூப-இந்த்ரியநியமநமும் ("க்ருஷ்ணைகஸாதந:")" என்கிற 'ஏக'ஸப்த-ஸ்வாரஸ்யாவக்ய-உபாயநைரபேக்ஷ்யாநுருணமாக ("விநிர்ஸித்ய") என்கிற 'ஸ்யப்'பாலே அதினுடைய உபாயாதி, காரத்வமும் சொல்லிற்று என்று கருத்து. ("அடக்கரும்") இத்யாதி. ("அடக்க") = நியமிக்கைக்கு. ("அரும்") = து, ஸங்கங்களான. ("புலன்களைந்து") = பஞ்சேந்த்ரியங்களே. ("அடக்கி") = நியமித்து. ("ஆசையாமவை") = தத்தத்யவிஷயாபி, லாஷங்களை. ("துடக்கறுத்து") = வாஸநையோடே போக்கி. ("வந்து நின் தொழிற்கண் நின்றவென்னை") = உன்னுடைய முகமலர்த்திக்கு உறுப்பான வ்யாபாரங்களிலே நின்றவென்னை என்றபடி.

இங்கும் ("அடக்கி") ("அறுத்து") என்கிற 'த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே இந்த்ரியநியமநத்துக்கு ("தொழில்") ஸப்தித்வ - உபாயோபேயஸித்த்யதி, காரத்வம் சொல்லிற்று என்று கருத்து. இங்கு பூர்வம்போலே மனோநியமநத்துக்குமுபலக்ஷணம் என்று சொல்லாதொழிந்தது ("ஆசையாமவை துடக்கறுத்து") என்றவிலே அது ஸித்திக்கும் என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே என்று கண்டு கொள்வது. (99)

100. இம்மூவரிலும் அதிசுமமாக அபேக்ஷிதம் ப்ரபந்நனுக்கு என்கிறார், [மூவரிலும்] இத்தயாதியால்.

100. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

இப்படி பிடிந்நாதிசுகாரிகளான மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு இவ்விஷயவிரக்தி மிகவும் வேண்டுவது, புகுவதேதேகபேடாகுணை ப்ரபந்நனுக்கு. (100)

101. [மிகவும்] என்றதை விசுத்திகரிக்கிறார் மேல், [மற்றையிருவர்க்கும்] இத்தயாதியால்.

101. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்தவிஷயநிவ்ருத்தியே அமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

புலஸாதநகலக்கமுடைய மற்றையிருவர்க்கும், சாஸ்த்ரநிஷித்தவிஷயபரதூரஸ்ப்ரபந்நிதமாத்தரமே அமையும்; உபயகலக்கமற்ற ப்ரபந்நனுக்கு, ததேகபேடாகுத்வதூஷணம் வாராதபடி, சாஸ்த்ரவிஹித-

100. இப்படி அதிசுகாரித்ரயத்துக்கும் அபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிசுமகவேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார், [மூவரிலும்] என்றுதுடங்கி. இவனுக்கு இதில் ஆதிசுமம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை இவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும். (100)

101. அவ்வாதிசுமந்தன்னை அருளிச்செய்கிறார் [மற்றையிருவர்க்கும்] என்று துடங்கி. அதாவது -ஸப்ததூதிசுபேடாகுபரணை ஸ்ப்ரவ்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரணை உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ரநிஷித்தவிஷயமான பரதூராராதியில் நிவ்ருத்திமாத்தர் அமையும்; ததுபுயவ்யாவ்ருத்தனயிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான ஸ்வதூரத்தில் நிவ்ருத்தி

100. அநந்யப்ரயோஜனனும் அநந்யஸாதநனும் அதிசுகாரிக்கு த்யாஜ்யோபாதேயங்களை நிரூபிக்கிற இந்த ப்ரபுந்த,த்திலே ப்ரயோஜனாந்தர -ஸாதநாந்தரபர-அதிசுகாரிகளுக்கு அபேக்ஷிதமாத்திரபணம் அருசிதம் என்கிற சங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (இவனுக்கு இதில்) இத்தயாதி. (இவனுக்கு) என்றது -ப்ரபந்நனுக்கு என்றபடி. (இதில்) என்றது சமாதியில் என்றபடி. (அல்லாதவர்களை) என்றது -ஐஸ்ப்ரயகாமர்க்கையும் உபாஸகரையும் என்றபடி. ப்ரபந்நாபேக்ஷிதசமாதிகுதாதிசுமப்ரதிகையோகியதயா அதிசுகார்யந்தரப்ரஸ்தாவமாயகையாலே அநெளசித்யமில்லை என்று கருத்து. (ப்ரஸங்கித்ததும்) என்கிற உம்மையாலே [மிகவும் வேண்டுவது] என்கிற கண்டேடாக்தியை மூழுச்சயிக்கிறது. (100)

101. விஷயாவதிசு-இந்நூரியநியமநருபமான சமாதியிலாதிசுமம் அவதிபூதவிஷயாதிசுமநிபுந்தநம். அதில் அதிசுகார்யந்தராபேக்ஷிதசமாதிகளுக்கு நிஷித்தவிஷயமாத்தர் அவதியாயிருக்கும். ப்ரபந்நாபேக்ஷிதசமாதிகளுக்கு நிஷித்தவிஷய-விஹிதவிஷயங்காரிண்டும் அவதியாயிருக்கும். ஆகையாலே சமாதியிலாதிசுமம் ததுகடகவிஷயாதிசுமநிபுந்தநம் என்று மூலாபிப்ரேதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே உத்தரகூரந்தாவதாரிகையை அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாதிசுமந்தன்னை) இத்தயாதி. ("நிஷித்த")ஸப்ததூர்த்தம் ஸாகாங்ககமாயகையாலே அதைப் பூரிக்கிறார் ("சாஸ்த்ரநிஷித்த")இதி. ("பரதூராராதியில்") என்கிற ("ஆதி")ஸப்ததூதாலே அஸ்ப்ரவ்யாத்யுரஸ்யபாக்கியாதிசும ஸங்க்ரஹிக்கிறது. ("நிவ்ருத்திமாத்தர்") என்கிற (மாத்தர்)ஸப்ததூதாலே விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தியை வ்யவச்சேதிக்கிறது. இத்தால் ப்ரபந்நனுக்கு நிஷித்தவிஷயநிவ்ருத்தி அதிசுகார்யந்தரஸாதாரணமாய், விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி அஸாதாரணமாயிருக்கும் என்றுபுலிதம். ("ததுபுயவ்யாவ்ருத்தனயிருக்கிற") என்றது -ப்ரயோஜனாந்தர-ஸாதநாந்தர-கூரந்தாஸந்யதயாததுவிலகண்ணயிருக்கிற என்றபடி. ("விஹித")ஸப்ததூகாங்ககிதத்தைப்பூரிக்கிறார் ("சாஸ்த்ர-

விஷயஸ்வதூரஸ்ப்ரஸாதிவ்ருத்தி, அவர்களைப்பற்றத் தன்னேற்றம். விசரிஷ்டாகாரநிஷேதத்தோடு அநிஷேதத்தோடு வாசியம், நிஷித்ருஷ்டஸ்வரூபவிரோதித்வேந நிஷித்ததமமாகிறதிறே இவ்வதிக்காரிக்கு. (101)

அவர்களைப்பற்ற ஏற்றம் என்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐய்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதூரத்தில் ஸாதநதூஸையில் தூர்மபூத்தூயா ப்ரவ்ருத்தியும், பூலதூஸையில் பேடாகூயதாபூத்தூயா ப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு பூலம் பூகூலதூஸுபூவமாண்கையாலே, அவனைப்போலே பூலதூஸையில் அந்வயமில்லையேயாகிலும், உபாஸநதூஸையில் தூர்மபூத்தூயா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, தூர்மபூத்தூயா ப்ரவ்ருத்திக்கையும் ஸ்வாதிக்காரபூஞ்ஜகமகையாலே

விஹித) இதி. விஷயராகவானுக்கு விஷயநியமவிதிபரமான விவாஹாதிபூபூதகஸாஸ்த்ர-விஹிதவிஷயமான" என்றபடி.

[தன்னேற்றம்] என்றது ஸ்வாஸாதூரணதீர்ஷயம் என்றபடி, இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அவர்களைப்பற்ற) இத்யாதி,நா. ததிதூரவ்ருத்தித்வே ஸதி தத்வ்ருத்தித்வரூபமான அஸாதூரணயத்தை உபபாதிக்கிறார் (அவர்களிருவரிலும்) இத்யாதி,நா. "பூவேத்தூராராஸ்ச தூரோ஽பி" என்று த்விருபகோசத்தில் கௌசநாந்ததூரஸ்யதூமும் உண்டாகையாலே ("ஸ்வதூரத்தில்") என்று ஏகவசநப்ரயோகம் பண்ணியிருளிற்று. (பூலதூஸையில் அந்வயமில்லையேயாகிலும்) என்றது, "ஐக்ஷத்தீரூத்ரமமாண: ஸத்ரீபிர்வா" (சூ.உ.ப.8-1 2-3)இத்யாதி,கள் பூத்தூஸையில் கர்மணுப்ரதிக்கூதத்தாலே பேடாகூஸங்கோசார்ஹதையிருந்தாப்போலே முத்தூஸையிலே "ஸஸ்வராபூபூவதி" (சூ.உ.ப.7-2 5-2) என்று கர்மவஸ்யதாபூத்தூமில்லாமையாலே பேடாகூஸங்கோசார்ஹதையில்கூ ஸன்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இத்தனையல்லது ஐக்ஷணூதிபூலோபதூரந்ரதிபாதூகங்களல்லாமையாலே ஸவிபூதிக்கபரிபூரணப்ரஹ்மானுபவ்ருபபூலதூஸையில் பேடாகூயதயா ஸ்வதூரப்ரவ்ருத்தியில் க்ருத்ருத்வரூபஸம்பூத்தூமில்லையாகிலும்" என்றபடி.

(உபாஸநதூஸையில்) இத்யாதி. "அதஸ்த்விதரஜ்ஜ்யாயோ லிங்கூசச்ச" (ப்ர.ஸூ.3-4-9)என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸ்வாஸாரமகர்மப்ராபூஸ்யம் நிர்ணீதமாகையாலே, க்ருணுஸ்தூராரமதூர்மபூதமான "ருதாஷுபயாத்" (மநு.) இத்யாதி,ஸாஸ்த்ரவிஹிதருதாபகூமத்திலே உபாஸநாங்க்தவபூத்தூயாலே ஸ்வதூரப்ரவ்ருத்தியிலந்வயம் ஆவஸ்யகம் என்று கருத்து. ("தூர்மபூத்தூயா ப்ரவ்ருத்திக்கையும்") என்கிற உம்மையாலே பேடாகூயதாபூத்தூயா ப்ரவ்ருத்திக்கையை ஸமுச்சயிக்கிறது. (ஸ்வாதிக்கார-பூஞ்ஜகமகையாலே) என்றது அநந்யஸாதநத்வ-அநந்யபேடாகூயத்வரூபமான தன்னுடைய உபாயோபேயாந்வயிதாவச்சேதூகங்களுக்கு ஹாநிகரங்களாகையாலே என்றபடி. ("விஹித-விஷயத்திலும்") என்கிற உம்மையாலே நிஷித்தவிஷயத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. "பிதரம் மாதரம் தூராத்" என்கிற விசேஷவசநபூலத்தாலும், "உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹீயதேநயா" (ஸ.த. 17-9 1) என்கிற வசநத்தாலும் ஸ்வாதிக்காரபூஞ்ஜக்தவமிதாக்கு ஸித்தூம் என்று கருத்து. "இங்கே விநியோகூப்ருதூக்த்வாதிந்யாயத்தாலே ஸந்தூயாவந்தூமாலாகரணூதிக்களில் போலே கௌகூர்யபூத்தூயா ஸ்வதூரத்திலந்வயம் இவனுக்குக்கூடும்" என்று அருளிச்செய்யாமெக்கு நிதூநம் என்? என்னில் :-

(1) ஸந்தூயாவந்தூநாதிக்களிலே உத்தகபேடாகூயதாபூத்தூதிக்கு அவகாஸமில்லாமையாலும்; (2) ஸ்வதூராவந்யத்தில் உத்தகபேடாகூயதாபூத்தூதி அவர்ஜ்ஜீயையாகையாலும், பேடாகூயதாபூத்தூதி,

விவ்ரிதவிஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்றதாய்த்து .

(101)

102 . த₄ர்மபுத்த₄யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது பே₄ாக்யதாபுத்த₄யா ப்ரவ்ருத்தி

நடக்கில் கைங்கர்யஸ்வரூபோச்சேதம் அவர்ஜுநீயமாகையாலும், அதிகாரபுங்க்யமே பரிசோஷிக்கையாலும் இப்படி ஸ்வாதிகாரபூதவிரக்திவிருத்தமான ஸ்வதாரத்திலந்வயம் கைங்கர்யபுத்த₄யாவும் கூடாது" என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அப்படி அருளிச்செய்திலர். இங்கே "நந்வேவம் ஸர்வேஷண-விநிர்முத்தஸ்ய ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய {"ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய" இத்யாதி₃ ஸ்ம்ருத்யுப-புருமஹிதத்ரிபி₄; ருணவாந் ஜாயதே இத்யாதி₃} ருணஸ்ருத்யகே₄சரத்வேஃபி கைங்கர்யபுத்த₄யா யஜ்ஞாத்ய₃யநுஷ்டாநவத் ப்ரஜோத்பத்திராநுஷ்டே₄யா; அந்யை: த₄ர்மபுத்த₄யா அநுஷ்டிதஸ்ய ப்ரபந்நை: கைங்கர்யபுத்த₄யா கர்த்தவ்யத்த்வாத்; ஸப்ரயோஜநம் தத்தத்தே₄வதாப்ரீணநம் த₄ர்ம: ; அநந்யப்ரயோஜநம் தத்தத்தே₄வதாந்ந்ரயாமிப்ரீணநம் ஆஜ்ஞாகைங்கர்யம்; அத: பித்ரத்ரயாமி-ப்ரீணநஸ்ய உத்தே₄யதயா ப்ரஜோத்பத்திரபி₄ கார்யா, அந்யத₄ா வித்யுல்லங்க₄நாபத்தே: ; தத்யாப்யபுக்யமே ச ஸ்ரவ்ரயார்த்தி-உபாஸகாப்யாம் அஸ்ய வ்யாவ்ருத்திரந ஸித்த₄யேத்; விவ்ரித-விஷயப்ரவ்ருத்தேஸ்ஸமாநத்வாத் இதிசேத், உச்யதே :-

யத₄ா ஸர்வஸங்குபரித்யாகே₄ ஸ்வாச்ரமவிருத்த₄நாமம் ப்ராஹ்மணாதி₃வ்ரணத₄ர்மானம் ப்ராப்தா-வபி, க்ருஹஸ்தத₄யாச்ரமத₄ர்மானம் யஜ்ஞாத்₄நாமம் விசீஷ்ய நிஷித்த₄தயா அப்ராப்தி: ; தத₄ா "மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி ந ஸங்க்யேத்" இதி விசோஷவிதி₃ ப்ராப்தேஷு₄ யஜ்ஞாதி₃ஷ்வேவ அஸ்யாதி₃கார: , ந து ப்ரஜோத்பாதே: "த₄ாராந் ... ஸந்த்யஜ்ய" இதி விசீஷ்ய நிஷேத₄ாத்; அத: ஸ்வாதிகாரபூதவிரக்திவிரோதி₃த்வாத் தத₄ப்ராப்தி: ; த₄ர்மார்த்தம் ஸவீக்ருதாயாம் ப₄ார்யாயாம் "த₄ாராந் ... ஸந்த்யஜ்ய" இத்யஸ்ய ப்ரஜார்த்தத்வநிஷேத₄தாப்யாத்; அந்யத₄ா விதே₄ந்நிரவகாஸ்தா-பத்தே: ; தர்ஹி, "பூர்வாசார்யேஷு₄ க்வசித் ப்ரஜோத்பத்தித₄ர்மநஸ்ய கா க்யதி:?" இதி₃சேத்; க்யதிசூந்யதைவ க்யதி: ; யத₄ா "ஆஹாரஸூத்₄தௌ ஸத்த்வஸூத்₄தி: " இதி நியதாந்நத்வஸ்யாதி₃கார-த்வேஃபி அநியதாந்நத்வஸ்ய ஆபத்₄விஷயத்வம் நிச்சீயதே, ஏவம் விஷயமபு₄க்த்வா ஸ்த₄ாதும் ந ஸங்க்யதே யேந விகாரேண, தத்₄தயா ஆபத்₄ யத்யப்யந்யேஷாம் விஷயஸந்நிதி₃பரிஹாராதி₃நா காமோ ஜெதும் ஸங்க்ய: , தத்யாஃபி அத்ர த₄ர்மார்த்தம் ப₄ார்யா ஸத₄ா ஸந்நிவிதா இதி கத்யாசித்₄-விகாரோ ப₄வத்யேவ. தர்ஹி, "ஸா நிச்சேஷேண த்யாஜ்யா" இதி ந வாச்சம்;

- (1) தத்ஸந்நிதி₃க்ருத-காதாசித்தப்ரத்யவாயஸ்ய புந: ப்ரபத்யநாதி₃நா அபநேதும் ஸங்க்யத்வேந "அல்பஸ்ய ஹேதோ: " இத்யாதி₃ந்யாயேந மஹாபு₄ஸ்த₄ர்மலோபஸ்யாயுக்தத்வாத்;
  - (2) தஸ்யாஃபி புத்ரபௌத்ராதி₃நா அநேகாத்மோஜ்ஜீவநஹேதுத்வேந த₄ர்மத்வாச்ச;
  - (3) புத்ராணம் ப₄க்யவத்₄ப₄கவதாராத₄நோபயோகி₃த்வாத்;
  - (4) தந்நாமகரணஞ்சைவ" இதி குருநாமகரணவிஷயத்வாத்
- இத்யாதி₃யான ஜயன் நிர்வாஹத்தைக் கண்டுகொள்வது. (101)

102 . உத்தரக்₄ரந்த₄ாவதாரிகை (த₄ர்மபுத்த₄யா ப்ரவ்ருத்திக்கு) இத்யாதி₃ . [சிலர்க்கு அழகாலே

101 . (ஸாஸ்த்ரவிவ்ரிதவிஷயமான) என்றது விசீஷ்டவேஷவிஷயஸாஸ்த்ரவிவ்ரிதவிஷயமான என்றபடி. (ஸ்வாதிகாரபு₄ஞ்ஜகமாயகையாலே) என்றது, பே₄ாக்யதாபுத்த₄யா ப்ரவ்ருத்திக்கை, உபேயாதி₃காரமான அநந்யோபேயத்வபு₄ஞ்சகமாகிரூப்போலே, த₄ர்மபுத்த₄யா ப்ரவ்ருத்தியும் உபாயாதி₃காரமான ஆகிரூச்ந்யாதி₃காரபு₄ஞ்ஜகமாயகையாலே என்றபடி. (101)

102. இந்த விஷயவிரக்தியின் ஹேதுபேதங்களை அருளிச்செய்கிறார் மேல், [இதுதான்] இத்யாதி்யால்.

102. இதுதான் சிலர்க்கு அழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு அருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே பிறக்கும்.

ஸ்வபரவிபுகாமற இவ்விஷயவிரக்திதான், உள்ளபடி அவன் வடிவழகைக்காட்டக்கண்டார் சிலர்க்கு “மற்றொன்றினைக் காணவே” என்னப்பண்ணும் ஸித்தேதோபாயமான அவன் வடிவழகாலே வருத்தமற அப்போதே பிறக்கும். ஒன்றிலும் மீளாதபடி விஷயமக்குநரானார் சிலர்க்கு, ‘நம் அநுபூதத்துக்கு இட்டுப் பிறந்தும் இவனும் இப்பாடு படுவதே’ என்னும் திருவருளாலே அயத்தநேர பிறக்கும். தத்தவஜ்ஞராயும்

தான் தவிர்த்தாலன்றோ, அநாதிக்காலம் வாஸநை பண்ணிப்போந்தவிஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி எங்ஙனையென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார், [இதுதான் சிலர்க்கு] என்று துடங்கி. [சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்] என்றது - ஸாக்ஷாத்த்க்ருதபுகுவத்தத்தவரான புக்திபார-

பிறக்கும்] என்று (1)புகுவத்த, விக்ரஹஸௌனந்த்ரயஸாக்ஷாத்த்காரஜந்யாஸ்த்ருநாநஹேதுகத்வ (2)புகுவத்த்க்ருபாஜந்யாஸ்த்ருசிஹேதுகத்வரூபலிங்கங்களாலே [இது தான்] என்கிற விஹிதவிஷய-நிவ்ருத்திக்கு பேடாக்யதாபுத்திஹேதுகஸ்வதாராந்வயநிவ்ருத்திரூபத்வம் மூலாபி, ப்ரேதம் என்று தோன்றுகையாலே தத்யுருணமாக பூர்வோக்தார்த்தாக்ஷேபேனோத்த்ரந்ரூபமான சங்கையை அருளிச்செய்கிறார் (‘தர்மபுத்த்யா’ இத்யாதி,நா. (தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுவது) என்றது [‘ப்ரபந்த்ரனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னைற்றம்] (வா-101) என்கிற க்ரந்தத்தாலே அந்யஸாத, நத்வரூபஸ்வாதி,காரபங்க, ப்ரஸங்கபிபிராயத்தாலே தர்மபுத்த்யா-ஹேதுகஸ்வதாராந்வயப்ரதிஷேதம் பண்ணுவது’ என்றபடி. (‘பேடாக்யதாபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்த்தாலன்றோ’) என்றது [‘பேடாக்யதாபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தி அவர்ஜந்யையாயிருக்கையாலே தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திபரிஹாரம் வ்யர்த்தம்ஸ்னோ?’ என்றபடி. மூலத்திலே [இதுதான்] என்கிற ‘இதம்’ஸ்யத்வம்

(1) விஹிதவிஷயவிரக்திமாத்தரத்தைப் பராமர்சிக்கிறது;

(2) தர்மபுத்த்யாஹேதுகஸ்வதாராந்வயநிவ்ருத்திரூபவிசேஷபராமர்சியன்றது;

(3) பின்பு, யோக்யதாயா பேடாக்யதாபுத்திஹேதுகஸ்வதாராந்வயநிவ்ருத்திரூபவிசேஷம் ஸபிக்கிறது என்று கருத்து.

[சிலர்க்கு] இத்யாதி,வாக்யத்யத்திலே (1)அதி,காரித்திரிவ்ரூபலிங்கத்தாலும், (2)இவையுமற்றத்தைப் பற்றி (வா-104) என்று ஸமுச்சயஸஹிதமான (ஊற்ற)ஹேதுத்வநிரிதே,சத்தாலும்; இவ்விடத்திலே (வா 42ல்) பூர்வோக்த அஜ்ஞஜ்ஞாநாதி,கபக்திவிவரணத்தமாகாதி,காரித்யபரபத்வம் ஸித்திக்கிறது. அதில் (1) [அழகு], [அருள்], [ஆசாரம்] என்கிற ஹேதுஸ்வாபாவ்யத்தாலும்;

(2) முக்யாமுக்யோத்தே,சுப்ரஸங்கத்திலே முக்யோபக்ரமோத்தே,சுபம் ந்யாய்வாயாகையாலும்;

(3) [அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதி,கரும், பக்திபரவரணம்] (வா 42) என்கிறவிடத்திலே, “இதம் ஸாண-மஜ்ஞாநாம்” இத்யாதி,ஸம்ஹிதாஸதஸ்தக்ரமாநுரோத,மாகிற அபவாதமிருந்தாப்போலே இங்கே முக்யோபக்ரமோத்தே,சுந்யாயாவவாதகம் ஒன்றுமில்லாமையாலும்;

(4) [அஜ்ஞரும்] இத்யாதி பூர்வோத்தி,ஷ்டர்களிலே சரமோத்தி,ஷ்டர்களுக்கு இப்போது மற்றையிருவரைப்பற்றி புத்தி, ஸாந்நித்தியாதி,ஸயமிருக்கையாலும் இங்கே முந்தூற [சிலர்க்கு] என்று புக்திபாரவஸ்யப்ரபந்தரையும், நடுவில் [சிலர்க்கு] என்று ஜ்ஞாநாதி,கப்ரபந்தரையும், அநந்தம்

102. (தவிர்த்தாலன்றோ) என்றது, ஸ்வபேடாக்யவாஸனை உள்ளவளவும் பேடாக்யதாபுத்தி, தவிராது என்று கருத்தாலே.

ப்ரக்ருதிவாஸனீ அருவர்த்திப்பார் சிலர்க்கு, 'பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்வதூரவிரக்தராயிறே போந்தார்கள்; எம்பார்

வஸீய்ப்ரபந்நர்க்கு, ஸ்கலஹந்மோஹநமான தத்விக்ரஹஸௌந்த்யாநுபபுவத்தாலே பிறக்கு-
மென்றபடி; [சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்] என்றது - தத்வயாத்நாம்யத்யர்ஸிகளான ஜ்ஞா-
நாதிந்யப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மையநுபபுவிக்க இட்டுப்பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய-
ப்ரவணமாய் அந்ரத்தப்படுவதே" என்று, அந்யவிஷயஸங்க்யமறுப்படி அவன்பண்ணும் பரம-
க்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி; [சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்] என்றது - அளவிலிகளான
அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் "மர்யாத்நாமம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:"
என்கிறபடியே அதிகாராநுசூணமாக அவன் ஆசரித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடியுமாயும்,

[சிலர்க்கு] என்று அஜ்ஞாநப்ரபந்நரையும் சொல்லுகிறது என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்
செய்கிறார் ("ஸாக்ஷாத்நத") இத்யாதி. [அழகு] ப்ரதிஸம்பந்திஸாக்ஷமாஸையாலே
யோக்யாதயா பக்தவந்திக்ரஹமே ப்ரதிஸம்பந்தியாகிறது என்று அதைப் புரித்துக்கொண்டு
அழகை அருளிச்செய்கிறார் (தத்விக்ரஹ) இத்யாதி. [அருளும் அப்படி ஸாக்ஷமாஸையாலே
ஸபூரணமாக அதை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் பண்ணும் பரமக்ருபையாலே) என்று. இப்படி
ஆசாரமும் ப்ரதிஸம்பந்திஸாக்ஷமாஸையாலும் பக்தவந்திப்ரதிஸம்பந்திசத்யா நிர்ணயங்களான
மூன்றுத்யகாருண்யங்களோடுபக்க ப்ராயபடிதமாய்களாலும் அதுவும் பக்தவந்திப்ரதிஸம்பந்திச-
கமாயை உசிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களில்) இத்யாதி.
[ஆசாரந்த்'ப்ராய'ஸப்தம் துலாரத்தகம். ஆகையால் 'ப்ராயபடிதம்' என்றது 'ஸத்ருபபடிதம்'
என்றபடி.]

அக்ரமவஸீயதே, சாஸிஷயங்களான பரவழுவத, ஸைசனிலே ஸ்வாசாரத்தாலே சிக்ஷிதவ்யலோகங்க-
ளில்லாமைவாலே அவற்றுக்கு இங்குச் சொல்லுகிற ஆசாரப்ரதிஸம்பந்தித்வமில்லாமையாலும்,
அந்தர்யாமித்வத்திலே நியந்தவ்யமான சரீரபூதசேதந்த, வாரக-ஆசாரமன்றி தனித்து ஆசார-
மில்லாமையாலும், அர்ச்சாத, ஸாயில் ஸமாதி, விஸோஷத்தாலே முதலிலே ஆசாரந்வய-
மில்லாமையாலும், இனி, பாரிஸோஷயத் த்ரம்ஸம்ஸ்த, பாந்ரவ்ருத்தவிப, வமே பரார்த்த, சாரப்ரதி-
ஸம்பந்தி, யாகிறது என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே (அவதாரங்களில்) என்று விஸிஷ்ய நிர்நேயசீதரு-
கிறது. ("மர்யாத்நாமம்") இத்யாதி. இதம் ஸந்த்ருகாண்டே, (35-11) ஸீதாம் ப்ரதி ஹநுமதோ
வசநம். இங்கே.

- (I) ("சாதூர்வரண்யஸ்ய ரக்ஷிதா" என்று சாதூர்வரண்யம் பூர்வப்ரஸ்துதமாகையாலே அந்த
சாதூர்வரண்யத்ரம்ங்களும், (2) தத்ருபந்திகளான ஆஸ்ரமத்ரம்ங்களும், (3) அவதாரப்ரயோஜநபூதத்-
களான முமுக்ஷுத்ரம்ங்களும், (4) விஸிஷ்ய ஏதத்வதாரபுலமான ஸாஸ்த்ரப்ரதிநித்யபரமத்ரம்ங்-
களும் அஸங்கோசந்யாயத்தாலே பஹுவசநாந்த("மர்யாத்நா")ஸப்தவாச்யங்களாகிறது.
  - (II) ("லோகஸ்ய") என்கிற ஷஷ்டி தாத்ரத்வ-கர்மத்வ-படியாநுபூதசேஷத்வவாசிரியாகிறது.
  - (III) ("கர்த்தா") என்கிறவிதி ஆசரித்ருவாசி.
  - (IV) ("காராயிதா") என்கிறவிதி ஆசாரயித்ருவாசி.
  - (V) ப்ரதிம("ச")காரம் பூர்வஸீலோகோக்தகுணஜாதஸமுச்சாயகம்.
  - (VI) த்வித்ய("ச")காரம் கர்த்தருத்வஸமுச்சாயகம்.
- ததா ச லோகஸ்தத்தத்ததி, காரிகளுக்காகத் தான் த்ரம்ங்களை ஆசரிக்குமவராய், அந்தந்த அதிகாரி-

தனியிடங்களிலேன் என்றாரே; அவர்களாசாரத்தைப்பின் செல்லாவிடில், அவர்கள் பேற்றுக்கல்லாம், அந்தந்தப்போடோமே" என்னும்படி பண்ணும் சிஷ்டாசாரதூர்ஸந்ரவணங்களாலே க்ரமேண பிறக்கும். (102)

அளவுடையாரான பூர்வாசார்யர்கள் ஆசரித்துப்போந்த படிக்களையும், ஸாஸ்த்ரமுக்ந்தாலும் ஆசார்யோபதேயசூக்ரமத்தாலும் அறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை அநுஸந்திச்சு அநுஸந்திச்சுப்

களைக்கொண்டு அந்தந்த தூர்யங்களை ஆசரிப்பிக்குமவராய் இருப்பார் பெருமான் என்று இதுக்கு அர்த்தம். ("லோகம்")ஈப்தம் "மஞ்சா: க்ரோஸந்தி" இதில்த், தத்-ஸ்த,பரம். ஐத்யேகவசதமாய்க் கொண்டு ஐநவாசகமாகவுமாம். "மர்யாதா தூரணஸித்தோ:" என்று ஸீமவாசகமான ("மர்யாதா") ஈப்தம் ஸீமவத்ப்ரதிபிதயததூர்யங்களைக் காட்டுகிறது. உகவிதே ("மர்யாதாநாம்") = வர்ணய்ய-மர்யாதாநாம்" என்று வ்யாக்யாதாக்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்கள். ஆகவிந்த ("மர்யாதா") ஈப்தத்தாலே விசேஷ்ய ஏததுவதாராபுஸரணாகுத்தி,கரபூதவிஹிதவிஷயவிரக்திவிவகைகூ ந்யாய்யை.

ஆகவிதே "பூர்ணயசர்யவ்ரதே ஸ்தித:" (ரா.ஸ. 35-12) என்கிற உத்தரவாக்யத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிற பரமதஸ்தூர்களும் "கிம் புஹுநா? தே,வீடபி கேநசித்,வ்யாஜேத த்பகத்வா அபுத-ஸம்வத்ஸரம் பூர்ணமர்யே ஸ்திதூ வ்ய புகுவதோ பூர்ணமசர்யவைபுவம் கோ வக்தும் சக்நோதி?" என்றார்கள். இத்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் ("அதி,காராநுஞ்,ணமாக") இத்யாதி. ("லோகஸ்ய") என்கிற ஸாமாந்யநிர்தேயதாத்பர்யம் ("அதி,காராநுஞ்,ணமாக") என்று ஸாமாந்ய-நிர்தேயம். ("ஸ:") என்கிறவித்தாலே ப்லிதம் ("அவன்") என்று. ("கந்தா") என்கிறவிதுக்கர்த்தம் ("ஆசரித்தும்") என்று. ("காரயிதா") என்கிறவிதுக்கர்த்தம் ("ஆசரிப்பித்தும்")என்று. "இங்கேவிஹிதவிஷயவிரக்தியை ("மர்யாதா")ஈப்தூர்த்ததூர்யதூர்த்தபூதமாக விவகழித்தால் "விஷுஹார பூர்ணந்ருதாந்" (ரா.பு. 77-52) "அபத்யலாபே,ர வைதே,ஹி" (ரா.உ. 42-32)இத்யாதி,கனோடு விரோதம் வாராதோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா. காலபே,தேந் ப்ரபந்தாப்ரபந்தாதி,கரஸிக்ஷ-ணர்த்தமாக விஹிதவிஷயப்ரவ்ருத்தி-அப்ரவ்ருத்திகள் ப்ரபந்தங்களிதே. "அல்லது பரிணையாந்தரம் பண்ணிப்பொன்னவிதே யுத்தம்? அது செய்தருளாவிடத்து ப்ரபந்தாதி,கரஸிக்ஷணர்த்தம்" என்று கூறுத்து. 1. அமுத 2. அருள் 3. ஆசாரங்களுக்கு 11,குவானை சகாந்தத: ப்ரதிஸம்பந்தி,யாக அபி,பிரேதமானில் ஸிபி,ப்ரதிபத்தயர்த்தமாக [சிலர்க்கு அழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு அருளாலே பிறக்கும்] என்றப்போலே அவனை ப்ரதிஸம்பந்தி,யாக அருளிச் செய்யாதே ஸாபேகூதிர்ந்தேயம் பண்ணினவிதுக்கு ப்ரயோஜநம் ப்ரதிஸம்பந்தி,யந்தரமும் விவகழிதம் என்கையாலே; 'அதில் 1) அழகிலும் 2) அருளிலும் ப்ரதிஸம்பந்தி,யந்தரவிவகைகூ ஸ்வரஸையல்லாமையாலே ஆசாரத்திலே ப்ரதிஸம்பந்தி,யந்தரவிவகைகூ பரிசோதிதையாய் ஸாமர்த்த்யாத் பூர்வாசார்யரூபப்ரதிஸம்பந்தி,யந்தரங்களை விவகழிதங்கள்' என்னுமபி,ப்ரயயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அளவுடையாரான) இத்யாதி. (அளவுடையாரான) என்றது ஐநாநாநுஷ்டாநங்களில் அத்யந்தோத்த்ருஷ்டரான என்றபடி. யத்,வா, [இதுதான் சிலர்க்கு அழகாலே] என்கிறவிடத்திலே [இதுதான்] என்கிறவிதம் [இதுதான் ஐஸ்வர்யகாமர்க்கும்] (வா - 99) என்கிற [இதுதான்] ஈப்தம்போலே விஹிதவிஷயவிஷய-நிர்வருத்திருப்பயான விஷயவிரக்திஸாமாந்யத்தை பராமர்சிக்கிறது" என்னுமபி,ப்ரயயத்தாலே பூர்வாத், பூர்வோக்தாகேபணை அவதாரிகை (தூர்யபூத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு) இத்யாதி.

(அநாதிகாலம் வாஸஸந பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில்) என்றது "சிரகஸம் பே,க்யதபூத்தி - ஹேதுபாரஸ்யந்ருத்திவிஷயங்களான விஹிதநிஷித்த,விஷயங்களில்" என்றபடி. சிஷ்டம் பூர்வாத். இப்போது (1) (அவதாரங்களில்) இத்யாதி,வாக்யம் பரதூரஸ்ப்ரஸந்ருத்திபூ,நிஷித்த,விஷய-நிர்வருத்தியாதிக-ஆசாரப்ரதிபாத,நபரம்; (2)(அளவுடையாரான) இத்யாதி,வாக்யம் ஸ்வதூரஸ்ப்ரஸ-

103. இப்படி பிற்றேறுகவிரக்திப்ரகாரம் [பிறக்கும்படி என்னென்னில்] என்று ப்ரஸ்நம் பண்ணி, உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் [அழகு] இத்யாதிப்பால்.

103. பிறக்கும் க்ரமமென்னென்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்; அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்.

வயிரவுருக்கான அவன் வடிவமது, விஷயாந்தரஸ்துபாவப்ரதிபத்த்யபாவமாகிற அஜ்ஞாநத்தை அவிச்சித்நமாக விளைக்கும்; பரது:கூடாஸுவிஷ்ணுத்வமான அவனருள் ஹேயத்வதூர்ஸநுமடியாக விஷயங்களில் அருசியைக் கொழுந்துவிட விளைக்கும்; விசிஷ்டபரிஷ்டாசாரஸ்மரணம் விஷயாஸக்தி அந்ரத்தகரையென்று அச்சத்தை விஷயஸ்பர்ஸபீருவாம்படி நிரந்தரம் விளைக்கும். ஸௌந்த்யூர்யாதி-3-

பிறக்குமென்றபடி.

(102)

103. இவ்வோ ஹேதுக்களால் பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்நத்தை அநுவதித்துக் கொண்டருளிச்செய்கிறார், [பிறக்கும் க்ரமம்] என்றுதுடங்கி. [அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்] கையாவது சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரந்தன்னை ஒன்றாகவறியாதபடியாக்குகை. [அருள் அருசியை விளைக்]கையாவது - விஷயாந்தரங்களைக்காணும்போது அருவருத்துக் காரித்து உயிர்ந்து போம்படி பண்ணுகை. [ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்]கையாவது - ருசிசெல்லச்

நிங்குத்திருபவிஹிதவிஷயநிங்குத்தயாத்மக-ஆசாரப்ரதிபாதநபரம்; ஆகையால் “ந ராம: பரதுாராந் வை சகார்ப்யாமபி பஸ்யதி” என்று சொல்லப்பட்ட பரதுாரஸ்பர்ஸாநிங்குத்திருப-ஆசாரம் (“மர்யாதூநாஞ்ச”) என்கிறவிடத்திலே விவகிதம் என்று இங்கனே க்லேஸாநிநிக் கே யோஜிக்கவு-மாம்; இதுவே ஸ்வரணம். இப்படியானாலே (வாஸநை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில்) என்று ஸாமாந்யநிர்தேஸம் ஸப, லமாம்; இல்லையாகில் வாஸநைபண்ணிப்போந்த விஹிதவிஷயங்களில் என்றிறே நிர்தேஸிக்கவடுப்பது என்று கண்டுகொள்வது.

புக, வதுாசாரத்தை ஸாஸ்த்ரமுகுத்தாலும் பூர்வாசார்யாசாரத்தை ஆசார்யோபதேஸாதி, க்ரமத்தாலும் அறிகையாலே” என்று விபுஜித்துக் கொள்வது. (ஆதி)ஸப்துத்தாலே தத்ப்ரபாவயாதூதம்-ப்ரதிபாதநப்ரவ்ருத்தங்களான க்யூரந்தங்கள் ஸங்க்யூராஹங்கள்.

(102)

103. உத்தரக்யூரந்தாவதாரிகை (இவ்வோ ஹேதுக்களால்) இத்யாதி. மூலவ்யாக்யாநங்களிலே [க்ரம]ஸப்தம் ப்ரகாரபரம். அதாவது,

1. ஸௌந்த்யூர்யாதிக்கள் அதுவாரகஹேதுக்களோ? ஸதுவாரகஹேதுக்களோ?
2. ஸதுவாரகஹேதுக்களாகில் துவாரமேது?

என்கிற ஜிஜ்ஞாஸாமூலகப்ரஸ்நம் இங்கே விவகிதம் என்றபடி.

“அஜ்ஞாநாருசிகள் ஸவிஷயங்களாகையாலே விஷயாகாங்கடியாயம் ஸாமர்த்த்யாத், ப்ரகரணச்ச விஷயாந்தரங்களே விஷயங்களாகிறது” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (சித்தாபஹாரியாகையாலே விஷயாந்தரந்தன்னை) இத்யாதி. “ருபெளதூர்யகூணை: பும்ஸாம் த்யூருஷ்டிசித்தாபஹாரினம்” என்கிறது இங்கே விவகிதம். [அஜ்ஞாநம்] இங்கே ஜ்ஞாநாநுதயம். (அருவருக்கை) = ஜூகூப்ஸிக்கை. “மூலத்திலே [சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே] [ஆசாரம் அச்சத்தை] என்கிற [ஆசார]ஸப்தங்கள் அநுஸந்தீயமான-ஆசாரபரங்கள். ஆகையால், படியஹந்தவம் உபபந்நம்”

ஹேதுகவிரக்திவிசேஷங்கள் விஷயதூர்ஸநாப்யாவம் நிமித்தமாகவும், தூர்ஸநத்தில் ஹேயதாப்ரகாஸம் நிமித்தமாகவும், தத்ஸந்நிதியில் பிறக்கும் விகாரதூர்ஸநபீதநிமித்தமாகவும் உண்டாகின்றன. (103)

104. விரக்தியை வகையிட்டுச்சொல்லுகிறது ஒன்றிலே ஒன்றுக்கு ஊற்றமாகையாலே என்கிறார்.

104. இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.

அழகுக்கு விஷயாஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கையிலும், அருளுக்கு அதில் அருசியை விளைக்கையிலும், ஆசாரத்துக்கு அச்சத்தை விளைக்கையிலும் ஊற்றமென்கிற இவ்வற்றத்தைப்பற்ற விரக்திவ்யக்திபேதம்

செய்தே, அவர்கள் ஆசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்தமே பூலிக்குமென்று, விஷய-ஸ்பர்ஸத்திலிழிய நடுங்கும்படி பண்ணுகை. ஆகையால் இக்க்ரமத்திலே பிறக்குமென்று கருத்து. (103)

104. இந்த த்ரிவித்யுப்ரபந்தநர்க்கும் ஸௌந்தர்யாதியுத்ரயத்தில் ஓரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நித்யாநத்தை அருளிச்செய்கிறார், [இவையுமூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது] என்று. அதாவது - [அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்தந்] இத்யாதி்யால் - இவர்களுக்குச்சொன்ன ப்ரபத்திஹேதுக்களானவை ஓரொன்றினூற்றத்தைப்பற்றச்சொன்னாப்போலே, [அழகாலே பிறக்கும்] என்று துடங்கிச் சொன்ன விரக்திஹேதுக்களான இவையும், ஓரொன்றின் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் - பூக்திபாரவஸ்யப்ரபந்தநர்க்கு, அருசிக்கடி-யான க்ரபையும் அச்சத்துக் கடியான ஆசாராநுஸந்தநமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூகூலத்ய-விக்கிரஹவைவஸூண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபூவிக்குமவர்களாகையாலே வடிவமுகிலே

என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களாசரித்தபடி) இத்யாதி. பூயஸநர்த்தந-ஸங்கம் பூயமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநர்த்தமே) இத்யாதி. { "ப்ரியஸிஸேஷாப்ரியா-க, மநஹேதுத்ரஸநநிமித்தம் து:கம்" (கீ.பூ.பா.2-56) . அநர்த்தம் உபாயோபேயாதி, காரஹாநி. "1. இப்படி அஜ்ஞாநாதிகள் த்வாரங்கள்;

2. தத், த்வாரா ஸௌந்தர்யாதிகள் ஹேதுக்கள்"

என்னுமபிப்ராயத்தாலே தாத்பர்யத்தை தூர்ஸிப்பிக்கிறார் (ஆகையால்) இத்யாதி.நா. இங்கே

1. ருசிஜநநஸம்பூவநாக, நித்யாஸஹமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் முக்யம்;
2. தத்ஸஹ-விஷயதூர்ஸநஸம்வஸிதமாகையாலே அருசி மத்யமம்;
3. விஷயதூர்ஸந-தஜ்ஜநயருசி-ஏததுபூயஸம்வஸிதமாகையாலே அச்சம் த்ருத்யகோடிநிவிஷ்டம் என்றுகண்டுகொள்வது.

(103)

104. "ஸௌந்தர்யாதிகள் ஸமுச்சயேந விஷயாந்ரநிவ்ருத்திஜநகத்வயோக்யங்களாயிருக்க வ்யவஸ்திதவிகல்பேந விரக்திஹேதுத்வகதநத்திலே நிபுந்த்யநம் என்?" என்கிற ஸங்கையிலே உத்தரகூர்ந்தம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இந்த த்ரிவித்யு) இத்யாதி. [இவையும் ஊற்றத்தை] என்கிற 'ச'ஸ்யதூர்த்தம் (அஜ்ஞாநத்தாலே) இத்யாதி. தூர்ஸநத்தின்கம் ([அழகாலே பிறக்கும்] என்று துடங்கிச்சொன்ன) இத்யாதி. [ஊற்றம்] = பூயஸ்த்வம். இவ்விடத்திலே "தீயாதாமகத்வாத்து பூயஸ்த்வாத்" (ஸா.மீ.3-11) என்கிற ஸூத்திரோக்தத்யாயம் அபிஸம்ஹிதம். [ஊற்றத்தை] விவரிக்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி.நா. "மயர்வநமநிநஸம் அருளப்பெறுகையாலே அருளும் பூர்வாசாராநுஸந்தநமும் உண்டு" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அருசிக்கு அடியான) இத்யாதி. (ஸாக்ஷாத்கரித்து) என்றது விஸத்யதமமானஸஸாக்ஷாத்காரவிஷயமாக்கி

சொல்லுகிறது. அழகும், ஆசாரமும் - அருசியையும், அருள் - அச்சத்தையும் விளைக்கவற்றுகிலும், ஸ்வஸ்வாநுருபமான ஒவ்வொன்றிலே ஊன்றி நிற்கும்; அழகு இதரவிஷயங்களைக் காரித்துமியும்படி அருசியை விளைக்குமதாகிலும் விஷயாஜ்ஞாந்தத்தையே விளைக்கையே தனக்கு நிலைநின்ற வேஷமாய், ஆசாரம் சிஷ்டர் கடைகணிகியாத ஹேயமென்று அருசியை விளைக்கவற்றுகிலுத் தத்வகூர்ஹிதஸ்பர்ஸாதினைய விளைக்கையே தனக்கு நிலைநின்ற வேஷமாய், அருள் விஷயஸ்பர்ஸம் ப்ராப்யவிரோதம் என்னும் அச்சத்தை விளைக்கவற்றுகிலும் த்வ:கூவஹவிஷயதோஷத்தை த்ர்ஸிப்பிக்கையே தனக்கு நிலைநின்ற வேஷமாய், இப்படி ஒன்றிலே ஒன்றுக்கு ஊற்றமாயிருக்கும் என்றபடி.

(104)

105. ஈத்ருஸாவிரக்திகளின் முக்யாமுக்யமோத்யநம் பண்ணுகிறார், [அருசி] இத்யாதி.யால்.

105. அருசி பிறக்கும் போததைக்கு தோஷதர்ஸநம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

அமுகடியான அஜ்ஞாநவிரக்திஹேதுவை ஒழிந்தால் அருளடியான அருசியன்றோ விரக்திப்ரத்யானஹேதுவென்ன, அவ்விஷயங்களில் விரக்திஹேதுவான அருசி பிறக்கும்போததைக்கு, தோஷதர்ஸநம் பண்ணினால்வல்லு எப்போதும் நெஞ்சுபற்றிக் கிடக்கையால் விஷயாந்தரங்களை அறியாதபடிபண்ணும் அவ்மழகே அவர்கன்பக்கவலுறைத்திருக்கும்; ஜ்ஞாநாதிக்க்யப்ரபந்தநர்க்கு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விக்ரஹு-ஸௌந்தர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுபுவிக்கையும் புயஹேதுவான ப்ராக்தந-ஸிஷ்டாசாராநுஸந்த்யாநமும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவன் தன் க்ருபையை முழுமடை செய்தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான க்ருபை அவர்கன்பக்கல் உறைத்திருக்கும்; அஜ்ஞாநப்ரபந்தநர்க்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே காதூசிக்கமமாக விக்ரஹுஸௌந்தர்யாநுபுவமும் அருசிஹேதுவான க்ருபையும் ஒரு மர்யாதை உண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வர்களாசாரங்களுையே பலகாலம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போருகையாலே புயஹேதுவான அவ்வாசாரங்கன் அவர்கன்நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும். இவ்வற்றத்தைப்பற்ற ஒரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதென்றதாய்த்து.

(104)

105. விஷயவைலக்ஷணயாதிசயத்தாலே விஷயாந்தராஜ்ஞாநம் வினையவும் கூடும். ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய ஆசாராநுஸந்த்யாநத்தாலே அவ்ஹிதவிஹிதவிஷயஸ்பர்ஸத்திலச்சம் வினையவும் கூடும். அநாதிக்காலமாசைப்பட்டு மேல்விழுந்துபோந்த விஷயங்களிலே அருசி பிறக்கை அகடித-என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதிக்க்ய இத்யாதி. இங்கே (அர்ச்சாவதாரத்திலே) என்று விசேஷிக்கையாலே - ப,க்திபரவஸ்யப்ரபந்தநர்க்கு பரத்வாதி, ஸர்வவிக்ரஹாநுபுவமண்ணு என்று ஸூசிதம். (முழுமடை செய்து) என்றது - க்ருத்ஸநபரிவாஹமாக்கி என்றபடி. (அஜ்ஞாந இத்யாதி. இங்கே "(காதூசிக்க-மாக) என்று விசேஷிக்கையாலே (ஜ்ஞாநாதிக்க்யப்ரபந்தநர்க்கு) அர்ச்சாவிக்ரஹுஸௌந்தர்யாநு-புவம் நிரந்தரமுண்டு" என்று ஸூசிதம். (ஒரு மர்யாதை) என்றது அல்பமாய் என்றபடி. (104)

105. அஜ்ஞாந-அருசி-ப,யங்களிலே அருசிக்கு விசரிஷ்ய அபேக்ஷிதமாய்காத, நத்துக்கு நியாமகத்தை அருளிச்செய்யாதின்றும்கொண்டு, மேலுக்கு அவதாரிகை (விஷயவைலக்ஷணய) இத்யாதி. "யத்-விஸ்மயஸ்திமிதமஸ்தமிதந்யப,யாவம்" (மாவதீமாத்ய, லே 1-22) என்று விஷயாந்தரங்களுக்கு அஸ்தமி-தந்யப,யாவத்வம் கண்டால், உத்துங்கு விஷயத்துக்கு அது கிம்புநந்யயாஸித்த, மிதே என்று கருத்து. (அவிஹிதவிஷயஸ்பர்ஸம்) = பரத்யாஸ்பர்ஸம். (விஹிதவிஷயஸ்பர்ஸம்) = ஸ்வத்யாஸ்பர்ஸம். (அருசி) யாவது - ருசிவிபரீதமான த்வேஷம். (அகடிதம்) என்றது தோஷதர்ஸநாதி, வக்ஷ்யமாண-

அது பிறக்கக்கூடாமையாலே, தோஷத்தூர்நாம் அவஸ்யம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

(105)

106. அது ப்ரத்யாநஹேதுவன்று.

இஹலோகவிஷயங்களிலே வரும் தோஷம் காணில் பரலோகவிஷயங்களில் அது காணவிரகற்று, அங்கே ருசி மண்டும்படியாய், வருந்தி பாஞ்சபெடாதிதகத்வாதிதோஷகல்பணை பண்ணி விரக்தி பிறக்கவேண்டும் அருமை உண்டிறே; ஆகையால் விஷயங்களில் அருசிபிறக்கை விரக்திக்கு ப்ரத்யாநஹேதுவன்று. (106)

107. அப்ராப்ததையே ப்ரத்யாநஹேது.

மிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதான் அவனருளாலே பிறக்கும் போதைக்கு அபேக்ஷிதம்வாததை அருளிச்செய்கிறார், [அருசி] என்று துடங்கி. [தோஷத்தூர்நாம்]மாவது - பேடாக்யதாபூத்த்யா பரிஷ்வங்கித்திர யோஷித்தேஹம் “மாம்ஸாஸ்ருக்யவிண்மூத்ரஸநாயுமஜ்ஜாஸ்த்தி” ஸமுத்யாயமாய் சர்மாவநத்த்யாமாய் துர்க்கந்திடியாயிருக்கும்படியையும், பேடாக்யந்தான் அல்பமாய் அஸ்திர்மாய் து:கமிஸ்ரமாய் அநந்த்யாவஹமாயிருக்கும்படியையும், ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணங்க-ளாலே தூர்ஸிக்கை.

(105)

106. ஆனால் அதுவோ பின்னை அரு ஹேதுவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அது] இத்யாதி்யால். [ப்ரத்யாநஹேதுவன்று] என்றது - அது அமொருஹேது, முக்யஹேதுவன்றென்றபடி. (106)

ஹேதுக்கள் இல்லாவிடில் பிறவாது என்றபடி. “மூலத்திலே [தோஷத்தூர்நாம்] என்கிறவிது ப்ரதிஸம்பந்தி, ஸாகாங்கக்ஷமாயலே, விஷயாந்தரத்தி, பேடாகங்களே ப்ரகரணத் ப்ரதிஸம்பந்தி, -களாம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பேடாக்யதாபூத்த்யா) இத்யாதி. (பரிஷ்வங்கித்திர) என்றது ஆலிங்கிக்கப்படுகிற என்றபடி. “ருக்ஷஸ்ய ரோணித் புருஷஸ்ய யோஷித்” (ப.வி.2-3-1) என்கிறபடியே புருஷபேடாக்யத்வஸ்யஞ்ஜநார்த்தம் (யோஷித்தேஹம்) என்றது. (“ஸ்நாயு”) = சிறுநீரம்பு. (“மஜ்ஜா”) = வைரம். இவ்விடத்திலே “மாம்ஸா-அஸ்ருக்ய-விண்-மூத்ர-ஸநாயு-மஜ்ஜா-அஸ்தி, ஸங்குலே” (வி.பு.1-17-63) என்கிறவிது விவகிதம். (துர்க்கந்தியாய்) என்றது - ஹேயகந்த்யுக்தமாய் என்றபடி. (அநந்த்யாவஹமாய்) என்றது - ஸம்ஸாரநரகஹேதுவாய் என்றபடி. (ப்ரத்யக்ஷாதி) இதி. (ஆதி) ஸ்யத்தத்தாலே அருமானாகம்ங்களை ஸங்க்ரஹிக்கிறது.

(105)

106. “அபேக்ஷிதம்வம், ப்ரத்யாநப்ரத்யாநஹேதுஸாதாரணமாகையாலே அந்யதநிர்நயாந்ரத்தம் உத்தரக்யந்தம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே உத்தரக்யந்தாவதாரிகை (ஆனால் அதுவோ பின்னை) இத்யாதி. (ஹேது) என்றது - ப்ரத்யாநஹேது என்றபடி. ([அது] இத்யாதி்யால்) இதி. (அது அமொரு ஹேது) என்றது - அந்யாதீநாருச்யுத்தத்தியில் உத்தம்பகம் என்றபடி. (முக்யஹேது) என்றது அவ்யபிசரிதஹேது என்றபடி.

(106)

107. (புகுவத்) இத்யாதி. புகுவதி ஏகஸ்மிந் பேடாக்ய: யஸ்ய தத் ததோக்தம். இது பாவப்ரத்யாந-

106. (அதுவும் ஒரு ஹேது) என்றது. அருளுக்கு துவாரபூதமாய்க்கொண்டு (அதுவும் ஒரு ஹேது) என்றபடி.

(106)

ஆகில், ப்ரத₄நஹேதுவாவதேதென்ன, விஷயாஸக்தி, ஸ்வரூபநாயகையாகையாலும், ப்ராப்திப்ரதி-புந்த₄கையாகையாலும், சரிஷ்டகூர்ஹிதையாகையாலும் நமக்கு அப்ராப்தையென்றே அத்தை விடுகையே விரக்திக்கு ப்ரத₄நஹேது என்கிறார். தோஷஜ்ஞாநமின்றியும் அப்ராப்தமென்றே விடுமிடங்களில் விரக்தி உண்டாயும், அது உண்டாயும் அப்ராப்தமென்று விடாவிடங்களில் விரக்தி உண்டாகாமலும் போருகிறதினே (107)

107. ஆனால் ப்ரத₄நஹேதுதான் ஏதென்ன, [அப்ராப்ததையே ப்ரத₄நஹேது] என்கிறார். [அப்ராப்ததையாவது - ப₄க₃வதேகபே₄க₃மான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால் - அருள் அருசியை விளைக்குமிடத்தில் தோஷதூர்ஸநாதி₃களைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையால், தோஷதூர்ஸநமும், அப்ராப்திதூர்ஸநமும் அருசிக்கு கௌண்டமுக்₂யஹேதுக்களாயிருக்கும் என்றதாய்த்து.

(107)

நிர்தே₃சமாய் ப₄க₃வதேகபே₄க₃யத்வமாகிற என்றபடி.

அதாவது :- ஸ்வஸ்யிந் ப₄க₃வத்₃பே₄க₃யத்வஹேது - ப₄க₃வத்கர்மகபே₄க₃யத்ருத்வம். இது ஸ்வாவதாரணமாயகையாலே, ஸ்வமுக்₂யபே₄க₃யத்ரு-ப₄க₃வத்யந்தாபி₃மதாந்யஸ்வீயபே₄க₃யத்ருக-ஜாதீயத்வம் (ப₄க₃வதேகபே₄க₃யத்வம்) என்று ப₂லிதம். இதுக்கு விஷயாந்தரம் சேராததாயிருக்கையாவது ஏதக்₃ப₄க₃யத்ரு-ப₄க₃வத்யந்தாபி₃மதிக்கு விகாதகமாயிருக்கை. “காரணபேக்ஷிதவம் (1) ஸஹகாரிகளுக்கும், (2) வ்யாபாரதத்துக்கும் [‘தஜ்ஜந்யத்வே ஸதி தஜ்ஜந்யஜநகத்வ’ரூபம் வ்யாபாரத்வம் - ந்யா.பே₄.] பொதுவாகையாலே (1) இங்கு அபேக்ஷிதமாகச்சொன்ன தோஷதூர்ஸநம் [அருளுக்கு] ஸஹகாரியோ வ்யாபாரமோ என்கிற சங்கையையும், (2) ப்ரத₄நஹேதுவாகச்சொன்ன அப்ராப்தி-தூர்ஸநமும் அருளுக்கு ஸஹகாரியோ, வ்யாபாரமோ” என்கிற சங்கையையும் பரிஹரித்துக்கொண்டு இவற்றினுடைய ப்ரத₄நாப்ரத₄நஹேதுத்வங்களை ஸ்பூ₂டகரிக்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி₃நா. (தோஷதூர்ஸநாதி₃களை) என்கிற (ஆதி₃)ஸப்தத்தாலே அப்ராப்திதூர்ஸநம் ஸங்க்யுருவீதம். (பண்ணுவித்து) என்கையாலே இவையிரண்டும் அருளுக்கு வ்யாபாரங்கள்” என்று ஸூசிதம். (அப்ராப்தி தூர்ஸநமும்) என்றது நிருத்தப₄க₃வதேகபே₄க₃யத்வரூபஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதது என்று தூர்ஸிக்கை என்றபடி. (கௌண்ட) இத்யாதி₃. இத்தால் “அப்ரத₄நஹேதுத்வம் கௌண்டஹேதுத்வம், ப்ரத₄நஹேதுத்வம் முக்₂யஹேதுத்வம்” என்று ஸூசிதம்.

(I) (கௌண்டஹேதுத்வம்)மாவது :- கௌண்டயாவ்ருத்தயா ஹேதுபத்யபே₄க₃யத்வம். இத்தால் ஹேதுஸத்ருஸத்வம் வபி₃க்கையாலே ஹேதுபி₃ந்நத்வம் ஸப்த₄ம். ஹேதுஸத்ருஸத்வமும் யதூ₂கத்யஞ்சித்யபயோகித்வமாத்ரத்தாலே விவக்ஷிதம். ஆக, அருசியுத்தத்தியிலே தோஷதூர்ஸநம் (கௌண்டஹேது)வாயிருக்கையாவது, (தத்த்வவித்து)க்களுடைய அருசியுத்தத்தியைக்குறித்து க்வசித்₃வ்யபி₃சாரியாய் அப்ராப்திதூர்ஸநாதீ₃நையான அவர்களுடைய அருசியுத்தத்தியிலே உத்தம்ப₂கமாயிருக்கை.

(II) (முக்₂யஹேதுத்வம்)மாவது :- அபி₃தூர்வ்ருத்தயா ஹேதுபத்யவாச்சயத்வம். அருசியுத்தத்தியிலே அப்ராப்திதூர்ஸநம் முக்₂யஹேதுவாயிருக்கையாவது (தத்த்வவித்து)க்களுடைய அருசியுத்தத்தியைக்குறித்து அவ்யபி₃சரிதஹேதுவாயிருக்கை. “குணப்₂ரமஸூலிகையான அதத்த்வவித்ருசியை [மாற்றுகையை]க்குறித்து அப்ராப்திதூர்ஸநம் வ்யபி₃சாரிஹேதுவாகையாலே துல்யத்வம் வரும். அது வாராமைக்காக (தத்த்வவித்து)க்களுடைய என்று” என்று கண்டுகொள்வது. (107)

107. (தோஷதூர்ஸநாதி₃களை) என்கிற (ஆதி₃)ஸப்தத்தாலே அப்ராப்ததாஜ்ஞாநம் விவக்ஷிதம்.

108. புகுவத்விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று.
108. இப்படி விஷயந்தரங்களைத் தோஷங்கண்டன்றியே அப்ராப்தமென்று விடுமாப்போலே, உபாதேயமான குணபூர்ணபுகுவத்விஷயத்திலிழிகிறதும் தத்கல்யாணகுணங்கண்டன்று, தத்ப்ருதக்ஷித்ததாமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வத: ப்ராப்தமென்று. (108)

109. இப்படிக் கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த துஸையில் புகுவத்விஷயப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதுஸையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

109. இதரவிஷய-புகுவத்விஷயங்கள் அப்ராப்தி-ப்ராப்தியடியாக த்யாஜ்யோபாதேயங்களென்று கொள்ளாதே, தோஷகுணங்களடியாக த்யாஜ்யோபாதேயங்களென்று கொள்ளும்போது, ஆற்றமையடியாக

108. “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப” இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்யவிஷயமாகச்சொன்ன புகுவத்விஷயத்தில் குணங்கண்டு இழிகிறவோபாதி, இதுவும் தோஷங்கண்டே விடுகிறதானாலோ என்ன, [புகுவத்விஷயத்தில் இழிகிறதும் குணங்கண்டு அன்று] என்கிறார். ஆகில் எத்தாலே என்ன, [ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று] என்கிறார். அதாவது - புகுவத்விஷயத்தைப்பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாணகுணங்களடியாகவன்று, இவ்வாந்த்மாவுக்கு வகுத்தவிஷயமென்னுமத்தாலே என்கை. (108)

109. கீழ் தாம் அருளிச்செய்தபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோதம் காட்டுகிறார், [இப்படி] என்று துடங்கி. [இப்படிக்கொள்ளாதபோது] என்றது - இதரவிஷயங்களில் அருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை, புகுவத்விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று

108. “மூலத்திலே விஷயாந்தராருசிஹேதுவிசோஷப்ரதிபாதநபரஸந்தர்ப்யத்திலே புகுவத்விஷயருசிஹேதுவிசோஷப்ரதிபாதநமநுசிதம்” என்னும் ஸங்கையிலே பரமப்ரக்ருதபுகுவத்ருசிக்கு குணதூர்ஸநஹேதுகத்வமுண்டாகையாலே அத்தை த்ருஷ்டாந்தீகரித்துக்கொண்டு பூர்வபக்ஷி விஷயாந்தராருசிக்கு தோஷதூர்ஸநஹேதுகத்வம் கூடும் என்று ப்ரத்யவஸ்தானம் பண்ணவடுக்குமாகையாலே அப்படி ப்ரத்யவஸ்தானம் பண்ணுமவனைக் குறித்து த்ருஷ்டாந்தாலித்தி, ப்ரதூர்ஸநாபிப்ராயத்தாலே (புகுவத்விஷயத்திலிழிகிறதும்) இத்யாதி, க்ருதப்ரவ்ருத்தியாகையாலே இது அநுசிதமென்று என்று பரிஹாரத்தை உட்கொண்டு அவதாரிகை (“மாற்பால்”) இத்யாதி, [புகுவத்விஷயத்திலிழிகிறதும்] என்கிற ‘ச’காரத்தாலே தூர்ஷ்டாந்திகமான விஷயாந்தராருசியை ஸமுச்சயிக்கிறது என்று கருத்து. [“ஸ்வரூபப்ராப்தம்” என்று] என்கிறவித்தோடே அநுஷத்தமான [புகுவத்விஷயத்திலிழிகிறதும்] என்கிறவிதுக்கு அந்வயம். (என்று) என்கிறவிது “இதி” ஸ்ப்யதார்த்தமாகையாலே “இதி = ஹேதுப்ரகரண” இத்யாதி, கோஸந்தாலே ஹேத்வர்த்தகம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (புகுவத்விஷயத்தைப்பற்றுகிறதும்) இத்யாதி. (108)

109. விபக்ஷே பாதப்ரதூர்ஸநம் உத்தரக்ருதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்) இத்யாதி. (விரோதம்) என்றது புகுவத்திதரவிஷயருசியருசிகளைக்குறித்து குணதோஷதூர்ஸநங்களுடைய வ்யபிச்சாரோபலம்பபுகுங்குப்ரஸங்கம் என்றபடி. (தோஷதூர்ஸநத்தையும் துணதூர்ஸநத்தையும்) என்கிறவிதுக்கு யதாஶ்ரமம் ஸம்பந்தம்.

குணஹிநமென்று நினைத்த புக்திபாரவஸ்யத்யூஸையில், மடங்கி மேல்விமுகையாகிற புகூவத்வியஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், ஸம்ஸாரத்தின் ஹேயத்வத்து:கூமயத்வாதித்யோஷங்களை அநுஸந்தித்கிற ஸாராஸாரவிவேக-ஜ்ஞாநத்யூஸையில், மடங்கி அஹங்காரத்த்காரயவியஷயாந்தரங்களில் அமுந்துகையாகிற ஸம்ஸாரப்ரவ்ருத்தியும், ஸர்வதா கூடாதொழியவேணுமென்கிறார். புகூவத்வியஷயம் ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே உபாதேயம், இதரவியஷயம் ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாகையாலே த்யாய்யமென்று இப்படிக் கொள்ளும்போதாய்த்து;

கொள்ளாதே, த்யோஷத்ரஸந்ததையும், குணத்ரஸந்ததையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும் போது என்றபடி. [குணஹிநமென்று நினைத்த த்யூஸையில் புகூவத்வியஷய-ப்ரவ்ருத்தி]யாவது - பிரிவாற்றுமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமராநிற்க, சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே குணஹிநமென்று சிந்தித்த த்யூஸையிலே, பின்னையும் 'அவனையல்லது அறியேன்' என்று அவன் பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப்பண்ணுகை. [த்யோஷாநுஸந்தாநத்யூஸையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி]யாவது - மாதாபித்ராதிட்களும், பாராயாபுத்ராதிட்களும், ஜ்ஞாதிட்களும், பூந்நுட்க்களும், க்ருவாஹேக்ஷத்ராதிட்களும்பாப் பூபூதாதிட்களும்

குணத்ரஸந்தாபாவே ஸத்யபி, ரூப்யபாவாபாவரூபையான ரூசி காணப்படுகையாலே, "குண-த்ரஸந்தத்துக்கு ரூசியைக்குறித்து வ்யதிரேகவ்யபிசாரம் என்று காட்டுகைக்காக குணத்ரஸந்தாபாவாபிரயோஜகருணாபாவத்ரஸந்தகூநம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பிரிவாற்றாமை) இத்யாதி. ["கொடிய"] (வா.110) இத்யாதிப்ரமாணேத்யாஹரணபலிதம் (பிரிவு) இத்யாதி. [குணஹிநம்] என்கிறவிதத்துக்கு [புகூவத்வியஷயத்தில்] என்ற [புகூவத்வியஷய]ஸபூதார்த்தம் விசேஷம் என்று அபிப்ரேதமாகையாலே குணஹிநன் என்று உயர்திணையின்றிக்கே (குணஹிநம்) என்று அகிறிணையிருக்கிறது" என்னுமபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் ("குணஹிநம்" என்று சிந்தித்த இத்யாதி. யத்வா, "ஹிநம்" என்று பாவே 'க்த'ப்ரத்யயாந்தமாய் குணஹிநதையைச்சொல்லுகையாலே, அகிறிணை" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் என்னவுமாம். "இப்படி உபயவிவகூபிப்ராயேண ஆயிற்று [குணஹிநம்] என்று மூலஸ்துநிர்தேயத்தையே வ்யாக்யாநத்திலும் பண்ணியருளிற்று" என்று கண்டுகொள்வது. "ரூப்யரூசிப்ரகரணனுருகுணமாக [ப்ரவ்ருத்தி]ஸபூதம் அபிநிவேசபரம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (அவன்பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தை) இத்யாதி.

ஸாமாந்யஸபூதமான [ப்ரவ்ருத்தி]ஸபூதம் சூகூபஸாந்யாயத்தாலே அபிநிவேசரூப விவேகபரம். "காதல் கடல் புரைய" என்கிறவிதது ["கொடிய வென்னெஞ்சம்"] இதி (வா.110) உத்யாஹரிஷ்யமாணப்ரமாணப்ரகரணஸ்துமாகையாலே தத்ஸித்ததார்த்தகூதநம் (அத்யபிநிவேசத்தை) என்கிற (அதி)ஸபூதம். யத்வா "காதல் கடல் புரைய" இத்யாத்யநுஸாரேண [ப்ரவ்ருத்தி]ஸபூதம். ப்ரக்ருஷ்டா = அதிசயிதா, வ்ருத்தி: = அபிநிவேசரூபமநோவ்ருத்தி: என்று யோக்யவ்ருத்தியாலே அத்யபிநிவேசத்தைச் சொல்லுகிறதாவுமாம். "ப்ராதுர்வர்த்தஸி பூரயாயாம்" {"நாதிர்மாயாப-நயநாய யதா சமாய"இத்யாதி} என்று 'வ்ருது' தூதுவுக்கு விசரிஷ்யப்ரயோகமும் அபிநிவேசமாய்ஸத்திலேயுண்டிறே என்று கருத்து. "த்யோஷத்ரஸந்தத்துக்கு அருசியைக்குறித்து அந்வயவ்யபிசாரத்தைக்காட்டுகிறது [த்யோஷாநுஸந்தாந] இத்யாதி" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (மாதாபித்ராதிட்களும்) இத்யாதி. "களத்ர-புத்ர-மித்ரார்த்த-க்ருவாஹேக்ஷத்ர-தநாதி,கை: 1 க்ரியதே ந ததா பூ,ரி ஸூகூம் பும்ஸாம் யதா அஸூகூம்" என்று சொல்லி, "இதி ஸம்ஸாரத்யூகூர்க்கதாபதாபிததேதஸாம்" என்று 'இதி'ஸபூதத்தாலே களத்ராதிஹேதுகஸூகூத்தை

தத்தத்தூசைகளில் ததுபயப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி கூடுவதென்றபடி .

(109)

பேராகுங்களை அநுபயவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் து:கூபுஹுலத்வாதிதோஷத்தைப் ப்ரயக்ஷாதிசுளாலே அறிந்து அநுஸந்தியாநிற்கச்செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேசம் நடந்து செல்லுகை. இவை இரண்டும் கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, [தோஷாநுஸந்தநாநுஸாயில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி]யாவது - தத்த்வவித்துக்களான மஹர்ஷிகள் துடக்கமானார், ஸாராஸாரவிவேகவத்தயா விஷயதோஷாநுஸந்தநாநம் உண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஸாஸ்த்ர-விஹிதயா ப்ராப்தம் என்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிருப-பராமர்சித்து அத்தாலே ஸம்ஸாரது:கூபுத்தை விசேஷிப்பிக்கையாலே களத்ராதிஹேதுக-ஸூக்யாநுபயம் 'ஸம்ஸார'ஸ்ப்துயார்த்துமாகிறது. அதில் 'ஸமித்யேக்காரே' என்று 'ஸம்' என்கிறவிது ஏக்காரவாசியாய் 'ஸார'ஸ்ப்தும் 'ஸுரு - கூதென', 'கூத்யர்த்தோ புத்த்யர்த்து:' என்று அநுபய-ருபபுத்தியவாசியாய் உக்தகளத்ராதிஹேதுகஸூக்யங்களை வ்யாமிஸ்ரமமாக அநுபயிக்கை. யோக்யவ்ருத்தயா 'ஸம்ஸார'ஸ்ப்துயார்த்துமாகிறது. 'இப்படி 'ஸம்ஸார'ஸ்ப்தும் 'யோக்யருபம்' என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ப்துயாதிபேராகுங்களை அநுபயிக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின்) என்று. "அதனிற்பெரிய என்னவா" என்கிற அபிநிவேசம் போலே அந்யந்தமாயிராதே கூத்ரஸம்ஸாராபிநிவேசம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே 'அதி'ஸ்ப்துத்தை விட்டு அருளிச்செய்கிறார் (அபிநிவேசம் நடந்து செல்லுகை) என்று.

உபயத்ர (ப்ரவ்ருத்தி)ஸ்ப்தும் ஏகரூபமாயிருந்தாலும் ஸாமார்த்யாத்விவக்ஷிதவைஷம்பஸஹ-நாம் என்று கருத்து. "இப்படி தோஷகுணநுஸந்தநங்களுக்கு அந்வய-வ்யதிரேக-வ்யபிசாரோபஸம்பம் வ்யாஹதமாக ப்ரஸங்கிக்கும்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ('இவை-யிரண்டும் கூடாது' என்றபடி) என்று. "அதத்த்வவித்துக்களுடைய ப்ரவ்ருத்தியைக்கொண்டு தோஷாநுஸந்தநாத்திற்கு வ்யபிசாரம் சொல்லப்பார்க்கில் அப்ராப்தித்ரஹந்ததுக்கும் இது துவயம், அவர்களுக்குச் சிலவற்றிலே அப்ராப்திஜ்ஞாநம் ஒருபடி கிடக்கச்செய்தேயும் குணப்ரதிபத்தியாலே ருசி பிறக்கையாலே; அத: தத்த்வவித்ப்ரவ்ருத்தியைக் கொண்டே வ்யபிசாரம் சொல்லுகையுசிதம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே தோஷாநுஸந்தநாந இத்தயாதி. (மஹர்ஷிகள் துடக்கமானார்) என்கிறவிடத்திலே (துடக்க)ஸ்ப்துத்தாலே தத்துவ்யஸிஷ்டஜநங்கள் விவக்ஷித். ("ஸாஸ்த்ரவிஹிதயா ப்ராப்தம்" என்கிற புத்தியாலே) என்கிறவித்தால் ப்ராப்தித்ரஹந்ததுக்கு ப்ரவ்ருத்தயவ்யபிசரித்தவம் ஸூசிதம். "அவன் என்றே கிடக்கும்" என்கிற ப்ரமானோதூஹரணநு-குணமாக [புகுவத்விஷயப்ரவ்ருத்தியும்] என்கிற [ப்ரவ்ருத்தி]ஸ்ப்தும் அபிநிவேசயாமானாலும் இங்கே அப்படி நியாமகமில்லாமையாலே யதூர்நாதார்த்தவிவக்ஷையுசிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜோத்பாதநாதிருப) இத்தயாதி. (ஆதி)ஸ்ப்துத்தாலே போஷணைகள் ஸங்க்ருஹிதங்கள். [ப்ரவ்ருத்தி ... கூடாது] என்கிறவித்தால் "ருசி கூடாது" என்று அர்த்தஸித்தம்.

109 (ஸம்ஸாரிகளுக்கு) தாங்கள் உகந்த விஷயங்களில் காக்ஷாபுந்யாயத்தாலே ('காக்கைக்குத் தன் குட்டி பொற்குட்டி') தோஷதூர்நாநமில்லாமலிருக்கவடுக்கும் என்று யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே தோஷாநுஸந்தநாநுஸாயில்) இத்தயாதி. (ஸாஸ்த்ரவிஹிதயா)ப்ராப்தம் என்கிற புத்தியாலே) என்கையாலே, ரிஷிகளுக்கு லக்ஷம் - ஸேநேஸ - பராங்குஸாந்த்யாசாரய-பரம்பராப்ராப்தமான புகுவத்நிர்ஹேதுககடாக்ஷமலகமான ஒளெபதேயிக்ஷுஞாநமில்லாமையாலே ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகமில்லை என்று ஸூசிதம்.

(109)

110. “கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்”, “அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்” என்னுந்நின்றிருக்கிறே.

குணவீந்தவாறுஸந்தாநததுஸையிலும் தத்விஷயப்ரவ்ருத்தி கூடுமென்கைக்கு ப்ரமானம் காட்டுகிறார் மேல் [“கொடியவென்னெஞ்சம்”] இத்யாதித்யால். ப்ரணயரோஷத்தாலே “கடியன்” இத்யாதித்யுண- ஹீந்தவத்தை அநுஸந்தித்தி துஸையிலே “ஆகிலும் கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்” என்று தத்விஷயாஸக்தி விடாதென்றும், “வேம்பின் புழு” என்று துடங்கி, விரஸவஸ்துவைத்தின்று வளரும் ஐந்து ஸரஸவஸ்துவில் முகம் வையாதாப்போலே, சோஷியான நீ குணவீந்தனானாலும் சோஷமான நான் உன்னையல்லது மற்றொரு குணவத்தான சோஷயந்தரத்தை ஆசைப்படுகின்றனும் இப்படியாய்த்மார்கள்

ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படிக்கொள்ளாதபோது இவை கூடாதென்று விரோத₄- காட்டுகையாலே இப்படிக்கொள்ளவேனுமென்னுமிடம் ஸ்த₂ாபிக்கப்பட்டது. (109)

110. குணவீந்தமென்றுநினைத்த துஸையில் புகுவதத்விஷயப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டது என்ன அருளிச்செய்கிறார், [“கொடியவென்னெஞ்சம்”] என்றுதுடங்கி. அதாவது - “கடியன்” என்று துடங்கி, “அறிவருமேனி மாயத்தன்” என்னுமளவும் - ஸ்வகார்யபரன், பிறர் நோவநியாதவன், ஒருவர்க்குமெட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவன் என்று அவன் குணஹாநியைச் சொல்லி, இப்படியிருந்தானாகிலும், அதிலோக்கருமான என்னெஞ்ச அவனை-

இது “சுறுகாநீளா” இத்யாதி₃களிலே ஸித்திமான குணதர்மநுத்திக்கு ருசியைக்குறித்து உண்டான அந்வயவ்யபி₁ சாரத்துக்கும், அப்ராபித்தி₂ர்மநுத்தினுடைய வ்யபி₁ சாரவிரஹத்துக்கும் 9 பலகணன். உக்தமான வ்யபி₁ சாரோபஸம்ப₂ங்குப்ரஸங்க்ரபதர்க்கத்துக்கு விபர்யயே பர்யவஸாநம் உண்டாணையாலே அர்த்தநிர்ஸயம் பிறக்கத்தடிஸ்ஸை என்னுமபி₁ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிக்கொள்ளாதபோது) இத்யாதி₃. (109)

110. (“கடியன்”) என்று துடங்கி இத்யாதி₃. “கடியன். கொடியன். நெடியமால், உலகங்கொண்டவடியன், அறிவருமேனிமாயத்தன், ஆகிலும் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்” என்று மாசறுசோதியில் பாட்டு. இதுக்கு பதக்ரமேண அர்த்தம் (ஸ்வகார்ய) இத்யாதி₃யாலே சொல்லுகிறது.

“கொடிய” என்கிற இதுக்கர்த்தம் (பிறர்) இத்யாதி₃. “நெடியமால்” என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (“ஒருவர்க்கும் எட்டாதவன்”) என்று. “நெடுமை”யால் துஷ்ப்ராபத்வத்தை நினைக்கிறது. “உலகம் கொண்டவடியன்” என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (“வஞ்சகன்”) என்று. சிறுக்காலைக்காட்டிப்பெருக்காலாலே அளக்கையாலே (வஞ்சக)த்வம் ஸித்தி₂யிதே. “அறிவருமேனிமாயத்தன்” என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவன்) என்று. (அறிக்கைக்கு) = அறிய என்றபடி. “கொடியவென்னெஞ்சம்” என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (அதிலோக ... மான). லோகாத்தமான என்னெஞ்ச என்றபடி. லோகத்தில் குணஹாநி உபேக்ஷாஹேதுவாயிருக்க இதுக்கு அபி₁நிவேசாஹேதுவாகையாலே (அதிலோகம்) என்று. (ஸ்வகார்யபரத்வவஞ்சக)த்வங்கள் தோஷமாயிருந்தாலும் விரோத₄யபாவம் விரோத₄-

109. (தேவாஷாநுஸந்தாநததுஸையில்) இத்யாதி₃யில்.

(1) முந்தினது, து₃:க₂புஹு₁ஹு₁ஹு₁வாதி₃தேவாஷாநுஸந்தாநம் என்றபடி.

(2) இரண்டாவது, விஷயதேவாஷாநுஸந்தாநம் என்றபடி.

(109)

பாகரங்களில் தத்ஞ்ஞணவீநத்வல்மரணத்துபையிலும் தத்ப்ரவ்ருத்தியுண்டென்னுநின்றதினே. (110)

111. குணக்ருததூஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூபப்ரபுத்தமான தூஸ்யமிதே ப்ரதூநம்.

ஆகில், “குணீணர்தூஸ்யமுபாகுத:” என்று இத்யாதிக்களிலே புகுவத்ஞ்ஞணங்களுக்குத் தோற்று அடிமை புக்கிருக்கையும் உண்டேயென்ன, ஸோஷியின் குணவஸீக்ருதனும் வரும் தூஸ்யத்தைப்பற்ற, தத்ப்ருதத்-யல்லதறியாதே இருக்குமென்றும்; வேம்புக்கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புழுவிக்குமதொழிய கரும்பைக் கண்டாலும் விரும்பாது, அப்படியே, “கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு” என்னும்படி நிரதிசயபேடாக்யனான நீதானே வேம்புபோலே விரஸுணவன்றும், த்வதந்நயார்ஹஸோஷபூதனான் நான், எனக்கு வகுத்த ஸோஷியான உன் திருவடிகளையொழிய ஆசைப்படுனென்றும்; “மயர்வற மதிநலமருளப்”பெற்றவர்கள் அருளிச்செய்யாநின்றர்களினே என்கை. (110)

111. “குணீணர்தூஸ்யமுபாகுத:” என்றருமில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [குண-க்ருததூஸ்யத்திலும்] என்றுதுடங்கி. [குணக்ருததூஸ்ய]மாவது - அவன் குணங்களுக்குத்

புனாவந்தரூபமாகையாலே தோஷத்துக்கு குணபுவரூபத்துமுண்டாகையாலே குணதர்சனத்துக்கு ருசியைக்குறித்து வ்யதிரேகவ்யபிசாரப்ரதர்சனப்ரகரணனுஸாரத்தாலே குணபுவரூபபேணப்ரக்ருதோபயோகம் விவக்ஷிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (குணஹாநியைச்சொல்லி) என்றது. [நியதபரஸ்பரவிரோதிகளான இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்று இல்லாமல் போகையாவது, மற்றொன்றையிருக்கையாலே]. “வேம்பின் புழு வேம்பன்றி உண்ணது” இத்யாதி திருமொழிக்கு அர்த்தம் (வேம்புக்கு இட்டு) இத்யாதி. (இட்டுப்பிறந்த) என்றது - தத்பேடாகுத்துக்காகவே ஐந்தித்த என்றபடி. “வேம்பும் கரும்பும் பரஸ்பரப்ரதிபக்ஷங்களாகையாலே வேம்பல்லாதது கரும்பே ஐயுதி புத்தி, ஸ்தூமம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கரும்பைக்கண்டாலும்) இதி. [“அடியேன் நான் பின்னும் உன் சேவடியன்றி நயவேன்”] என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (அப்படியே) இத்யாதி. (“கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே”) என்றது திருக்கடல்மல்லையிலே கண்ணவளர்ந்தருளுகிற கரும்பைப்போலே பேடாக்யனான என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசய) இத்யாதி, நா. (வேம்பு)இத்யாதி ப்ரதிபிம்புத்ருஷ்டாந்தபுலிதம் (வேம்பு போலே)இத்யாதி. குணஹாநிபூ-தார்ஷ்டாந்திகாநுகுணயத்தைப் பற்ற கைத்தவன்றும் என்னுதே (விரஸுணவன்றும்) என்று அருளிச்செய்தது. [“அடியேன்”] என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (த்வதந்நயார்ஹ)இத்யாதி. “உன்” ஸ்யதூர்த்தம் (எனக்கு வகுத்த) இத்யாதி. (“சே”) இத்யஸ்யார்த்தம் (திரு) இதி. “நயவேன்” என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (ஆசைப்படுன்) என்று. நயப்பு = விரும்பம். மூலத்திலே [என்னுநின்றார்கள்] என்கிறவிடத்தில் ஆகாங்குதிக்கர்த்த யாஹாரபூர்வகம் அதுக்கர்த்தம் (மயர்வற) இத்யாதி. இத்தால் “தத்வவித்ப்ரவ்ருத்தியைக்கொண்டு வ்யபிசாரப்ரதர்சனம் உசிதம்” என்று ஸூசிதம். (110)

111. “தத்வவித்யுக்களிலே குணக்ருதருசிதப்பூர்வகஸோஷத்வங்கள் காண்கையாலே குண-க்ருததர்சனம் வ்யபிசரிதமன்று” என்னும் ஸங்கையிலே [குணக்ருத] இத்யாதி, க்ரந்தம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (“குண:”) இத்யாதி. வசநஸ்தத்ருத்யார்த்தம்

ஸித்த₂சேஷைத்வரூபஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஸ்வாப₄ாவிக்ஷாஸ்யமொன்றுமேயிறே ஸத்தாப்ரயுக்தத்வேந ப்ரத₄ாநமாய்த்ததென்கிறார்.

(111)

தோற்று அடிமையாயிருக்கை. [ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானதூஸ்ய]மாவது - சேஷத்வைக-
நிரூபணீயமான தன் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து அடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூபம் இப்படியிருந்தாலும்,
குணதி₂கவிஷயமாகையாலே குணக்ருததூஸ்யமும் இவ்விஷயத்திலே அருவர்த்தியாநிற்கும்;
ஆகையிறே சேஷத்வைகநிரூபகரான இனையபெருமாள் தாம் அப்படியருளிச்செய்ததும்.
ஆனாலும் குணக்ருததூஸ்யமானது ஓளபாதி₄கமாகையாலே அப்ரத₄ாநமாய், மற்றையது
நிருபாதி₄கமாகையாலே ப்ரத₄ாநமாயிருக்கும்; அத்தைப்பற்றவிறே தத்ப்ரத₄ாந்யப்ரஸித்தி₄
தேற்ற அருளிச்செய்தது.

(111)

மூலத்திலே [குணக்ருத] என்கிற [க்ருத]ஸப்தத்தாலே சொல்லிற்று. “(குணக்ருதத்வ)மாவது
குணத்₂ரூபவேதகத்வம்” என்னுமபி₁ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (குணங்களுக்குத் தோற்று)
இத்யாதி₁. “சேஷத்வேந, ஏகேந = முக்யேந, நிரூபணீயமான = இதரவ்யாய்ருத்திபுத்த₂யர்ண-
மான தன் துர்மிஸ்வரூபத்தை” என்றபடி. இத்தால் மூலத்திலே [ஸ்வரூபப்ரயுக்த]த்வமாவது
நிருத்தஸ்வரூபத்₂ரூபவேதகத்வரூபம்” என்று ஸா₁சிதம். (ஸ்வரூபம் இப்படி இருந்தாலும்) என்றது
“யாவதூ₂தம்ப₄ாவிநிருபாதி₄ கஸ்வரூபநிரூபகசேஷத்வைகநிரூபணீயமாயிருந்தாலும்” என்றபடி.
(கு₁ணதி₂ கவிஷயமாகையாலே) என்றது “ப்ரதிஸம்பு₂ந்தி, குணதுங்கமாகையாலே” என்றபடி. நிருத்த
[ஸ்வரூபப்ரயுக்த]சேஷத்வப்ரதித்யுத்தம்ப₄கதயா குணபூ₂தமான குணஜ்ஞாநவேதகசேஷத்வாநு-
ஸந்த₂ாநம். “அவர்ஜநீயத்வத்தாலும் கு₁ணநாம் ப்ரத₄ாநாநுவர்த்தித்வஸ்வப₄ாவத்தாலும் அத்தை
அருவர்த்தித்து இருந்தாலும். பூர்வோபத்₂ரஸிதஸ்த₂லங்களிலே கு₁ணஜ்ஞாநத்துக்கு ருசிவ்யபி₁சாரம்
த்ரு₂டம்” என்னுமபி₁ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (குணக்ருததூஸ்யமும்)இத்யாதி₁. “ஸம்போ-
க₂ாத்த₂யஷ்டவித₂தாத்தப்ரயக்₂ராஹகாந்தர்க₂தவக்ஞரூபப்ரமாணப₄லத்தாலே (“கு₁ணேர்தூஸ்ய-
முபாக₂த:”) என்கிறவிதக்கும் அர்த்த₂மிதுவே” என்கிறார் (ஆகையிறே) இத்யாதி₁நா. “யதே₂ாசிதம்
சேஷ இதீர்தே” என்கிறபடியே “சேஷத்வாச்சே₂ஷ:” என்று பூர்வாவஸ்தை₂யிலும், “லக்ஷயதே =
சேஷத்வேந நிரூப்யதே” இதி லக்ஷமண: என்று அவதாரத₂ஸையிலும் ஸமா₂க்யாப₄லத்தாலே
சேஷத்வம் நிரூபகமாக ஸித்த₂த₂மாகையாலே யாவதூ₂தம்ப₄ாவித்வப்ரயுக்தநிருபாதி₄கசேஷத்வ-
யுத்தலக்ஷமணவக்ருகஸ்வவிஷயெளபாதி₄கசேஷத்வவசநம் நிருபாதி₄கசேஷத்வோத்தம்ப₄க-
குணபூ₂த[குணக்ருத]சேஷத்வப்ரமாம் என்னுமபி₁ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வைக-
நிரூபகராய்) இத்யாதி₁. “சேஷத்வைகநிரூபகரான” என்றும் பா₂டமுண்டு. அப்போது “சேஷத்வம்
ஏகம் நிரூபகம் யஸ்ய” இதி வி₂க்₂ரஹம் கண்டுக்கொள்வது. “தூஸ்யம் ஆக₂த:” என்னுதே (“...
உபாக₂த:”) என்று உபேந்த₂ரோபநாயகாதி₁ஸப்தங்களிலே அப்ரத₄ாந்யத்யோதகமாக்கண்ட ‘உப’
ஸப்த₂த்தை ப்ரயோகி₂க்கையாலே கு₁ணோபாதி₄கசேஷத்வத்துக்கு அந்த ஸப்தோபஸ்தி₂த-
நிருபாதி₄கசேஷத்வத்தைக்குறித்து அப்ரத₄ாந்யம் லப்த₂ம். “உச்சாரயித்ருதாவச்சே₂த₂க்த்வோப-
லக்ஷித₂த₂ர்மாவச்சி₂ந்த்வாசி₂யான ‘அஹம்’ஸப்த₂ம், ‘சேஷ’, ‘லக்ஷமண’ஸமா₂க்யாதி₁-
ஸந்தித₂ாபிதமான நிருபாதி₄கசேஷத்வாவச்சி₂ந்தஸ்வரூபவாசி₂யாம்” என்னுமபி₁ப்ராயத்தாலே
அருளிச்செய்கிறார் (தாம் அப்படியருளிச்செய்ததும்) என்று.

(ஓளபாதி₄கமாகையாலே அப்ரத₄ாநமாய்) என்றது - உத்தம்ப₄கதயா தது₂பஸர்ஜநமாய் என்றபடி.
(நிருபாதி₄கமாகையாலே ப்ரத₄ாநமாய் இருக்கும்) என்றது - தது₂த்தம்ப₄கமாகையாலே தது₂பகார்ய-
மாய் இருக்கும் என்றபடி. மூலத்தில் [இதே] என்கிறவிதக்கர்த்தம் (அத்தைப்பற்ற) இத்யாதி₁. (111)

112. அநஸுயைக்குப் பிராட்டி அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

ஏதப்பராது நயப்ரமாணோபதாநம் பண்ணுகிற [அநஸுயை] இத்யாதித்யால். "ஸுகுமாரையாயிருக்கப் பின்புடர்ந்து நீர் வந்தது பெருமாள் வடிவழகிலே ஈடுபடுகையாலிதே" என்ற அநஸுயைக்கு, நித்யாந-

112. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாகப் பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல், [அநஸுயைக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது - அத்ரிபுகுஷானுஸ்ரமதத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையும் அநுவர்த்தித்திருந்தவந்தரம், தத்பத்நியான அநஸுயையைப் பிராட்டி சென்று அநுவர்த்தித்து இருக்கிறவளவிலே, அவள் பிராட்டியைப்பார்த்து, "புந்துஜநத்தையும் அபிமாநத்தையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டிலே போந்தவிது தைவயோகத்தாலே உமக்கு நன்றாகக்கூடிற்று, நகரஸ்துனாகிலுமாம், வநஸ்துனாகிலுமாம், நல்லவனாகிலுமாம், தீயவனாகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் புர்த்தாவேகிமீர், நீர் இப்படி எப்போதும் பெருமாள்விஷயமாக அநுகூலித்துப்போரும்" என்ன, பிராட்டி வஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலை இட்டிருந்து, "எனக்குப்பெருமாள்பக்கல் பூாவபுந்தாம் ஸ்வத: உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர்தாம் குணாதிசுராயிருக்கையாலே, என்னுடைய பூாவபுந்தத்தை குண-

112. "அத்ரேராஸ்ரமமாஸாதுய தம் வவந்தே மஹாயஸா:" (ரா.அ.117-5) என்றத்தைப்பற்ற (அத்ரிபுகுஷான் ஆஸ்ரமத்திலே) இத்யாதி. "தாம் து ஸீதா மஹாபாக்யாம் அநஸுயாம் பதிவ்ரதாம்! அப்யவாத்யத்யவ்யக்ரம்" (ரா.அ.117-18) என்றத்தைப்பற்ற (அநந்தரம் தத்பத்நியான) இத்யாதி. (அநுவர்த்தநம்) = ப்ரணிபாதாதி. "தயக்த்வா ஜ்ஞாதிஜநம் ஸீதே மாநம் வ்ருத்திரஞ்ச பூமிநி" (ரா.அ.117-21) இத்யாதியைப்பற்ற (புந்துஜநத்தையும்) இத்யாதி. "அவருத்த்யம் வநே ராமம் திஷ்ட்யா த்வம் அநுகுச்சுஸி" (ரா.அ.117-22) என்றத்தைப்பற்ற (பெருமாள் பின்னே) இத்யாதி. ("திஷ்ட்யா") என்கிறவிதாக்கர்த்தம் (தைவயோகத்தாலே) இத்யாதி. "நகரஸ்தேர வநஸ்தேர வா பாபோ வா யதி வா ஸாப: | துயஸ்ரீஸ: காமவ்ருத்தேர வா தநைர்வாபி விவர்ஜித: || ஸ்த்ரீணம் ஆர்யஸ்வபாவாநாம் பரமம் தைவதம் பதி:" (ரா.அ.117-28) என்கிறவித்தைப்பற்ற (நகரஸ்துனாகிலும்) இத்யாதி. "ததேவமேநம் த்வமநுவ்ரதா ஸீத்" (ரா.அ.117-28) இத்யாதியைப்பற்ற (நீர் இப்படியே எப்போதும்) இத்யாதி. இங்கே,

(I) (1) "ஹ்ருத்யான்ந்யாமமத்தேவ ஜநஸ்ய குணவத்தயா" (ரா.அ.26-2) என்றும்

(2) "சகர்ஷேவ குணேர்புத்த்வா தம் ஜநம் புரவாஸிநம்" (ரா.அ. 45-12) என்றும்

(3) "ருபௌத்யார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" (ரா.அ.3-29) என்றும் இத்யாதிப்படியே ஸாமாந்யேந பரித்தாபகர்ஷணஹேதுகுணயோகம் பிராட்டிக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கும் என்னுமிடம் அநுகூலித்தாமாகையாலே இப்படி குணயோகரூபத்ருஷ்டகாரணமே பிராட்டியினுடைய வநாநுக மந்தத்திலே ஹேதுவாயிருக்க, "திஷ்ட்யா த்வமநுகுச்சுஸி" என்று தைவயோகத்தை அதுக்கு ஹேதுவாகச்சொல்லவொண்ணது.

(II) (1) "த்வயா ஸஹ நிவத்ஸ்யாமி வநேஷு மதுகந்திஷு" (ரா.அ.27-12) என்றும்

(2) "ப்ரவிஷ்டா நிர்ஜநம் வநம்" (ரா.ஸு.16-19) என்றும் இத்யாதிப்படியே போக்யா-பேகதிநிவித்தஸ்தாநந்தவ-பேக்யோபகரணஸம்ருத்ததத்வரூபத்ருஷ்டஹேது-புரத்தியாலே வநப்ரவேஸாதிக்கள் உபபந்தங்காளாயிருக்க அதுக்கு தைவயோகம் காரணம் என்னவொண்ணது,

(III) கார்யமாத்ரஸாதாரணமான அத்ருஷ்டகாரணகத்வத்தை விசரிஷ்ய சொல்லுக்கைக்கு ஒரு

பாமிநியான பிராட்டி "தூர்மியைவிட்டு தூர்மம் நிலலாதாப்போலே, பிரிந்திருக்க யோக்யுதையற்ற ஸ்வரூபத்தை உடையேனாகையாலே பின்சென்று வந்தேனத்தனை, பெருமாள் விரூபநாதல், என்னவாகியும் கண்ணுக்கிலக்காதல் செய்யிலிறே என் ஸ்வரூபம் உனக்கு உள்ளபடி அறியலாவது; லெழும் லடிவழிக்கு

நிபுந்தநமே என்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாற்றயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்ட ஒண்ணமையாலே, நானவர்பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன், அவர் குணவீநருமாய் விரூபருமானவன்நும் நான் அவர்பக்கல் இப்படிக்காணுமிருப்பது"

ப்ரயோஜநமில்லையாயிருக்க, தைவயோகத்தைக்காரணமாகச்சொன்னவிதுக்குக் கருத்து "வநாநுக்யுமந-
ஹேது பாவபுந்தாதிசயப்ரயோஜகநிரதிசயகுணயோக்யுத்தபுர்த்துருணம்புந்தம் தைவயோக்யு-
ஹேதுகமாய், தத்துவாரா தைவயோக்யும வநாநுக்யுமநஹேது" என்று {கொள்ளவேணும்}.

இத்தால் "வநாநுக்யுமநஹேது பாவபுந்தம் குணயோக்யுபாதி,கமித்தனையல்லது நிபுபாதி,கமன்று என்று அநஸ்யைக்கு அபிபுப்ராயம்" என்று ஸித்தம். இவ்வபிபுப்ராயம் "யத்யய்யேஷ புவேத் புர்த்தா மமார்யே வ்ருத்தவரஜித:" (ரா.அ.118-3) இத்யாதி,பிராட்டிப்ரதிவசநஸாமர்த்த்யத்தாலும் வ்யஞ்ஜிதம். {ஸாமர்த்த்யம் = வ்யஞ்ஜநாம்ப்ரதி காரணதா} "மந்தம் ப்ரவக்துமுபகரமே" (ரா.அ.118-1) என்கிறவித்தைப்பற்ற (ஸங்ஜித்துக் கவித்தையிட்டு) என்று. "ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய துாரா: பித்ருக்ருதா: இதி 1 குணத்துருபகுணச்சாபி" (ரா.பு.ா.77-25) என்றப்போலே சில உபாதி,களை பாவபுந்த,நிபுந்த,நங்களாகச் சொல்லாதே "தஸ்யாஸ்ச புர்த்தா த்விரூணம் ஹ்ருதயே பரிவர்த்ததே" (ரா.பு.ா.77-27) என்று புர்த்துருத்வமே நிரதிசயபாவபுந்த,நிபுந்த,நமாகச் சொல்லிற்று. இங்கும் "விதி,தம் து மமாய்யேதத்யதா நார்யா: பதிர்குரு:" (ரா.அ.118-2) என்று குணதோஷவஷமயாவிவக்ஷயா பதித்வமே குருத்வப்ரயோஜகம்" என்று ஸப்தம். இத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (எனக்குப் பெருமாள்பக்கல்) இத்யாதி. ("ஸ்வத:" என்று - "குணயோக்யுபாதி,கமன்றிக்கே ஸ்வரூபநிபுந்த,நமாக" என்றபடி. "ஸ்வரூபநிபுந்த,நமான பாவபுந்தத்துக்கு விஷயகதமான குணயோக்யும பூர்வவ்ருத்திமாத்ரமித்தனையல்லது அநந்யதா-ஸித்தம்,மன்று. இவ்வளவைக்கொண்டு லௌகிகர் என்னுடைய பாவபுந்தத்துக்கு அடி குணயோக்யும என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள்" என்று பிராட்டிக்கு அபிபுப்ராயம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்தாம் குணதி,கராய்) இத்யாதி,நா. (பாவபுந்தம்) = துருடாநுக்யும. "ஸமாஹிதம் மே ஸ்வஸர்வா யத்"(ரா.அ.118-7), "அநுசரிஷ்டா ஜநந்யாஸ்மி" (ரா.அ.118-8) "நவீக்ருதம் து தத் ஸர்வம்" (ரா.அ.118-9) என்கையாலே கௌஸஸ்யாதி,களும் {அநஸ்யா-வசநமான} "து,ஸ்ரீல: காமவ்ருத்தோ வா" இத்யாதி,ப்படியே உபதே,சரித்தமை ஸித்தி,க்கையாலே அவர்கள் இவள்{=ஐ} ஸ்வரூபநிபுந்த,நபாவபுந்த,யுத்தை என்று அறியாதே ஓளபாதி,கபாவபுந்த,தையுடையவள் என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணினமை லபி,க்கையாலே, "இப்படி அந்ததரக்கூராய் இருக்குமவர்களே அந்யதா ப்ரதிபத்தி பண்ணினமை கண்டால் மற்றைப்பேருக்குச் சொல்ல வேண்டாவிடே" என்னுமபி,ப்ராயத்தாலே (குணநிபுந்த,நம் என்று இருப்பர் நாட்டார்) என்றது. "யத்யய்யேஷ புவேத் புர்த்தா மம ஆர்யே! வ்ருத்தவரஜித: 1 அத்,வைவித்யம் ஹி வக்தவ்யம் தத்யுபய்தர மயா புவேத் 11 கிம்புநர்யோ குணஸ்ஸாக்யஸ் ஸாநுகரோசோ ஜிதேந்த்ரிய: 1 ஸ்திராநுகரோக்யோ துர்ப்பும்தமா மாத்ருவத் பித்ருவத் ப்ரிய:": இங்கே "யத்யயி" என்கிறவிது ஏகபத்யுமாய் அவதாரணவாசியானால் பூதம் ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆகையாலே "யதி" என்றும் "அபி" என்றும் பத்யு,வயமாகக்கடவது; அத ஏவ "தத்யாபி" என்கிறவிதுவும் "தத்யா" என்றும் "அபி" என்றும் பத்யு,வயமாகிறது. இப்படி "கிம்புந:" என்கிறவிதுவும் "கிம்" என்றும் "புந:" என்றும்

கண்டு பின்புடந்தேனல்லகான்” என்றருளிச்செய்த இதிஹாஸஸ்ரேஷ்டப்ரஸித்தவார்த்தைப் ப்ரமாணமாக ஸ்மரிப்பதென்கிறார். (112)

113. புக்யவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னை சேருமோவென்னில், அதுக்கடிப் ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்புந்தம்; அதுதான் ஓளபாதிக்கமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

என்றருளிச்செய்தவார்த்தை. { “ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய துாரா: பித்ருக்ருதா இதி । குணத்த, ரூபகுணச்சாபி ப்ரீதிர்யுயோப்யவர்த்தத” என்கிற ஸ்லோகத்திலே : பிராட்டிவிஷயத்தில் பெருமாள் ப்ரீதி உடையரானதுக்கு ப்ரத்யாநஹேது, வர்ணஸ்ரமாத்யுவிஸிஷ்டவேஷவிஷய-ஸாமாந்யஸாஸ்த்ரானுகுணப்ரபத்தவமேயன்றி, பிராட்டியின் ஆத்மகுணபூர்த்தியும், விக்ரஹகுணபூர்த்தியுமாகிற இவை அன்று; ஆகிலும் இந்த இரண்டு பூர்த்தியும் ப்ரபத்தவ-ப்ரயுக்தமான ப்ரீதிக்கு மிகவும் வர்த்தகமாய்த்து - என்று சொல்லப்பட்ட அர்த்தமும் இங்வு அநுஸந்தேயம் } (112)

பத்யுவுயமாகிறது. தத்யச அயமர்த்த: :- ஹே ஆர்யே! ஏஷ மம பூர்த்தா வ்ருத்தவ்ரஜிதோபி புவேதுயதி தத்யா = நத்யாதவே, மயா அத்ர = பூர்த்தி விஷயே, அதுவைவித்யம் = அநந்யத்வம் நிருபாதி, கபாவபுந்த்யுரூபமான ஏகத்வம், வக்தவ்யம் = துப்யம் ப்ரோத்யமிதவ்யம் புவேதுமி. ‘அபிஸ்ஸம்பாவநாயாம்’ (அஷ்டா.1-4-9) . “ய ஏஷ மம பூர்த்தா குணஸ்லாக்ய: ஸாநுக்ரோபாய்ச பவதி அத்ர புந: = ஏதாந்ருசூருணி, கவிஷயே து அதுவைவித்யம் = நிருபாதி, கபாவபுந்த்யுரூப-அநந்யத்வம், வக்தவ்யம் கிம் = பரப்ரோத்யநாஹம் கிம்? . ‘கிம்’ஸ்யுத்ய: கேஷபே. ‘ப்ரப்ரோத்யநாஹம் ந புவதி” இத்யர்த்த: :- “வாரீர் பூஜ்யரானவரே! இந்த என்னுடைய பூர்த்தாவான பெருமாள் விரத்தோடும் ரூபாதிகளோடும் பிரிந்திருப்பாராகில் அப்படியிருக்கும்போது என்னாலே இவர்-விஷயத்திலுண்டான அநந்யபாவம் = “அநந்யா ராக்யவேணாஹம்” இத்யாதி, ஸித்தமான நிருபாதி, கபாவபுந்த்யுரூப-அநந்யத்வாத்மகமான அதுவைவித்யம், ௨ மக்ரு அறிவிக்கப்படுமாநிலை-மாம்: யாவரொருவர் இந்த பூர்த்தாவான பெருமான் குணஸ்லாக்யராயும் க்ருபாவானாயும் ஸ்திராநாக்யத்வாதி, குணஜாதயுக்தராயும் ஸர்வத்யா போருகிதார், இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபநாயு-பூர்த்திப்ருதக்ஸ்தித்யாத்யந்ஹகுணயுக்தரான பெருமாள் விஷயத்திலே எனக்குண்டான நிருபாதி, கபாவபுந்த்யுமாகிற அதுவைவித்யத்தைப்பிறர்க்கு நான் அறிவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ?” என்று இதுக்கர்த்தம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாச்யத்தை) இத்யாதி. “ஏஷ: என்கிறவிது நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபபரம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே (அவ்வாச்யத்தை) என்றது. “வ்ருத்த” என்கிறவித்தானும் “அபி” என்கிற ஸமுச்சயத்தானும் ஸித்தமான அர்த்தம் (குணங்களை) என்றது. “வ்ரஜித:” என்கிறவித்தைப்பற்ற (வ்யதிரேகித்து) என்றது. “யதி”ஸ்யுத்யார்த்தபுலாயாதவிப்யயே ப்ரயவஸநஸித்தார்த்தம் (காட்டவொண்ணமையாலே) என்றது. “அதுவைவித்ய”ஸ்யுத்யார்த்தம் (அவர்பக்கல் இருக்குமிருப்பை) என்றது. அதாவது, “நிருபாதி, கபாவபுந்த்யுத்தை உடைத்தாயிருக்குமிருப்பை” என்றபடி. “வக்தவ்யம் கிம்” என்கிற கேஷபஸ்யுத்யம் (அறிவிக்கப் பெறுகிறெனல்) என்று. இதால் புவிதம் (அவர் குணவீந்ருமாய்) இத்யாதி. (இப்படி காணும் இருப்பது) என்றது “நிருபாதி, கபாவபுந்த்யுத்தை உடைத்தாய்க்காணும் இருப்பது” என்றபடி. (112)

113. “[ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான த்யாஸ்யமிதே ப்ரத்யாநம்] (வா-111) என்கிற ஸந்நிகிருஷ்ட வாக்யோத்தி, தஸங்கானுவாத்யக்தவமே [புக்யவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னை சேருமோ? என்னில்] என்கிற உத்தரக்ரந்த்யுத்தகு யுக்தம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஸ்ஸ்ரூப)

குணபூர்ணபுகுவத்விஷயத்தில் அந்வயரூபப்ரவ்ருத்தி குணங்கண்டல்லது கூடுமோவென்று சாங்கித்து, குணங்கண்டன்றியே ஸ்வரூபநிபுந்தநமாக புகுவத்விஷயத்திலிழிகிறவதுக்கடி "அன்புருகி நிற்குமது" என்கிற ஸத்தாநிபுந்தநநிதிய்ப்ராவண்யம். ததாவதிப்ராவண்யந்தனக்கடி ஸ்நேஹோத்தபாதுகத்த-ஸம்புந்தம். ப்ராவண்யப்ரேரகமான அந்த ஸோஷஸோஷிபாவஸம்புந்தந்தான். ப்ராக்ருதஸம்புந்தம் போல ஆகூந்தகமாய்க்கொண்டு உபாதிப்ரயுக்தமாமதன்று; விஸோஷயஸோஷிக்கு விஸோஷணரூபஸோஷ-மாய்க்கொண்டு உதித்த தத்ஸத்தாப்ரயுக்தம். (113)

113. இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தூஸ்யமே ப்ரதநாமாகில், ஸோஷிசெய்தபடி கண்டிருக்கும-தொழிய, அந்ந்யோபாயத்தவாதிசுகள் குலையும்படி அவ்விஷயத்தைக்குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேருமோவென்கிற சாங்கையை அருவதிசுக்கிற, [புகுவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி] இத்யாதிசூயால்; அத்தைப்பரிஹரிக்கிற, [அதுக்கடி ப்ராவண்யம்] என்று துடங்கி. [ப்ராவண்ய] மாவது - அதிமாந்ரஸ்நேஹம். அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷயவைலகக்ஷண்யமன்றோவென்ன, [அதுக்கடி ஸம்புந்தம்] என்கிற. [ஸம்புந்தம்]மாவது - ஸோஷஸோஷிபாவம். அதுதான் குணக்ருதமாயும் வாராதோவென்ன, [அதுதான் ஓளபாதிசுகமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்] என்கிற. [ஸத்தாப்ரயுக்தம்] என்றது - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை. (113)

114. இத்தால் கீழ்ப்பண்ணி சங்கைக்குப்பரிஹாரமானதேதென்னவருளிச்செய்கிற மேல்

இத்யாதி. "இத்தால் குணபூர்ணபுகுவத்விஷயத்தில் அந்வயரூபப்ரவ்ருத்தி குணங்கண்டல்லது கூடுமோ? என்று சாங்கித்து" என்று [புகுவத்விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று] (வா.108) என்கிற வ்யவஹித்கூர்ந்தோத்தித்யஸங்காநுவாதுகத்வமநுசிதம்" என்று கருத்து. (ஸோஷிசெய்தபடி) இத்யாதி. "உபாதுக்தே ஸத்தாஸ்திதிநியமநாதூயைச்சிதூசிதௌ ஸ்வமுத்திச்ய" (ர.ஸ்தவே ௨.87) என்கிறபடியே ஸோஷி ஒன்றைச்செய்தால் அது அவனுக்கு அதிசயகரமாயிருக்க அதற்கு ஸம்வதிச்யாதே ஸோஷபுதன் தான் ஒன்றைச்செய்கை. "ஸோஷிசீக்ஷித்ததூதிசய-விக்ராதகமாய் ஸ்வாதிசயாதூயகமாய் இருக்கையாலே நிருபாதிசோஷத்தவத்தோடு வ்யாஹதமாம்" என்று சங்காபிப்ராயம்" என்றபடி. "நிரபேகோபாயபூதனுக்கு உபாயாந்ரப்ரவ்ருத்தி அத்யந்தா-நபிமதையாகையாலே, ததூத்யந்தாபிமதிருபததூதிசயவிக்ராதகமான உபாயாந்ரப்ரவ்ருத்திக்கு நிருபாதிசோஷத்தவவிருத்தூத்வம் அவர்ஹநீயம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே (அந்ந்யோபாயத்வ) இத்யாதி. புகுவத்விஷயோத்தேஸேந் ப்ரவ்ருத்தி = [புகுவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி] என்று விவக்ஷித்து அந்தம் (அவ்விஷயத்தைக்குறித்து) என்று. [அதுக்கு அடி] இத்யாதி. - வந் (ஷண்) = ஸம்புத்தௌ" என்று தூதுபாவம். அதில் புகூதியாவது ஸ்நேஹம். "ஸ்நேஹபூர்வமநுத்தியாநம் புகூதிநியபிதீயதே" என்னக்கடவதிநே. "ஸம்புத்தி"யாவது அதிஸ்நேஹம். அதை 'ப்ர' ஸபூத்தாலே விஸோஷிப்பிக்கையாலே நிரதிசயத்தவம் ஸபூதம். இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிற (ப்ராவண்ய)மாவது அதிமாந்ரஸ்நேஹம்" என்று. "மாத்தராம் = மாநம் அதிக்ராத்; அதிமாத்ர: = ப்ரமாணதிக்ராத்" என்றபடி. [ஸத்தாப்ரயுக்தம்] = [ஸத்தா] வ்யாபகத்வம். "யதூ சேதநஸத்தா, ததூ புகுவச்சேஷத்வம்" என்கிற காலிகவ்யாபதி இங்கே விவக்ஷிதை. இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிற (ஸத்தையே பிடித்து) இத்யாதி. (113)

114. ("ஸ்வப்ரயுக்த") இத்யாதி. - அதாவது - ஸத்தாவ்யாபகஸோஷஸோஷிபாவரூபஸம்புந்தம் -

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுபுவமில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமெக்காக வ்ருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய், ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, புகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

114. ஏவம்விதமான ஸத்தை ஸத்தாப்ரயுக்தஸம்புந்தநிபுந்தநப்ராவண்யத்தின் கார்யமான தத்விக்ரஹாநுபுவமில்லாதபோது குலையும்படி வரும். அந்த ப்ராவண்யாதீநமான ஸத்தை தத்கார்யாநுபுவா-

வாக்யத்ரயத்தாலே. [அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுபுவமில்லாதபோது குலையும்] என்றது- அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்தஸம்புந்தநிபுந்தநம் வ்ருகிற ப்ராவண்யகார்யமான புகுவதநுபுவமில்லாதபோது க்ஷணகாலமும் நில்லாதென்றபடி. [அது குலையாமெக்காக வ்ருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்] என்றது - அந்த ஸத்தை

ஜ்ஞாநஹேதுக-அதிமாத்ரஸ்நேஹத்தினுடைய கார்யமான என்றபடி. (க்ஷணகாலமும்) இத்யாதி. 'அர்த்தக்ரியாகாரித்வம்', 'காலஸம்பந்தித்வம்', 'ப்ராமாணஸம்பந்தபூர்ணத்வம்' என்று சொல்லுகிற (ஸத்தை) சேதநவிஷயத்தில் நித்யையாகையாலே; (க்ஷணகாலமும் நில்லாது) என்றது 'நித்ய-ஸத்தைக்கும் ஹாநியை ஸங்கிக்க வேண்டும்படியான அநுபுவாலபுஹேதுக-அவஸாதூதாதிஸயத்தை விவக்ஷித்து' என்று கண்டுகொள்வது.

யத்வா, "வேவாரா வேட்கை நோய் மெல்லாவி உள்ளுலர்த்த" என்கிறவிடத்திலே, "லௌகிகாக்ரு-நிக்கு தூஷ்யமில்லாவிட்டாலும், விரஹாக்ருநிக்கு தூஷ்யமாய்" என்று நிரவ்ணித்த ந்யாயத்தாலே (ஸத்தைக்கு நித்யத்வம் அசித்வஸ்துநாஸக-ஸாமக்ருநாஸ்யத்வாபுவரூபமாய் புகுவதநுபுவாலபுஹேதுக-அவஸாதூதாதிஸயத்தாலே அதுக்கு ஹாநிஸம்பாவநையம் கடுமாகையாலே (க்ஷண-காலமும் நில்லாது) என்று அருளிச்செய்தது" என்று கண்டுகொள்வது. (அந்த ஸத்தை அழியாம-மைக்கு) இத்யாதி. [அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும்](வா-90) என்கிற மூலகூதஸமாநப்ரகரணஸ்தூக்ரமத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (மடவெடுக்கை) இத்யாதி. (முதலான) என்கிறவித்தால் "நமக்கே நலம்" என்கிற ஸ்வப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தியும் "காமதேவா! உன்னையும்" இத்யாது யுக்தகாமபுஹநமம் ஸங்க்ருஹீதம். [எல்லாம்] என்கிற இதுக்கீர்த்தம் (ஸகல) இதி. ஸங்கக்ரந்தஸ்துப்ரவ்ருத்தி அபிப்ராயேண (ப்ரவ்ருத்திகளும்) என்றது. [அவர்ஜநீய] ஸ்யதூர்த்தம் (தவிருவோம் என்றாலும்) இத்யாதி. இங்கே "ஆக்யாதாநாம் அர்த்தம் ப்ருவதாம் ஸக்தி: ஸஹகாரிணி", "ஸ்ரவாந்நாநுமதிஸ்ச ப்ராணத்யயே தத்வூர்ப்நாத்" (ஸா.ம.3-4-7), "அத்யந்தபுக்தியுக்தாநாம் ந ஸாஸ்த்ரம்" இத்யாதியைக் கண்டுகொள்வது.

[ப்ராப்தங்களுமாய்] என்கிறவிதுக்கீர்த்தம் (ஸோஷிக்கு)இத்யாதி. (அதிஸயம்) = நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படிப் படப்பெறுவதே என்று முகமலருகை. இத்தால், 'ஏவம்பூத-அதிமாத்ரஸ்நேஹ-விரஹிதருடைய புத்தி, தெய்ரபுல்யஹேதுகலாதநாந்தராத், ப்ரவ்ருத்திகள் நிரபேக்ஷாபாயபூத-னுக்கு அத்யந்தாநபி, மதிஹேதுவானகையாலே ததூதிஸயாத், யாகத்வரூபநிருபாதி, கஸோஷத்வத்துக்கு விருத்த, ஸ்கனானுமும் இப்படி அதிமாத்ரஸ்நேஹபுலாயாத்ப்ரவ்ருத்திவிஸோஷங்கள் அத்யந்தாநபி, மதி-கரங்கனாகையாலே நிருபாதிக்ஸோஷத்வத்துக்கு அத்யந்தோசிதங்கள்' என்று பரிஹாரம் புலிதம்.

(1) [அந்தஸத்தை] இத்யாரப்ய [ப்ராப்தங்களுமாய் இருக்கும்] இத்யந்தமான வாக்யத்வமும் ஹேது-ஸ்வரூபப்ரதிபாதுகம்.

(2) [ஆகையாலே] இத்யாதி, த்ருதீயவாக்யம் தத்வூதஹேதுத்வப்ரதிபாதுநபூர்வகமாக ஸ்வாபிமத-ஸாத்ய யகீர்த்தநரூபபரிஹாரமம்.

லாபத்தாலே குலையாமைக்காக, அநுபூவனேதுவாக வரும் அந்யோபாயத்தாதிபூருஜகங்களான காம-பூஜநாதிஸ்வயத்தந்பாவ்ருத்திகளானவை எல்லாம், பாரதந்தர்யாநுஸந்தாநத்தால் அவர்ஜநியங்களுமாய், மேஷிக்கு அதிசயகரங்களாருமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும். இப்படி ஸத்தாப்ரயுக்தமான ப்ராவண்யம் இவனுக்கு உண்டாகையாலே, ஸம்பூந்த்ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே குணஜ்ஞாநமில்லாவிடினும், நிருபாதிபூந்நுவான பூகூவத்வவிஷயத்தில் ஆஸ்ரயணரூபப்ரவ்ருத்தி, ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே சேருமென்று பரிஹரிக்கிறார். "ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் ப்ரபத்தியின் அநியமநியமாதிபூகாரிவிசேஷணத்தால் நிரூபணமும். அபேக்ஷிதாநுமதிஸித்தோபாயத்தாதிபூகாராநுஞ்ஞாநஸ்வரூபநிரூபணமும், உபயாநுஷ்டாநசோதாநவிஷயநிவ்ருத்திபூகூவத்வப்ரவ்ருத்திப்ரகாரநிரூபணமும் சொல்லப்பட்டது. [இது இரண்டையும் பொருது] அளவாக ப்ரதாநப்ரமேயமும், மேலடங்க ப்ராஸங்கிகவிசேஷப்ரகரணமுமாயிருக்கும். (114)

அழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடவெடுக்கை முதலான ஸகலப்ரவ்ருத்திகளும், பூகூவத்வபூவ-மொழியுத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய் எல்லாம் மேஷிக்கு அதிசயகரங்களாகையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்குமென்றபடி. [ஆகையாலே பூகூவத்வவிஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்] என்று - உத்தத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டு, ப்ரக்ருத-ஸங்கையை பரிஹரித்துத்வலைக்கட்டுகிறார். (114)

(3) இதற்கு மேலே ஏதப்பரிஹாரவாக்யமில்லாமைவாதே, இது பரிஹாரவாக்யங்களிலே சரமம் என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிற (ஆகையாலே பூகூவத்வவிஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும் என்று உத்தத்தை) இத்தாதி.

'மூலத்திலே பூர்வம் ப்ரதிஜ்ஞாஹேதுக்களில்லாமைவாதே இந்த த்ருதீயவாக்யம் 'நிகுமநம்' என்னமாட்டாது' என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே (உத்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு) என்று அருளிச் செய்தது என்று கண்டுகொள்வது. (ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு) என்றது ஹேதுத்வேந சொல்லிக் கொண்டு என்றபடி. "தத்க்ரோதி ததாசஷ்டே" என்று "ஆசஷ்டே" என்கிற வாக்யத்திலும் 'ணிச்' வருமிதே என்று கருத்து. (114)

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான உபாயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

[ஸ்ருதிஸ்மருத்திஹாஸாதி-ப்ரமாணேக்ரே ப்ரதர்யதே | நுத்த்யா, (1) புருஷகாரணே க்யுதேஸ்ஸஹ (2) தத: ப்ருதக் || (3) உபாயாந்தரதோஷோக்தே: (4) ஸித்தூக்யத்திபூக்ருந்நுதே: | (5) ஈத்ருந்நிஷ்டாரயசர்யோக்தே: (= ப்ரபந்நித்யசர்யோக்தே: (6) ஸத்ருக்யோர்லக்ஷணத் தத: || (7) ஸச்சிவ்ய-லக்ஷணச்சாத் (8) ஹர்யவ்யாஜக்ருபோக்தித: | (9) க்யம்யக்யத்தயுத்தமோக்த்யாந்நதே நவார்த்தம் வாக்யபூஷணம் || இத்தேயவம் வாக்யபூஷாயா: நவப்ரகரணீபித்யாம் | த்வீதீயா த்ராவிஷு க்யாதா வக்த்யாதெள ஹி ஸமாஸை:]

உத்தரோபாயபூர்வபூர்வியாய்க்கொண்டு, த்யாக்யவிஷயமான உபாயாந்தரங்களின் த்யாக்யப்ரகாரோபபாதந்முசேதந் தேஜாஷ்விஸேஷங்களை அருளிச்செய்கிற [ப்ராபகாந்தரம்] துடங்கி [ஸூக்யூப]மளவாக.

115. ப்ராபகாந்தரபரித்யாக்யத்துக்கும் அஜ்ஞாநாஸத்திகளன்று, ஸ்வரூபவிரோதமே ப்ரத்யாநவேது.

115. இதரவிஷயபரித்யாக்யத்துக்கும் புக்யவத்வவிஷயபரிக்கூறாத்துக்கும் ப்ரத்யாநவேதுக்கள் இன்னதென்றார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்குத்திலே, இதரோபாயபரித்யாக்யத்துக்கு ப்ரத்யாநவேது

115. ஷப்ப்ரகரண்யநுசூணமாக வ்ருத்தாநுவாதபூர்வம் ௨ த்ரரக்யந்த்ரஸங்குதியருளிச்செய்கிற (இதரவிஷய) இத்த்யாதிநா. (இந்த ப்ரஸங்குத்திலே) என்றவித்தால் ப்ரஸங்குஸங்குதி என்று ஸித்தம். இவ்வித்திலே

(1) உபாயாந்தரத்யாக்யாதிகள் அதிகாரிநிஷ்டாந்தரபூதங்களாகையாலே ப்ரகரணஸங்குதி.

(2) அதில் ப்ரத்யாநவேதுப்ரதிபாதந்ருபத்த்வாத் அநந்தரவாத்யஸங்குதி என்று அர்த்தஸித்தம் என்று காண்டுதொள்வது. நவப்ரகரண்யநுசூணயான ஸங்குதியும் ஹைந்தித்துக் கொள்வது. அந்யநி

115. [ஸ்வரூபவிரோதமே ப்ரத்யாநவேது] என்கிற வாக்யார்த்தத்தில். பாரதந்த்ரயம் பேராக்யமோக்ஷஸாதந்க்ருத்யநர்ஹத்வம். ஸாதநாந்தரங்கள் இதுக்குச்சேராத (ருக்கையாவது:-) ஸ்ப்ரவ்ருத்திஸாத்யமான ஸாதநாந்தரம், ஹேயப்ரத்யநீகரிடத்தில் ஹேயஸம்பந்தம்போலே இந்த ஸ்வரூபமுள்ளவிடத்தில் ஸம்பவியாதிருக்கை. ஸாதகருடைய ஸாதகத்வமெல்லாம் ஆரோபிதமிதே. இப்படி உபாயாந்தரங்களுடைய பாரதந்த்ரயவியிஷ்டஸ்வரூபஸம்ஸ்பர்ஸாயோக்யதாரூபமான [ஸ்வரூபவிரோதமே] ததைச்சொன்னது.

1) "நாஸகத்வம். (2) அயோக்யத்வம், (3,4) நைஷ்பத்யயாநிஷ்டஹேதுதே 1 (5) விவேகபரிபந்தித்வம் (6) தத்யாஹங்காரமிஹதா 11 (7) ஓளபாதிக்கத்வம் (8,9) ஷேஷத்வபாரதந்த்ரயவிரூபதா 1 (10) ஐகாந்த்யபூஞ்ஜகத்வஞ்ச (11) ஸ்யேநாதிஸமதா ததா 11 (12) ப்ராப்யாநநுசூணத்வஞ்ச ததா (13) பாநககோடிதா 1 (14) யிஷ்டாந்பரிக்கூறஹித்வம் (15) கலிதர்மபூஹிஷ்டதா 11 இத்தேயவம் பஞ்சதஸூதா 11 என்று சொன்ன பதினைந்துவிதமான ஸ்வரூபவிரோதங்களுக்கும் உபஸகக்ஷணம். அதில்

(1) நாஸகத்வமாவது:- 1) "ந ஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த்ரயமர்ஹதி" என்று சொல்லுகிற ஸ்த்ரீயினுடைய பாரதந்த்ரயஸக்திக்கு, புய்வத்யபாவம் நாஸகமாமாப்போலேயும், 2) வஹ்நியினுடைய தூரஹகத்வஸக்திக்கு, ப்ரதிபூந்தகங்களான மணிமந்த்ரௌஷ்டங்குள் நாஸகங்களாமாப்போலேயும்,

சேதநருடைய ஸ்வரூபக்ஷண ஸ்வாந்வயாநர்ஹத்வரூபமான பாரதந்த்ரயஸக்திக்கு, ஸ்வரூபக்ஷண ஸ்வாந்வயரூபங்களான இவை நாஸகங்களாயிருக்கை.

(2) அயோக்யத்வமாவது:-முன்னசொன்னது[பாரதந்த்ரயவியிஷ்டஸ்வரூபஸம்ஸ்பர்ஸாயோக்யத்வம்] (3) நைஷ்பத்யயாவது:- உபாயாந்தரங்கள் யத்யாக்ருத்யயத்தாலே, (i) ஸ்வார்த்தநுபூலகைங்கர்யங்களுக்கு ஸாதநங்களாய், (ii) பாரத்தநுபூலகைங்கர்யங்களுக்கு அஸாதநங்களாய் இருக்கையாலே. ஸ்வரூபவ்ருத்த்யுத்தேய்யபோக்யவத்வவாநர்ஹத்வரூபமான பாரதந்த்ரயரூபஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபங்களான பாரத்தநுபூலகைங்கர்யரூபங்களான பூலங்களுக்கு அஸாதநங்களாயிருக்கை. {சூ.உப.3-14-1; பூ.ஸூ.4-3-14}

(4) அநிஷ்டஹேதுத்வமாவது:- ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யுத்தேய்யபோக்யவத்வவாநர்ஹத்வரூப-உத்தர-பத்யாந்விதநம்ஸ்பத்யூப்ரதிபாத்யபாரதந்த்ரயஜ்ஞாநமுடையார்க்கு, ஸ்வபேராக்யம் நரகாநு-பூஷத்திற்காட்டிலும், அத்யந்தம் அநிஷ்டமாகையாலே, அப்படி அநிஷ்டமாயிருந்துள்ள ஸ்வார்த்தநுபூலகைங்கர்யங்களை புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே ஸாதித்துக்கொடுக்கும்மதாயிருக்கை.

(5) விவேகபரிபந்தித்வமாவது:- புக்யவந்நிர்ஹேதுக்கடாக்ஷத்தாலே, "நாஹம் விப்ரோந் ச நரபதி:-" (ஞானஸாரே 16ம்பாட்டுக்கு ப்ர.) இத்த்யாதிப்படியே ப்ரத்யக்ஷஸாமாநாகரமாக உண்டான தேஹாத்மவிலேகத்தையுடையார்க்கு, "அதிக்காரத்யோக்யுத்தேஷு" வித்யுதே பூவபூவநா 1

(பிராபகாந்தரம்) இத்யாதித்யால். ஸ்லோகத்தில் 'த₄ரம்'ஸ்பூதுவாச்யங்களாய் மோக்ஷஸாத₄நங்களான ப்ரத₄நஹேதுவன்றென்றபடி. [ஸ்வரூபவிரோத₄மேப்ரத₄நஹேது] என்றது - ப₄க₃வத்யந்த-

(I) அஞ்ஞாந - அசுத்திகள் ஸவிஷயங்களாகையாலே விஷயாகாங்குபாயம் ஸந்த்ரிஹிதப்ராபகாந்த-
ரங்களை விஷயங்களாய் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றை அறிகைக்கும்)
இத்யாதி. யதா₄கர்த்ரம் அந்வயித்துக்கொள்வது. (தத்த்யாக₃த்துக்கு) என்றது - பிராபகாந்தரத்யாக₃-
துக்கு என்றபடி. 'மூலத்திலே உத்தரவாக்யஸ்த₂ [ப்ரத₄நஹேது]பதத்தை ஆக்ருஷ்ய [அன்று]
என்கிறவித்தோடே அந்வயிப்பது' என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத₄நஹேதுவன்று
என்றபடி) என்று.

(II) (ப₄க₃வத்) இத்யாதி. பாரதந்த்ரயந்தான் பராதீநப₂லத்வம், பராதீநகர்த்ருத்வம், ஸ்வரகூணை-
பாயப்ரவருத்தயந்ரஹத்வம் என்றிப்படி அநேகவித₄மாயிருக்கும். ராஜாவுக்கு ப்ருத்யன் ஸ்வகர்மாநு-

ஏகாதி₄கரணஸ்ருத்தியுமன்று என்று சொல்லிற்று.

(iii) இங்கு பாரதந்த்ரயஜ்ஞாநப்ரதிபுத்த்யம் என்று சொல்லுகிறது. உபாயாந்தரகர்த்ருத்வம்
ஸ்வரூபத்துக்கு இல்லையாகில், பாரதந்த்ரயஸக்திநாஸகத்வம் அதுக்கு எங்ஙனெனென்னில்,
ஆரோபிதமாங்க்கொண்டே ப₂லத்துவாரா நாஸகமாகிறது என்று கண்டுகொள்வது.

(10) ஐகாந்த்யபுஞ்ஐகத்வமாவது:-

அந்நயோபாயத்வ-உபேயத்வ-தே₃வத்வரூபமான ஐகாந்த்யத்துக்கு புஞ்ஐகமாயிருக்கை. அது
எங்ஙனெனென்னில்

I. உபாஸநாத்மகஸாத₄நாந்தரங்களை அநுஷ்டிக்கும்மிடத்தில் அக₃நீந்த்ராத்யந்த்ரயாமியாக
எம்பெருமானை உபாஸிக்கவேண்டுமெனையாலேயும்,

II. மது₄வித்யாதிசுருக்கு அவாந்தரப₂லங்களான சில உண்டாகையாலேயும்,

III. அவ்வே உபாஸநாபயக்ருங்களாக அநுஷ்டிக்கும் கர்மங்களில்,

(i) படுகரணத்தவாதிகளான உபாஸநோபயுத்தப₂லங்களை அவாந்தரங்களாகவும்.

(ii) "அஸித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா" என்கிறபடியே ப்ரத்யவாயபரிஹாரத்தையும், உபாஸநவிரோதி₄-
பாபநிவ்ருத்தியையும், ப்ரத₄நப₂லங்களாகவும் கோலிப்பெருகையாலேயும்,

IV. பித்ருருணாதிவிமோசனஸித்த₂யபர்த்தமாக அவ்வே தே₃வதாந்தரங்களை உத்₂தே₃ஸிக்க
வேண்டுமெனையாலேயும்,

ஸ்வயம் ஸாத₄நாந்தரங்களான இதுகள் ப₂லாந்தரதே₃வதாந்தராவ்வயஸம்பாதுநமுக்ததாலே,

(i) (a) "ஸர்வபாபேப்ப₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று சொன்னபடியே ப்ராபிப்ரதிபுத்த₂-
கஸலபாபவிமோசனமும், (b) ஸித்த₂தூனும், (c) "கையும் உழவுகோனும்" இத்யாதிப்படியே

அஸாத₄ரணதி₂வ்யமங்குளவிந்ரஹிஸிஷ்டதயா ஸுஸ₄பனும், (d) "பரவ்யூஹங்கனையும்
தே₃வதாந்த்ரயாமித்வத்தையும்" இத்யாதிப்படியே அந்த்ரயாமயாதி₂வ்யாவ்ருத்தஸ்வரூபமுமாய்,

(e) "இத்தையொழியவும்" இத்யாதிப்படியே வ்யாஜபூதஸ்வீகாராம்ஸத்திலும் கூட நிரபேகானு
எம்பெருமானைப்பற்றி

(ii) -தே₃வர்கிபூதாஸ₅ப்தந்ருணம் பித்ருணம்" இத்யாதிப்படியே, தே₃வதாந்தரோபாயாந்த்ர-
க₃ந்த₄ஸஹராய்,

(iii) "அவிப்லவாய த்ரமாணம்" இத்யாதிப்படியே த்ரமாவிப்லவாதி₂த்வாரா கேலபரார்த்த-
கைங்கர்யரூபங்களான நித்யநைமித்திகாத்யநுஷ்ட₄நாததையுடையராகையாலே, ப₂லாந்த-
ராந்த்ரயக₃ந்த₄ரஹிதமுமாய்,

(iv) -ஏகாந்தி₂து விநிஸித்யே தே₃வதாவிஷயாந்தரை: I புக்த்த்யபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ
க்ருஷ்ணைகஸாத₂ந:" என்கிறபடியேயிருக்கும்வர்களுடைய ஐகாந்த்யத்துக்கு புஞ்ஐகமாகக்
கூடபடுதே. "என்னுடம்பில் அழுக்கை" இத்யாதிப்படியே ப்ரபந்தருடைய பாபநிவ்ருத்திகளும்
கூட புகழ்ப்த்ரயோஜநமிதே.

(11) ஸி₅யநாதி₂ஸாம்யமாவது ம்நேயநாக₃திசுளான அபி₄சாரங்கள், நாஸ்திகர்களுக்கு
ஸாஸ்த்ராஸ்திக்யஜ்ஞாநார்த்தமாக விஹிதங்களாய், தத₃நுஷ்ட₄நாக்களுக்கு நரகரூப-அந்ரத்த₄-

கர்மஞ்சூநாதிபுராபகாந்தரங்களுடைய ஸோபஸர்க்குல்யபுந்தஸித்ததுஸவாஸநாத்யாகுத்துக்கும் ப்ரதாந-
பாரதந்த்ரயமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராநென்னுமதுவே முக்யஹேதுவென்றபடி. இத்தால் -

குணபுலமாந்தரத்திலே பராதிநனுகையாலே பரதந்த்ரன். பராதிநஸ்வியக்ருதிஸாத்யஸாத்யநபிர்தபரா-
திநபுலகனுகையாலே உபாஸகன் ஈஸ்வரனுக்கு அதிபரதந்த்ரன். பராதிந(அகில)ஸ்வவ்யபாராதீந-
ஸாத்யநதாபராதிநபுலகனுகையாலே ப்ரபந்த்ரன் ஈஸ்வரனுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரன். ஆக (அத்யந்த-
பாரதந்த்ரய)மாவது ஸ்வரகூணோபாயப்ரவ்ருத்த்யந்ரஹத்வம். அதாவது, (இத்தால் பூர்வோக்தஸாரே
'அத்யந்தபரதந்த்ரையாலே' இத்யாதி)யாய், 'உபாயாந்தராரண்யப்ராப்தாதி' இதி "ப்ரபுத்த்யுத்தி:",
"கேஷந்ரஹ்: தத்ப்ரவ்ருத்தௌ நித்யாஸக்த:" என்றறியாதே ப்ரபுத்தமான வாக்கியத்தின் வ்யாவ்ருத்தி)
ஸ்வாபேககிதப்ரத்ய-அத்யந்தாபிமதாந்யஸ்வியோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வம். ப்ரயோஹநாத்ர-
பரணீபப்பற்ற உபாஸகன் அபிமதனுகையாலே ததீயோபாயப்ரவ்ருத்தி ஈஸ்வரனுக்கு அபிமததரை-
யாகையாலே பூதபூவாரணய அத்யந்தாபிமதாந்ய இதி. ஸர்வஹிஸாத்யாரண்யாய 'ஹாதீய'பத்யம்.
அதாவது புகுவதுபிந்நசேதநத்வம்.

- (1) உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியிலும், ப்ரபத்தியிலும் அபிமதிதாரதம்யம்,
- (2) "மமேதி த்வயகூஷோ ம்ருத்யு:" இத்யாதியான மூலமந்த்ரஸ்த் 'நமஸ்'ஸப்யதுவிவரண-
ஸம்ஹிதாவசநஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,
- (3) உத்தம-மத்யமாதி காரி-விபுலஜக்ப்ரமானஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,
- (4) ஏகாந்தி-பரமைகாந்தி-விபுல ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,
- (5) ப்ராரப்யதுநிவ்ருத்தி-அநிவ்ருத்திரூபபுலதாரதம்யத்தாலும்,
- (6) அநுபுந்தி ப்ரயந்தபுலஸித்தி-தத்யுபாவரூபவைஷ்ணயத்தாலும்,
- (7) "நாந்ரஹந்தி ஸரணஸ்தத்யஸ" இத்யாதி ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,
- (8) "மாமனைஷ்யஸி", "அஹம் ... மோக்யமிஷ்யாமி" என்கிற புகுவதுத்திவைஸகூஷ்யத்தாலும்,
- (9) "யேந த்வம் பூத ஸம்ரப்யது:", "உத்த்யுரிஷ்யாமயஹம் தேஹி! ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவதாந்"
இத்யாதி ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,
- (10) "அஸ்மிந் ஹி வர்த்தமாநாநாம் விதௌ விப்ரநிஷேவிதே | பூர்வே த்ரய உபாயாஸ்தே
புவேயுரமநோஹரா:" இத்யாதி வசநஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,

வஹங்களாயிருக்குமாபோலே, உபாயாந்தரங்களும், ஸ்வதந்த்ரராய் பூர்வதந்த்ரநிஷ்டராய்ப்
போருமவர்களுக்கு ஸேஷத்வஸ்வரூபத்தில் விஸ்வாஸம் பிறக்கக்கூடாது விஹிதங்களாய், இதின்
விதியின் அபிபுராயமறியாதே அத்தை ஸாத்யநமாகவே அநுஷ்டித்துத் தலைகட்டுமவர்களுக்கு
பாரதந்த்ரயரூபஸ்வரூபிபுத்த்யுமான ஸ்வாரத்த்யாநுபுலவைஷ்ணயங்களாகிற அந்ரத்தத்தை
விளைக்கக்கூடவதுகளாயிருக்கை (4)ம் வகுப்பில் சொல்லப்பட்ட அநிஷ்டஹேதுத்வபூலித-
அநிஷ்டத்ருஷ்டாநந்தவத்தையாலும் துஷ்டத்வமுண்டு என்று காட்டுகை இந்த (11)ம்
வகுப்புக்குள்ள விஷேசம். உபாயாந்தரங்கள் இப்படியிருக்கையாலே

- (i) ஆஸ்திகர்க்கு அபிசாரங்கள்போலேயும்
- (ii) உபாஸகர்க்குக் காமயகரமங்கள்போலேயும் பரதந்த்ராதிக்காரிகளுக்கு உபாஸநாதிக்கள்
நிஷித்தங்களிறே.
- (12) ப்ராப்யாந்ரகுணத்வமாவது:-
(i) ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யத்துக்கு விபரீதமான பூலத்துக்கு ஸாத்யநமாயிருக்கையும்,
(ii) ப்ராப்யத்துக்குச்சேராதிருக்கையும்; அது வங்னெனென்னில், ஸ்வாரத்த்யாநுபுலஸாத்யநங்-
ளாகையாலே, விபரீதபூலங்களாய், (a) "யஜுதே, (b) தபஸ்தப்யதே, பூஹந்தி வர்ஷஸஹஸ்ரராணி
அந்தவதேஹஸ்ய தத்யுபவதி" என்று ஸாந்தபூலங்களாகச்சொல்லப்பட்ட உபாஸநாதிக்கள்

வேறு, துர்ஜ்ஞேயத்வத்வரூஷ்டேயத்வரூபங்களான அஞ்ஞாநாடக்திகளன்று; பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு [அஞ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்த்ர] என்கிறவிடத்திற்சொன்ன அஞ்ஞாநாடக்திகள் முக்யவேதூவன்று

- (11) "கரமினே ஜ்ஞாநிநோ பக்தாஸ் ஸ்வயத்நக்ருதபுத்தய: | தஸ்மாத் கர்மாத்த்யுபாயாஸ்து ஸாந்தராயா:" இத்யாதி, ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் துரபஹநயம்.
- (12) (a) "சூருவான பக்தியோகம் சந்தாதி, காரம், ஸகு, வான ப்ரபத்தி அசக்தாதி, காரை; ஆகையாலே உபாயாந்தரநிஷேத, "நிந்தா-நிகர்ஷ-ப்ரதிபாத, கவசநங்கள் உபாயாந்தராமதனுக்கு ப்ரபத்தி ருச்யந்த்ரத்யவாதுங்கலாமத்தன" என்னவொண்ணது.
- (12) (a) ஜிதேந்த்ரியாக், ரக்யண்யனான அர்ஜுநனைக்குறித்து உபதேசிக்கையாலும்,
(b) தே, ஹாவஸாநமோகஷ்ணேது-ஸாவதாரஹஸ்யசிந்தநஸ்த்வித்த்யாதி, சந்த்ரான நாத்யாதிகளும் அநுஷ்டிக்கையாலும்
ப்ரபத்தி அசக்தமாத்த்ராதிகாரையஸ்ஸாமையாலே அநுகல்பம்ஸ்ஸ.
- (13) (a) அத ஏவ பக்தியும் முக்யமஸ்ஸ. அந்யத்ர முக்யாநுகல்பங்களில் ப்ரதிநியதமான ஸ்வபாவம் பக்திப்ரபத்திகளில் இல்லாமையாலும் இவற்றுக்கு நுகு, என்னமுக்யபாவம் கூடாது.
- (13) (a) அந்யத்ர அநுகல்பவிதி, ஸ்தலங்களிலே முக்யப்ரதிஷேதம் காணாமையாலும்;
(b) இங்கே அது காண்கையாலும்;
- (14) (a) அநுகல்பப்ரவ்ருத்தனுக்கு முக்யாபாரம்ப, நிமித்தப்ராயஸ்சித்தம் காணாமையாலும்;
(b) இங்கே அது காண்கையாலும்.

முக்யாநுகல்பாந்தரங்களில் ப்ரதிநியதஸ்வபாவம் இவற்றுக்கில்லை.

- (15) (a) முக்யோபாயநிஷ்டனுக்கு மத்யமாதி, காரித்வமும் அநுகல்பநிஷ்டனுக்கு உத்தமாதி, காரி-

"நாஸ்தயக்ருத: க்ருதேந", "ந ஹ்யத்ருவை: ப்ராப்யதே த்ருவம் தத்", "நாயமாத்தமா ப்ரவசநேந ஸப்யோந தேமேயா", இத்யாதி, களிலே அநந்தஸ்திரபுலமான மோகஷத்துக்கு ஸாத்ருமன்று என்று சொல்லப்படுகையாலே, ப்ராப்யவிஸ்த்ருஸங்கருமாயிருக்கிறன. "ஆநந்தயமிச்சதாம்" என்கிறபடியே தே, ஸகாலபரிச்சேத, ரஹிதமான பரார்த்தநுபபுவகைக்ரயங்களை ப்ராபிக்க வேணும் என்று இருக்குமவர்களுக்கு இவை விருத்தாங்களிறே.

- (13) பாதகத்வமாவது: முமுகக்ஷக்களுக்கு, புண்யம், மோகஷப்ரதிபுத்தகமாகையாலே 'பாப'-ஸப்தவாச்யமாஸ்ப்போலே, ஸ்வரூபபாத்யத்யவ்யஞ்ஞாநிகளான இவர்களுக்கு உபாஸநாதிகளும் அநிஷ்டபுலஸாத, நங்களாய்க்கொண்டு மோகஷபுலஸாத, நங்களாகையாலே, "அது பாதக" ப்ரஸ்தவம்" என்கிறபடியே 'பாதக'ஸப்தவாச்யமாயிருக்கை.

- (14) நிஷ்டாபரிக்ரஹமாவது: நாத்யாமுந்யதிவராதி-அபரிக்ரஹம். வ்யாஸாதிசுள், அதிகாராரம்பபுகர்மபரவஸராகையாலே, "பூரஹ்மருத்ரார்ஜுநவ்யாஸஸஹஸ்ரகரபுடர்க்குவா: | அநுபாஸ்யா முமுஷேணம் யதேந்த்ராத்யா ஹி தேவதா:" என்று இந்த்ராதிகளோடு ஒக்க அநுபாஸ்யரம் குணபரவஸராயிருக்கையாலே நிஷ்டாக்கூண்யராகமாட்டாறே.

- (15) கலித்ரம்பஹிஷ்டத்வமாவது: "ஹரேந்ராமவை நாமவை மம தேபுகஜம் | கலென நாஸ்தயேவ நாஸ்தயேவ நாஸ்தயேவ கதிரந்யதா" என்று "காயோடு" இத்யாதிப்படியே உபாயாந்தரங்கள் அத்யந்ததுஷ்கரங்களாயிருக்கையாலே, "மாதவன் என்றதேகொண்டு", "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன் என்ன", "எண்ணிலும் வரும்", "த்யவவக்தா தவம்" - இத்யாதிப்படியே புகுவத்ஸ்வகாரவ்யாஜபூதம் நாமோச்சாரணமொழிந்த ஸாத்ருநாந்தரங்களை கலியுகாவச்சேதேந்ர நிஷேதிக்கையாலே, உபாயாந்தரங்கள் கலியுகத்துக்குப் புறம்பாயிருக்கை.

- (1) "கலென கஜ புகிஷ்யந்தி நாராயணபராயண:" என்றும்

- (2) "கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கு அருள்செய்யும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. இந்த யுகத்தில், புகுவத்நிர்ஹேதுக்கடாக்ஷத்தாலே மோகக்ருசியுடையாராயிருக்குமவர்க்கு இவை விருத்தாங்களிறே.

என்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஞ்ஞாநாஸக்திகளடியாக விடில் ஜ்ஞாநாஸக்திகளுண்டாகில்

தவமும் அந்யத்ர காணமையாலும்;

(b) இங்கே அதுகாண்கையாலும்

இவற்றுக்கு முக்யாநுகல்பபுவம் கூடாது.

(IV) 'அந்யத்ர [முக்யாஸாரம்பபுரயுக்த]ப்ராயஸ்சித்தவித்யபுவாவே஽பி இஹ வசநபுலாத்
ப்ராயஸ்சித்தம் ஆவஸ்யகம்' { "உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹியதேநயா" (ல.த.17-91)
என்கிறவித்தைக் கண்டுகொள்க } என்னில் :-

(16) அந்தப்ராயஸ்சித்தவசநமே அநுகல்பத்வபுஞ்ஜகம்" என்று வருமாகையால் "உபாயாந்தரா-
பேக்ஷயா ப்ரபத்த்யதிராயபரவசநங்கள் "மாநஸம் ப்ரவரம் ஸ்நாநம்" (=மாநஸம் விஷ்ணுசிந்தநம்?)
என்கிற வசநம் போலே" என்கை அநுபபந்தம்.

இப்படி உபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபத்தியிலும் அபி, மதிதாரதம்யம் து, ரவபஹ்வமமாகையாலே
இவற்றுக்கு (1) விஸிஷ்டாபி, மதிஜநக்தவ (2) தத்புவாஸுபங்களான (1) உசித்தவ (2) அநுசித்-
த்வங்கள் உபபந்தம் என்னுமிபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிற (பு, க, வ, து, த்யந்தப்ராரதந்த்யமாகிற
ஸ்வரூபத்துக்கு) என்று. உபாஸநமும் ஒருபடி பாரதந்த்யாநுகுணமாகையாலே அதை வ்யாவர்த்-
திக்மைக்காக (அத்யந்த)பத்யம். (அத்யந்தப்ராரதந்த்ய)மாவது - பூர்வோக்தீர்த்யா ஸ்வாபேக்ஷிப்ரத்ய-
அத்யந்தாபி, மதாந்யஸ்விய-உபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வபர்யவஸிதமான அத்ருஷ்டத்வாரகஸாத, ந-
ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம். பூர்வவத் உபாஸநப்ரவ்ருத்தியும் ப்ரயோஜநாந்தரபரப்ரவ்ருத்த்யபேக்ஷயா
அதிராயிதாபி, மதிவிஷயமாகையாலே புத, வாரணய அத்யந்த இதி அபி, மதிவிசேஷணம்.

1) உபாயோபயோதி, காராபேக்ஷிப்ரவ்ருத்தியும் 2) உபாயஸ்வீகாரப்ரவ்ருத்தியும் 3) கைங்கர்ய-
ப்ரவ்ருத்தியும் அத்யந்தாபி, மதிவிஷயமாகையாலே புத, வாரணய உபாஸநாதி, பரமான 'உபாய'-
பத்யம். உபாயத்வம் இஹ பு, க, வ, து, ந்யத்வே ஸதி அத்ருஷ்டத்வாரகமோக்ஷஸாத, நத்வம். "ப்ரத்யு-
த்யுளத்தாலே ஸித்தே, உபாயஸ்வீகாரமும் த்விதீயத்யுளத்தாலே அதி, காரகைங்கர்யப்ரவ்ருத்திகளும்
உசித்தங்கள்" என்று ஸித்த்யம். மூலத்திலே [அப்ராபத்தையே ப்ரத்யுநஹேது] (வா-107) என்கிற
ஸ்த்யுநந்திலே [ஸ்வரூபவிரோத்ய, மே ப்ரத்யுநஹேது] (வா-115) என்கையாலே [விரோத்ய]பத்யம்
அப்ராபத்தாபரம். அதாவது "ஐனசித்யபரபர்யாஸௌக்யத்தினுடைய அபுவம்" என்னுமிபி,
ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிற (சேராத்) என்னுமதுவே இத்யாதி.

இப்படி [ஸ்வரூபவிரோத்ய] ஸப்த்யார்த்தம் தாத்தர்யவிஷயமாகையாலே

(1) "உபாஸநாதி, கள் ஸ்வரூபவிரூத்தங்கள்" என்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுவும் ப்ரபத்தியை
ஸ்துதிக்மைக்காக அதிவாத்யம் பண்ணினார்களாமிக்தனை" என்றும்,

(2) "நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஸகங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிரூத்தங்கள்"
என்னவொண்ணுது" என்றும்,

(3) (i) மோக்ஷப்ரதிகஸங்களான ராக்யாத்யுபாதி, களாலே வந்த காமயநிஷித்தங்கள் போலே
புந்த, கங்களஸ்வாமையாலும்,

(ii) மோக்ஷார்த்தி, தனக்கே விதிக்கையாலும்,

உபாஸநாதி, களுக்கு ஸாஸ்தீரமுத்யுதாலே அநந்த்யாவஹத்வரூபமான [ஸ்வரூபவிரோத்ய] சொல்ல-
வொண்ணுது. ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதி, களுக்கு நாஸகத்வ-அநந்த்யா-
வஹத்வங்கள் இல்லாமையாலே, ஒருபடியாலும் [ஸ்வரூபவிரோத்ய] ப்ரஸங்க்யமிஸீல" என்றும்
'ஸாரோக்ததா, ஷுணம் அஸக், நகம்" என்றுகருத்து.

(ஸ்வரூபவிரோதமே என்கிறவிடத்தில்) [ஸ்வரூப]ஸப்தம் த்ரமின்வரூபபரமல்லாமையாலும் அத்யந்தபரதந்தர்யரூப-அஸாதாரணத்த்ரமபரமாகையாலும் "[விரோத]ஸப்தம் நாஸவாசகம்" என்று விவக்ஷிதமல்லாமையாலும், சுத்தாநுப்ரமாணத்தாலே அப்ராப்ததாவாசகமாகையாலும், உபாஸநாதிடங்கள் காமயநிஷித்தங்கள் போலே புந்தகங்களல்லாவிட்டாலும் ஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்தாநிஷ்டமான விசிஷ்டாபிமத்யபபாவரூப-அநுர்த்தாவஹங்களாகையாலும், மோக்ஷார்த்தி-தனக்கே "பரித்யஜ்ய" என்று நிஷேதிக்கையாலும் உக்தவித்யா [ஸ்வரூபவிரோதம்] ப்ராமாணிக-மாகையாலே ப்ரமாணாந்தரவிருத்தவாதமல்லாமையாலே உபாயாந்தர[ஸ்ய]ஸ்வரூபவிருத்தத்வ-வாதம் அதிவாதமன்று என்று கண்டுகொள்வது. ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத-அத்யந்தாபிமதாந்யஸ்விய-உபாயப்ரவ்ருத்திகஜாத்யத்வரூபஸ்வரூபத்துக்கு அவை அநுதிதங்களாகையாவது, தாத்ரு[ஸ்வரூப]ஸப்தார்த்தாநுப்ரவிஷ்ட-விசிஷ்டாபிமதிப்ரதியோகிகுஸம்ஸர்க்கபாபவப்ரயோஜகங்களாயிருக்கக். {ஸம்ஸர்க்கபாபாவ: = ப்ராகபபாவாத்யபாவாத்யரயாந்யதம:} . உபாயாந்தரங்கள்

- (1) பிஷ்யத்ப்ரபந்தநம் இப்போது உபாயாந்தரநிஷ்டனுவன் விஷயத்திலே விசிஷ்டாபிமதி-ப்ராகபபாவப்ரயோஜகங்களாய்,
  - (2) பூர்வம் ப்ரபந்தநம் பஸ்சாத் புத்தித்வெளர்புல்யாத்தாலே உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தனுவன் விஷயத்திலே விசிஷ்டாபிமதித்வம்ஸப்ரயோஜகங்களாய்,
  - (3) ஒருக்காலும் ப்ரபந்தநன்னிற்கே உபாயாந்தரநிஷ்டனுவே போருமவன் விஷயத்திலே விசிஷ்டாபி-மத்யத்யந்தாபாவப்ரயோஜகங்களாய்,
- இருக்கையாலே மைந்வயம் கண்டுகொள்வது. இப்படியே தூஷணந்தரங்களும் பரிஹ்ருதம் என்று ஊஹித்துக்கொள்வது என்று கருத்து.

"(தேவாஷுத்ரஸம் அபேக்ஷிதம்) (வா. 105) என்று ஸாமாந்யேந ஹேதுத்வகதந்தாலே ப்ரதாந-ஹேதுத்வவாங்கை உதிக்குமாகையாலே [ப்ரதாநஹேதுவன்று] (வா. 106) என்று ப்ரதாநஹேது-த்வத்தை நிஷேதிக்கவேண்டிற்று. அப்படியிங்கே [அஹ்ஞாந அஸக்திக்]ளுக்கு [ப்ரபாகாந்தரபரித்யாக] ஹேதுத்வம் ஸாமாந்யேந சொல்லிற்றில்லாமையாலே ப்ரதாநஹேதுத்வவாங்கை உதியாதாகையாலே தத்ப்ரதிஷேதம் அப்ரஸக்தப்ரதிஷேதம் அன்றோ? என்கிற வாங்கையிலே அருளிச்செய்கிற [இத்தால் [அஹ்ஞாந்தாலே ப்ரபந்தந்] (வா-43) என்கிறவிடத்தில் சொன்ன இத்தாதி. அங்கே [ப்ரபந்த]ஸப்தம் அந்யகதிகளாய்க்கொண்டு புகுவத் விஷயத்திலே பரந்யாஸம் பண்ணினவர்களைச் சொல்லுகையாலே தத்ப்ரதந்தமான அந்யகதித்வத்திலே(வா.43) [அஹ்ஞாந்தாலே] என்கிற அஹ்ஞாநஹேதுத்வம் அந்வயிக்கையாலே [ப்ரபாகாந்தரபரித்யாக]ஹேதுத்வம் ஸாமாந்யேந சொல்லிற்றாகையாலே ப்ரதாநஹேதுத்வவாங்கை உதிக்குமாகையாலே தத்ப்ரதிஷேதம் அப்ரஸக்த-ப்ரதிஷேதமன்று என்று கருத்து. ["அவித்யாத: ... ஐகதி கதிமந்யாம் அவிதுஷாம்" இத்யுத்தீத்யா ப்ரஸக்தி: ர. ஸாரே. அதி. 29 பர்க்க].

"[இப்படி [அஹ்ஞாந்தாலே ப்ரபந்தந்] (வா-43) என்கிற வாக்யமும் [அஹ்ஞாந-அஸக்திகள்] என்கிறவாக்யமும் மிதேவ விப்ரக்ருஷ்டங்களாயிருந்தாலும் அந்யோந்யஸாகாங்கக் (1)ப்ரஸங்க- (2)ப்ரதிஷேதப்ரஸங்களாய்க்கொண்டு ஏகவாக்யதாபந்தங்களாகையாலே வாக்யைகதேசுதத்தில் கண்டோக்தமான [அஸக்தி]க்கும் வாக்யைகதேசாந்தரஸ்து [அஹ்ஞாந]க்ரஹணம் உபலக்ஷணம்" என்று ஸாக்யம்" என்று மூலாபிப்பேரேதம்" என்னுமபிப்பரயத்தாலே (அஹ்ஞாநம் அஸக்திக்கும் உபலக்ஷணம்) (வா.42 - வ்யா.) இத்தாதிக்குரத்தம் என்று கண்டுகொள்வது.

"(1) ப்ரக்ருஷ்ட-அப்ரக்ருஷ்ட-காரய-உபதாயகத்வமே காரணங்களுக்கு ப்ரகர்ஷாப்ரகர்ஷங்கள்.

ஸ்வதந்த்ரக்குருதயங்களானவை விரோதிகளென்று விடுமதே ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ப்ரத்யாநவேதா. இவற்றை அஜ்ஞாநாபக்திகளடியாக த்யஜிக்கில், ஜ்ஞாநஸக்திகள் உண்டாமளவில் மீண்டும் பரிக்ரஹிக்க வேண்டி வருகையால், அது ஸவாஸநாத்யாக்யமாகமாட்டாது; ஸ்வரூபவிரோதிகளென்று த்யஜிக்கில் மீண்டும் பரிக்ரஹிக்கக்கூடாமையால், அது ஸவாஸநாத்யாக்யமாகவற்றென்றபடி. (115)

116. இப்படி இவற்றை விரோதிகளென்னலாமோ? அவையும் மோகேஷாபாயங்களான்றோ? என்ன, உள்ளபடி உணர்ந்தவர்களுக்கு அபாயங்களத்தனை என்கிறார், [ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு] இத்யாதி.யால்,

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.

பரிக்ரஹ்யமாமிதே, ஸ்வரூபவிரோதமென்றுவிட்டாலிதே மறுவலிடாதொழிவது. (115)

116. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோகேஷாபாயமா-யன்றோ போருகிறது, அது பின்னை யார்க்குபாயமென்ன அருளிச்செய்கிறார், [ப்ராபகாந்தரம்]

(2) அதில் [அஜ்ஞாந-அஸக்தி] ஹேதுகமான [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக்ய]ம் உத்தரகாலத்தில் ஜ்ஞாநஸக்திஸம்பவப்ரயுக்தப்ரதியோகிபரிக்ரஹணஹமாகையாலே அப்ரக்ருஷ்டம்.
(3) ஸ்வரூபவிரோத, ஹேதுகமான தத்பரித்யாக்யம் யாவத்யாத்மப,ாவியாக ஸ்வரூபஹாநிபுயத்தாலே புந:ப்ரதியோகிபரிக்ரஹத்தை ஸஹியாதாகையாலே ப்ரக்ருஷ்டம்.
(4) இந்த ப்ரகர்ஷாப்ரகர்ஷங்களே ப்ரத்யாநாத்ரத்யாக்யமாக விலக்கித்தங்கள்" என்னுமபி,ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் [அஜ்ஞாந-அஸக்திகளடியாக விடில்] இத்யாதி.யத்,யபி [ஸ்வரூபவிரோத, {தி,}]ஹேதுக[ப்ராபகாந்தரபரித்யாக்ய]மும் உத்தரகாலத்தில் [ஸ்வரூபவிரோத,] விஸ்மருதியாதல், ஸ்வரூபாநுரூபத்வப்ர,ாந்தியாதல் உண்டாகில் புந:ப்ரதியோகிபரிக்ரஹண-மாயிருக்கும்; தத்யாபி [ஸ்வரூபவிரோத,]ம் ஸ்ரவணமநநங்களாலே த்யாக்யப்ரயந்தகர்யகரண-க்ஷமமாய்ப்படி த்ருடாத்யவஸிதமாய் இருக்கையாலே தத்யவிஸ்மருதியாதல், தத்யவிபர்யயமாதல் ப்ராயஸ: பிறவாதாகையாலே [ஸ்வரூபவிரோத, {தி,}]ஹேதுக[பரித்யாக்ய]ம் புந:ப்ரதியோகிபரி-க்ரஹணஹமன்று" என்னுமபி,ப்ராயத்தாலே (விட்டாலிதே) என்று (இதே)ஸம்,தம் ப்ரயோகித்தது. (மறுவலிடுகை)யாவது - ஆறிப்போன நோய் மீளவும் வருகை. இத்தால் "உபாயாந்தரம் வ்யாதி-தூல்யம்" என்று ஸிசிதம். (115)

116. உத்தரக்ரந்த,ஸங்கை (இப்படி) இத்யாதி. (விரோதி, என்று தள்ளலாமோ?) என்றது ஸ்வரூபவிருத்த,த்வாத் த்யாஜ்யம் என்னலாமோ? என்றபடி. மூலத்திலே (வா.115) [ப்ராபகாந்தர] இத்யாதி.யால் 'ஸமாநவித்திவேத்யத்வ' ந்யாயஸப்தம், (அதுவும்) இத்யாதி. "தத்யாச வேத-லோகங்களிலே வித்த்யருஷ்டாநங்களின்றிக்கே ஒழியவேண்டியவரும்" என்று கருத்து. ""(மோகேஷா-பாபாயன்றோ) விதிக்கப்படுகிறது" என்னில் அந்த விதிக்கு விதி,த்விதபத,ஸ்துத்யர்த்த,ப்ரதிஷேத-ப்ரதியோகி,ஸம்ர்ப்பணபர்தவேந ஜ்ரதிலக,வீத்ய,கவிதி,க்கு { "ஜ்ரத்திலயவாக்ய,வா வா ஜுஹுயாத், க,வீத்ய,கவாக்ய,வா வா, ந க்ராமயாந் பஸிந் ஹிநஸ்தி, நாரண்யாந்"(தை. ஸம். 5-4-3-2) இதி ச்ருதியவாக்யம்; "அதேக க்யவாஹு:ச அநாஹுதிர்வை ஜ்ரத்திலாஸ்ச க்யவீத்ய,காஸ்சேத்யஜ-க்ஷரேண ஜுஹோதி" இதி ச்ருதிவாக்யஞ்ச பரஸ்பரவிருத்தே, இத்யாஸங்க்ய; 'த்யவீத்யவாக்யே அநாஹுதித்தவேந (ப்ரதிஷேத,ப்ரதியோகி)புதஜ்ரத்திலயவாக்ய,வாதி,நாபி ஜுஹுயாத், ந பஸ-ஹிம்ஸாத்தமக்யாக்யம் குர்யாத்', இதி, ப்ரத்யமவாக்யம், ஹிம்ஸாநிவ்ருத்திஸ்துத்யர்த்த,ஜ்ரத்தில-

ஸ்வரூபவிரோதியான ப்ராபகாந்தரத்தை அஞ்ஞாநாஸ்திகளடியாக விடும் அஞ்ஞர்க்காயிற்று, 'இது என்று துடங்கி. [அஞ்ஞர்க்குபாயம்] என்றது - ஸ்வரகஷணே ஸ்வயத்தநகூந்தாஸஹமான

யவாக்ய்வாதிப்ரதிஷேத்யப்ரதியோகியுஸம்ப்ரணபரதயா அந்யபரம், ந து ஜ்ஜத்திலயவாக்ய்வாதி - கரணகஹோமவித்யாநபரம்; அத: , ந ப்ரத்யமத்யவித்யவாக்யயோர்விரோத: இதி ஸித்தாந்தித: } அந்யபரத்வம் நிர்வஹித்தாப்போலே விதித்தஸிதப்ரபத்திஸ்துத்யய்த்த்யப்ரதிஷேத்யப்ரதியோகியு - ஸம்ப்ரணபரத்வேந அந்யபரத்வம் ஸங்கிக்கக்கடும்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே வித்யநுஷ்டாந - தத்ப்யஸோபத்யாநஸாதாரணமாக (மோகேஷாபாயமாய் {=விதிக்கப்பட்டும், அநுஷ்டிக்கப்பட்டும், தத்ப்யஸோபத்யாயமாயும்} என்றோ போருகிறது?) என்றது. "ஆகையாலே, ஸக்தாஸக்தவிஷயங்களில் வ்யவஸ்திதவிகல்பங்களாக்கி முக்யாநுகல்பபூர்வநே விதித்துவயநிர்வாஹமுசிதம்; [ப்ராபகாந்தர ...ஸ்வரூபவிரோத:] வாத்திதயே எல்லாரும் இ[ஸ்வரூபவிரோத]த்தையறிந்து த்யஜிக்க ப்ரஸங்கிக்குமாயையாலே, அதிகாரிவிரஹாத் ஸஸ்த்ராப்ராமைண்யம் ப்ரஸங்கிக்கும்" என்னும - பிப்ராயத்தாலே (அதுபின்ன ஆர்க்கு உபாயம்?) என்றது. (ஆர்க்கு உபாயம்) என்றது "ஆரை அதிகாரியாக உடைய உபாயம்" என்றபடி. (ஆர்க்கு?) என்கிற 'கிம்'ஸப்த்யம் கேஷபே - ஒருவர்க்கும் உபாயமன்றிக்கே ஒழியும் என்றபடி. அத்வா - 'ப்ரஸநே - 'கிம்'ஸப்த்யம் மாய் ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸந்தமாக உத்தரகூரந்தாவதாரிகையாகவுமாம்.

"ஸத்யம், குருஸக்யபாயவிதிகளுக்கு வ்யவஸ்திதவிகல்பநே நிர்வாஹம் உசிதம்; தத்யாபி முக்யாநுக - கல்பபூர்வநே நிர்வஹிக்கப்பார்க்கில், அநுகல்பவிதியில் முக்யப்ரதிஷேத்யமும் அநுகல்பநிஷ்ட - னுக்கு முக்யப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஸ்சித்தவிதியும், முக்யாநுகல்பநிஷ்டர்க்கு யத்யாக்ரமம் மத்ய - மோத்தமாதிகாரவிபாக்யமும் கூடாதாகையாலே "இத்யமேவ விஜாநதாம்", "ஸ்வரவ்ஜ்ஞாஸுப்ரஸநம் யாதி யோக, மார்க்க, பராந்முக: ", "த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: " இத்யாதி - ஸித்த, ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநத்திரவிஷயங்களிலே வ்யவஸ்திதவிகல்பமாகக்கி, ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநிகாரிகம், ப்ராபகாந்தரம் ததிதராநிகாரிகம் என்று விதித்துவயநிர்வாஹம் உசிதம். இப்படி [ப்ராபகாந்தர]த்துக்கு அதிகாரிஸ்த்யபூர்வாத் ஸஸ்த்ராப்ராமைண்யம் ப்ரஸங்க்யமில்லே என்று மூலாபிப்பேர்தம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ([அஞ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்றது) இத்யாதி. - பக்திவிவசர்க்கு உபாத்யாநமில்லாமையாலும், ஜ்ஞாநாதிக்கர்க்கு அபாயம் என்னுதே [ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] என்று விரூபநிர்ஜேஸத்தாலும் [ப்ராபகாந்தரம் அஞ்ஞர்க்கு உபாயம்; ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] (வா-117) என்கிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் [அஞ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும்] (வா-42) என்கிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைக்காட்டில் பிந்தவிஷயங்களாகக் கடவன. கிஞ்ச, 1. [அஞ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்கிற அஜ்ஞாநம் உபாயாந்தரானுஷ்டாந-ஜ்ஞாநபிகஜ்ஞாநாபூர்வமானால் தாத்யுருஸர்க்கு ப்ரபத்தியே உபாயமாய் உபாஸநாதிக்கன் உபாயமல்லாமையாலே [உபாய] பத்யாந்வயவைக்யம் ப்ரஸங்க்யம் வரும்; 11. [ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்] என்கிற ஜ்ஞாநம் உபாயாநுஷ்டாந-ஜ்ஞாநபிகஜ்ஞாநமானால் (அபாய)பத்யாந்வயவைக்யம் ப்ரஸங்கிக்கும்;

116. இப்படி உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிரூத்தியங்கள் என்னில் தத்யவித்யாயகஸஸ்த்ரா - நர்த்தக்யம் வாராதோ என்கிற ஸங்கையிலே, ஸயேநவிதி அதிகாரிவிஸேஷத்திலே ஸார்த்தக - மாகிரூப்போலே, இதுவும் அதிகாரிவிஸேஷவிஷயதயா ஸார்த்தகம் என்று ஸமாத்யாநபரம் [ப்ராபகாந்தரம் அஞ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்கிற வாக்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸங்காபூர்வக - மாக வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதியாலே).

துஷ்கரோபாயம்; ப்ரபத்தி ஸுகரோபாயம்' என்று ப்ரபத்தியோடொக்க அதுவும் உபாயமாகத் தோன்றுவது.

117. ஐஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

117. இது பரதந்த்ரஸ்வரூபவிரோதி, என்று உணர்ந்துவிடும் ஐஞாநிகளுக்கு, ஸ்வயத்த்ரூபமாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபவிரோதியுமாய், ஸ்வதந்த்ரஸ்வமியுடைய உபேக்ஷாஹேதுவாய்க்கொண்டு ப்ராப்யவிரோதியுமாயிருக்கையாலே, அபாயமாகவே தோற்றும். (117)

ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி துர்ஸிப்பிக்கக்கூடான ஐஞாநமில்லாதவர்களுக்குபாயமாயிருக்குமென்றபடி. (116)

117. ஆனால், ஐஞாநிகளுக்கிதெங்ஙனையென்ன, [ஐஞாநிகளுக்கபாயம்] என்கிறார், அதாவது - ஸ்வரூபயாத்மாய்ஐஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்குமென்கை. (117)

III. ஸ்வரூபயாத்மாய்ஐஞாநமானால் ஐஞாநாஐஞாநங்களுக்கு பி, ந்ருவிஷயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும்
IV. உபாயாந்தரம் உபாயாந்தரநாஷ்டாநயோக்யஐஞாநஸிந்யர்க்கு துஷ்கரதயா த்யாஜ்யமானாலும் உபாயம் என்று தோற்றும் என்று அர்த்தம் என்னில் தாதுருஷாஐஞாநவான்களுக்கும் அப்படித் தோற்றுகையாலே (அஞ்ஞர்க்கு உபாயம்) என்று விசரிஷ்ய வசநம் வ்யர்த்தமாய். (ஐஞாநிகளுக்கு அபாயம்) என்றவிடத்தில் வைகட்யம் வரும்; தோற்றும் என்று அத்த்யாஹாரமும் குரு. 'மிமாம்ஸைகஸ்ய வாயு: ப்ரத்யக்ஷ: ' என்கிறவிடத்திற்போலே, ஷஷ்டிக்கு அஐஞாநார்த்தகத்வமும் ஐக்யம். 'உபாயாந்தரம் ஸ்வரூபவிருத்தம் என்று தன்ணையறியாதர்க்கு உபாயம்' என்று அர்த்தம் என்னில் அத்த்யாஹாரபூஹு'ளயம் ப்ரஸங்கிக்கும்.

ஆகையாலே (1)(வா.115) [ஸ்வரூபவிரோதி, மே ப்ரத்யாநஹேது], (வா.118) [ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே] என்று பூர்வாபரவாக்யங்களிலே பூத்தி, விபரிவருத்தியாலும், (2) அத்த்யாஹாரஸாக, வத்தாலும், (3) பூர்வோக்தவிரூபநிர்தே, யாதி, களாலும், (4) உபாயம் அதி, காரிஸாகாங்குமாகையாலே ஆகாங்குகிதாதி, காரித்வார்த்தகத்வம் ஷஷ்டிக்கு ஸ்வரஸமாகையாலும், (5) ஐஞாந-அஐஞாநங்களுக்கு ஏகவிஷயத்வம் ஸித்தி, க்கையாலும், (6) பூர்வோக்தவைகட்யம் ஒன்றுமில்லாமையாலும் இங்கு ஐஞாந-அஐஞாநங்கள் (பூக்யவத்த்யந்தபாரந்த்ரயரூபஸ்வரூப)விஷயங்கள் என்கை உசிதம் என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரகூணே) இத்யாதி. (உள்ளபடி) என்றது ஸ்வயத்த்ருத்த, ஸ்வஹேத்வரூபவாஸ்தவப்ரகாரவிசரிஷ்டமாக என்றபடி. (ஐஞாநமில்லாதவர்களுக்கு உபாயமாய் இருக்கும்) என்றது அவர்களை அதி, காரிகளாகவுடைய (உபாயமாய் இருக்கும்) என்றபடி. இத்தால் 'ஸ்வரூபவிரோதி, யான [ப்ராபகாந்த்ர]த்தை அஐஞாந-அஸத்திகளையாகவிடும் அஞ்ஞர்க்கு ஆயிற்று 'இது துஷ்கரோபாயம்; ப்ரபத்தி ஸுகரோபாயம்' என்று ப்ரபத்தியோடொக்க அதுவும் உபாயமாகத் தோற்றுவது இதி ஆய்ப்படி வ்யாக்யாநம் அதுசிதம்' என்று கண்டுபிடிக்கவது. (116)

117. ஓரதி, காரிக்கு விதித்தமாத்ரத்தால் ஸ்யேநஸாம்யம்சொல்லலாமோ உபாயாந்தரத்துக்கு? அல்லது, காரிக்கு மேற்படியிலிருக்கும்வர்க்கு இது த்யாஜ்யமாகிலன்றோ அப்படிச் சொல்லலாவது என்று நினைத்துப் பண்ணும் தடஸ்துப்ரஸந்தத்துக்கு உத்தரம் [ஐஞாநிகளுக்கு அபாயம்] என்கிற வாக்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஸந்தபூர்வகமாக வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால்) இத்யாதியாலே. (117)

118. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே.

118. இவை ஐஞாநிகளுக்கு அபாயமாவானென்? என்ன, அபாயமாய்த்தோற்றுகைக்கடி, ஸ்வதந்த்ரகூர்ந்தய-
மாங்க்கொண்டு பரதந்த்ரஸ்வரூபநாசகமாகையாலே என்கிறார். (118)

118. இவர்களுக்கு அபாயமாவானென்? என்ன, [அபாயமாய்த்தது - ஸ்வரூபநாசகமாகை-
யாலே] என்கிறார். [ஸ்வரூப]மாவது - அத்யந்தபாரதந்த்ரயம்; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது
நாசகமிதே. (118)

119. ததுபாயத்வத்தை ஐஞாநிநாமக்ரேஸரரான ஆழ்வார்பாகரத்தாலே துர்ஸிப்பிக்கிறார்.

117. "(ஐஞாநிகளுக்கு) இத்யாதிக்கு பூர்வவாக்யவத் நிர்வாஹம்" என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே
அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபயாத்ராயம்) இத்யாதி. (117)

118. மூலே [அபாய]ஸப்தத்துக்கு,

I. "து:கஜநம்பர்வருத்தி-மித்யாஐஞாநாநாம் உத்தரோத்தராபாயே ததுநந்தராபாயாதபவர்க்கு:
(கெ)ளத்ம.1-1-2) என்று ந்யாயஸூத்ரத்திலே நாஸாவிஷயத்திலே ப்ரயோகம் காண்கையாலே
நாஸபரத்வமும்,

II. "ததுருவம் அபாயே அபாத்ராயம்" (அஷ. 1-4-24) என்று வ்யாகரணஸூத்ரத்திலே அபாய: =
விஸ்லேஷ: என்று விஸ்லேஷவிஷயத்தில் ப்ரயோகம் காண்கையாலே விஸ்லேஷபரத்வமும்
விவக்ஷிதம்.

அதில்

I. ப்ரத்யுமார்த்தம் [ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே] என்கிறவித்தாலே சொல்லிற்று.

II. துவீத்யார்த்தம் (நெறிகாட்டி நீக்குதியோ?) இதிப்ரமாணேது, ஹரணேந வ்யஞ்ஜிதம் என்னும-
பி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுக்கு) இத்யாதி (அசலாக்குகையிதே) இத்யந்தம்.

[அபாயமாய்த்தது] என்றது [அபாய]பத்யவ்வஹாரவிஷயமாய்த்தது என்றபடி. "கர்மஸாங்க்யா-
த்யஸம்ஸாஸ்தரை: [உபாய]த்வேநதர்ஸிதா: I ஹிம்ஸாஸ்தேயா(துயா)தி:காஸம்ஸாஸ்தரை:
(அபாய)த்வேந துர்ஸிதா:" (ஸ.த. 17-80) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு சங்கை (அபாயமாவா-
னென்?) என்று. "அபாயணேதென அபாயவ்யபதே:ஸ: என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [நாஸ-
மாகையாலே] என்றவிது" என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் ([ஸ்வரூப]மாவது) இத்யாதி.

"உபாயாந்தரத்தாயக, பூர்வகலித் தே, உபாயஸ்விகாரணேது ஸ்வரூபயாத்ராயம் வ்யஞ்ஜாநவத், விஷயத்திலே
ஸம்ஸாரணுக்கு அத்யந்தாபி, மதி பிறந்திருக்கையாலே அவர்கள் மீண்டும் உபாயாந்தரத்திலே ப்ரவர்த்தித்-
தால் அந்த விஸிஷ்டாபி, மதித்வம்ஸம் பிறக்குமாகையாலே உபாயாந்தரம் தாத்ருஸாவிஸிஷ்டாபி-
மதிக, இத்யந்தபாரதந்த்ரயரூப-ஸ்வரூபநாஸஹேது" என்றபடி. (118)

118. மோகக்ஷார்த்திகளுக்கும் உபாயங்களாக விஹிதங்களான உபாயாந்தரங்கள் அபாயங்க-
ளாகைக்கு அடியென் என்கிற ப்ரஸ்ஸந்தத்துக்கு உத்தரம் [அபாயமாய்த்தது] இத்யாதிவாக்யம்
என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுக்கு) இத்யாதிவாக்யாலே. (அத்யந்த-
பாரதந்த்ரய)மாவது - பேடாக, மோகக்ஷாநாக்ருத்யந்ரஹர்த்வரூபபாரதந்த்ரயஸக்தி. ஸ்வப்ர-
வ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபபாரதந்த்ரயவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வயத்நாந்தம-உபாயாந்தரம்,
பரதந்த்ரவ்ருத்திக்கு மூலமான பாரதந்த்ரயஸக்திக்கு நாஸகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார்
(இதுக்கு) இத்யாதி. ஆக இவ்வளவால் உபாயாந்தர(ஸ்ய) ரீதியேநஸாம்யமும், ததுப்பாதகமாக
ஸ்வரூபநாஸகத்வமும் சொல்லிற்று. (118)

119. ததுபாயத்வப்ரகாசகப்ரமாணம் காட்டுகிற, ["நெறிகாட்டி"] இத்தயாதியால்.

119. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்னாநின்றதிதே.

ஸாத்நாந்தரங்களைக்காட்டி அகற்றப் பார்த்தாயோ என்று, இவை அவனை அகற்றும் அபாயங்களாகவே த்ரூபாவிடவேதுஸூக்தி சொல்லாநின்றதிதே. (119)

["நெறிகாட்டி"] என்று துடங்கி. அதாவது - உன்னையொழிய வேறேருபாயத்தைக்காட்டி உன் பக்கஸினின்றும்கற்றப்பார்க்கிறாயோ? என்கையாலே, ப்ராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்ததாயிதே என்னக. நீக்குகையாவது - பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயாநுபித்தாநத்-திலே மூட்டித்தனக்கஸலாக்குகையிதே. (119)

119. (நீக்கு)தல் = விசர்லேஷிப்பிக்கை. "இத்தால் விசர்லேஷஹேதுவும் [அபாய]ஸ்யத்வவிவக்ஷிதம் என்று ஸூசிதம்" என்னுமபிப்ராயத்தாலேயருளிச்செய்கிற (தத்) இத்தயாதி. இவ்வர்த்தத்தை என்னுதே (ததுபாயத்வத்தை) என்று [அபாய]ஸ்யத்வபர்யந்தநிர்தேஸம் பண்ணிற்று, அதினுடைய அர்த்தநாந்தரபரதாயிப்ராயத்தாலே" என்று கண்டுகொள்வது. ["நெறிகாட்டி"] இத்தயாதி பெரியதிருவந்தாதி. இதுக்கர்த்தம் (அதாவது) இத்தயாதி. ["நெறி"] = வழி. "நெறியே முத்தியும் வழியும் இருபெயர்" என்னக்கடவதிதே. "அதில் லௌகிகமான மார்க்கத்தை விவக்ஷிக்கில் ப்ரக்ருதாஸங்க்யியாகையாலே "நெறியெல்லாமெடுத்து உரைத்த" (இங்கு ஈட்டிலும் அடையவளைந்தானிலும் புஹுவிசேஷங்கள் உத்தங்கள்) இத்தயாதி யிற்போலே உபாயவிவக்ஷை சிதை" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிற (உபாயத்தை) இதி. ["நீக்குதியோ?"] என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (அகற்றப்பார்க்கிறாயோ?) இதி. "(1)ஹேது(2)ஸாத்யபத்யாத்யாஹாரேண வாக்க்யபரிஸமாப்தி" என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிற (என்கையாலே) இத்தயாதி. (ப்ராபகாந்தராபாயத்வம்) என்றது - "உபாயாந்தரத்தினுடைய புகுவத்துவிசர்லேஷஹேதுத்வம்" என்றபடி. "பூரஹ்மணஸ்ஸர்வகூதத்வாத் தத்துவதி கவிசர்லேஷம் அஸம்பாவிதமானாலும் உபாயாந்தரம் விலம்பிதபுலப்ரதமாயகையாலே தாதுருஸவிலம்புகரணமே அகற்றுகை" என்று விவக்ஷிக்கை உசிதம் என்னும் ஸங்கையாலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநா(தமக?)ங்குகஸாத்நாந்தரத்துக்கு அகிலம்பிதபுலஹேதுத்வமுண்டாயகையாலே ஸாத்நாந்தரநீதபுலவிலம்பம் (அகற்றுகை) என்னவொண்ணது; பின்னை ஸாத்நாந்தரபரித்யாகபூர்வகஸித்தே, உபாயஸ்விகாரஜநிதவிசரிஷ்டாபிமதிவிஹதிலக்ஷண-உபேக்ஷாகரணமே உபாயாந்தரஸம்பந்தபாபத்யுலேதுகமான (அகற்றுகை) என்று கொள்ளுகையுசிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிற ("நீக்கு"கையாவது) இத்தயாதி. (பரதந்த்ரமான வஸ்துவை) என்றது "விசரிஷ்டாபிமதி-அஜநக-ஸாத்நபர்வருத்தய-நர்ஹவஸ்துவை" என்றபடி. (ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான) என்றது - விசரிஷ்டாபிமத்யவிஷய-சேதநாந்ரஹமான என்றபடி. (தனக்கு அஸலாக்குகை) என்றது - உபேக்ஷிக்கை என்றபடி. (119)

119. சிலகாலம் அகன்றிருக்கைக்குடல் உபாயாந்தரம் என்னுமத்தைச்சொல்லுகிற ஆழ்வார்பாகரத்தாலே, இதுக்கு ஸ்வரூபநாஸகத்வம் ஸித்தித்ததபடி என்? என்கிற ஸங்கையாலே "நீக்குதியோ" என்றதின் அர்த்தத்தை விவரித்து அருளிச்செய்கிற (நீக்குகையாவது) இத்தயாதியாலே. (தனக்கு அஸலாக்குகை)யாவது - உபாயாந்தரத்தில் மூட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வதந்த்ரானுபாய்யங்களான ஸ்வார்த்தநுபாயவாதிகளாகிற நித்யபரதிபுந்தகங்களை வினவித்து, பரதந்த்ரயஸக்தியை நஸிப்பித்து மறுபடியும் ஒருக்காலம் ஸ்வரூபநுபாயநுபாயகைங்கர்யங்களைப்பெறுதபடி பண்ணிவிடுகை. (119)

121. “வர்த்ததே மே மஹத்ஸுபயம்” என்கையாலே ப்யஜநகம்; “மா ஸாச:”

122. ஐதினூடைய ஸ்வரூபநாஸகத்வப்ரயுக்தமான தூஷணவிசேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார், “வர்த்ததே” இத்தயாதிஸாக்யவ்யயத்தாலே. அதாவது “காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷா திசுஷா ஸ்வாஸா சாச்சுத | ஸரீரே ச க்யுதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்ஸுபயம்” என்று உபாயாந்தரா-

120. ஸர்வத்ர வ்யாக்யயாவிகல்பங்களிலே நிகுமநமும், உத்தரக்ரந்தஸங்க்யுயிபும் ப்ரதமவ்யாக்யயாநுஞ்ஞமாகச்சொல்லுனக் க்ரந்திகுலமயஸித்தமாசையாலே [அபாய]ஸப்தப்ரதமவ்யாக்யயாநுஞ்ஞமாக உத்தரவாக்யஸங்க்யுதி (இதினூடைய) இத்தயாதி. (ஸ்வரூபநாஸகத்வப்ரயுக்தமான) என்றது - ஸ்வரூபநாஸகத்வநியதமான என்றபடி. (தூஷணவிசேஷங்கள்) என்றது - ப்யஜநகத்வஸோகஜநகத்வாத்மகதோஷங்கள் என்றபடி. (ஸ்வரூபநாஸகத்வம்) ப்யாவிதயா அநுஸந்த்யமாதமானால் ப்யஜநகமாயிருக்கும், வர்த்தமானதயா (அதாவது ஸித்ததயா) அநுஸந்த்யமாதமானால் ஸோகஜநகமாயிருக்கும்; ‘ஆக்யாமிநி ப்யயம்; அதீதே ஸோக:’ என்னக்கடவதிறே.

யத்வா, “ப்ரபாகாந்தரத்துக்கு ஸ்வரூபநாஸகத்வஸாதகதயா அபிபுமதமான முமுகசும்ப்ரதி விஹிதத்வாதிஹேதுக-அநுமான(த்துக்கு) தூஷகமாகையாலே (தூஷண)ஸப்தப்ரயோக்யம் பண்ணிற்று. ப்ரபாகாந்தரம் ஸ்வரூபநாஸகம்; முமுகசும் ப்ரதி விஹிதத்வாத், ப்ரபதித்வாத்” என்கிற அநுமானம் “ப்ரபாகாந்தரம் ஸ்வரூபவிருத்தம், ஸ்வரூபநாஸகத்வப்ரயுக்தப்யாதிஜநகத்வாத்; ‘அஹம் பீதோஸ்மி’ (ஜி.8) இத்தயாத்யுக்தஸம்ஸாரவத்; “மாஸாச: ஸம்பதம் தைவீம்” (பு.கீ.16-3) இத்தயாதிஸித்தயாஸார்ப்யாவச்ச என்கிற அநுமானத்தாலே ஸத்ப்ரதிபக்ஷிதமாகையாலே என்று கண்டுக்கொள்வது. மூலோபாதத்வசநகண்டத்தினூடைய ஸேஷோபாதநாபூர்வகம் அதுக்கு அர்த்தம் (அதாவது) இத்தயாதி. (காலேஷா) இத்தயாதிசும ‘கில’ருக்தவேந ப்ரஸித்தமான ஜிதந்தாஸ்தவத்திலே.

I.(காலேஷா) இத்தயாதி ஸப்தம்யந்தபத்யாநுக்ரமத்துக்கு க்யுதௌ என்கிறவித்தோடே பரிஸமாப்தியாகையாலே,

II.(க்யுதௌ) என்கிறவிது ப்ரதானம்;

III.(காலேஷா) என்று துடங்கி தச்சேஷம்;

IV.(காலேஷ்வபி) என்றப்போலே “க்யுதாவபி” என்னாதே (க்யுதௌ சாஃபி) என்று வ்யயயஸ்தநிர்ஜே ஸத்தாலே சகாரம் ஸமுச்சயபரம்;

V.(“அபி”)ஸப்தம் ப்ரதயாந்யபரம்;

VI.(“க்யுதி”) ஸப்தம் உபாயபரம்;

VII.ப்ருதக்ப்ருதக உபாயத்வம் அபிபுமதமாகையாலே ததநுஞ்ஞமாக (“க்யுதௌ”) என்று (=என்கிற) ஏகவஸநம் ஜாத்யேகத்வபரம்.

இத்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (உபாயாந்தர) இத்தயாதி.

[A] ஸமுச்சயத்தில் ஏக(ச)காரமும் இதரேதரயோகத்தில் அநேக(ச)காரமும் ஓளத்ணர்க்குமாகையாலே

120. (அர்ஜுநஸோகம்) பூந்நூவதபூரஸங்கஜநிதமாயிருக்க, உபாயாந்தரம்ரவணஜநிதம் என்கிறது என் என்னலில், விசயரூபத்யுபநமாதரத்தாலேயே பூந்நூவதத்தில் தனக்கு கர்த்தருவப்ரமம் போய்விடுகையாலே. அதுக்குப்பின்பு சரமஸிலோகோபதேயத்தாலே போக்கவேண்டுமதான ஸிலோகம் ஸ்வரூபவிருத்த-அதிசூஷகரோபாயாந்தரம்ரவணஜநிதமேயாக வேணுமிதே. (120)

என்கையாலே ஸோகஜநகம்.

120. இவற்றின் அபாயத்வத்தை ஸ்வபூவத்வயத்தாலே ஸ்திரீகரிக்கிறுர் மேல், “ஸரீரே ச கதுதௌ

நுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான காலதேயுதேஹவிஷயமாகவும், உபாயாந்தரங்கள் தன்னிஷ்ய-மாகவும், எனக்கு மஹாபுயம் வர்த்தியாநின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தரஸர்வஹநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு ஸோகம் பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தையுபதேயுசித்து, “மா ஸாச:” என்று

இங்கே (“காலேஷ்வபி ச”) என்று துடங்கி (“ஸரீரே ச”) என்னுமளவாக ப்ரயுத்தமான ஸமுச்சயத்ரயம் அங்குங்களுடைய இதரேதரயோக்யபரம்.

[B] ஸப்தமிகள் விஷயத்வார்த்திதைகள்.

[C] “பி - த்ரார்த்தநாநம் ப்யஹேது:” (அஷ்டா.1-4-25) என்கிற ‘அபாதநாந’ஸம்ஜ்ஞையை பரத்வாத் அதி கரணஸம்ஜ்ஞை பூதி க்கையாலே பஞ்சமீ வாராமல் விஷயத்வரூப-ஆதாரத்வார்த்தக-ஸப்தமிகள் வந்தது’ என்னுமபிப்ராயத்தாலே (1)த்வந்த்யவஸமாஸ(2)(விஷய)ஸ்யுத்தங்களாலே அர்த்தநிர்தேயம் (கால) இத்யாதி. ஸித்த்யார்த்தத்திலே தேயுதேயுதரிக்கத்தி்க்ப்புதார்த்தம் இல்லாமையாலே (தேயு) இதி. “ஸரீயதே இதி ஸரீரம்” என்று (ஸரீர)ஸ்யுத வ்யுத்தத்தியானுஸம் இங்கே உபாயாந்தராநுஷ்டாநா-யோக்யத்வரூபவஸ்துஸாமர்த்த்யத்தாலே “ஜாதபுத்ர”இத்யாத், யுத்த-ஜாதபுத்ரத்வாத், யுபலக்ஷித-உபசயாவஸ்தாவிஸிஷ்டஸரீரம் அபிப்ரேதம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே ‘திஹ = உபசயே’ என்கிற ‘திஹ’தூநிஷ்பந்ந(தேஹ)ஸ்யுத்ததலே அர்த்தநிர்தேயம் (தேஹ) இதி.

[A] ஸமபிப்யாஹ்ருதபத்யார்த்ததாவச்சேதுகாவச்சேதுதேந பத்யார்த்தநாந்தராந்வயத்திலே தாத்பர்யக்ரஹகம் ‘ஸர்வ-ஸகல’ாதிஸ்யுதம்” என்னுமபிப்ராயத்தாலே ‘ஸர்வ’ஸ்யுதார்த்தநாத்தி: . [B] யத்வா ‘ஸர்வ’ஸ்யுதங்கள் ப்ரகரகாரத்ஸந்யவாசியாய் உத்யுயநத்வபூர்ப்பக்ஷத்வாதிருப-காலப்ரகாரங்களையும், ஸமத்வ-ப்ராசீநப்ரவணத்வாதிருப-தேயுதப்ரகாரங்களையும், ஜாதபுத்ரத்வ-க்ருஷ்ணகேசத்வாதிருபஸரீரப்ரகாரங்களையும் உபாயாந்தராநுஷ்டாநயோக்யதாத்வேந விவக்ஷித்து, ‘ஸர்வ’ஸ்யுதார்த்தம் (உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான) என்கிறவிதி’ என்றாகவுமாம். உக்தரீத்யா (கதுதௌ) என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (உபாயாந்தரங்கள் தன் விஷயமாகவும்) இதி. அங்குங்கிபூவா (அங்குநாநம் ஸோஷித்வேந) ஸமுச்சயபர’ச’ஸ்யுதார்த்தம் உம்மை.

[A] ப்யம் பூவ்யநர்த்தாஸங்கநம்.

[B] அஸங்கநீய-அநர்த்தமஹத்த்வாத் அஸங்கநமஹத்த்வம்.

[C] அஸங்கநீயமான அநர்த்தத்தினுடைய மஹத்த்வமும், ஸ்வரூபஹாநிபர்யவஸிதமானுலே முக்யமஸஸ்து, “இந்த ப்யம் துஷ்கரத்வநிபுந்தநம்” என்னவொண்ணுது; (துஷ்கரத்வநிபுந்தந-மாகில்) தெுஷ்கரயத்தால் உபாயநிஷ்பத்திவிஹமொழிய, ப்ரதிகூலவஸ்த்வாபத்திருபமுக்யயா-நர்த்தமிலீலையே? இத்தைத்திருஷ்ணம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (மஹாபுயம்) இத்யாதி. “ரஹஸ்யம்” என்றதல், ஏதத்ப்ரபுந்தாதி காரிகள் ஸ்லோகூக்கும் ஸ்லோகமாயிரும் அவகூதமாயிருக்கும் என்றதல் (திருஷ்ணம்பற்றி) “மாஸாச:” என்கிறவிதினுடைய ஸோஷத்தை உபாதநாநம் பண்ணுமல் ததூர்த்தகதூநம், (உபாயாந்தரஸர்வண) இத்யாதி. (உபாயாந்தரஸர்வஹநந்தரம்) என்றது ஸ்வஸரீரத்வகதூநாதிபூர்வகம் உபதிஷ்டமான உபாயாந்தரத்தினுடைய (ஸ்ர்வஹநந்தரம்) என்றபடி. (அர்ஜுநனுக்கு ஸோகம் பிறக்க) என்றது ஹிதேந்த்ரியாகூரக ண்ணயனுகையாலே துஷ்கரத்வநிபுந்தந-ஸோகம் கூடாதாகையாலே, பூர்வோக்தஸ்வஸரீரத்வாதிஹேதுக-அத்யந்தபாரதந்த்ரயஜ்ஞாநமூலக-உபாயாந்தரஸ்வரூபவிருத்ததவஜ்ஞாநாதீந(ஸோகம் பிறக்க) என்றபடி. ஸ்லோகத்தில் “மாம்”

சாஸ்பி வர்த்ததே மே மஹத்ஸ்யம்” என்று ஸாத்நாந்தராஷ்ட்ரநயோக்யமான ஸரீரத்திலே இருக்கவே கான்றத்தை (= உமிழ்ந்ததை) க்கவ்வி விக்ருமாப்போலே, த்யக்தமான இவற்றிலே மீண்டும் மூட்டுகிறதோ-
லென்று, ஆஸ்ரயத்தனவல்லாத புயம் கனக்க அநுவர்த்தியாநின்றதென்கையாலே, இவை ஸ்வரூபஹாநி-
நிமித்த-புயஜநகங்களுமாய்; “மா ஸாச:” என்று ஸாத்நாந்தரத்ரஸ்ரந்தாலே கவங்கி ஸோகாவிஷ்டனான
அர்ஜுநனே, பழதையைப் பாம்பென்று ஸோகிக்கவேண்டா என்கையாலே, ஸ்வாநுரூபமல்லாமையைப்பற்ற
ஸோகஜநகங்களுமாயிருக்கும். இப்படி புயஸோகஜநகங்களான அபாயங்கானையாலே, ஸ்வரூபவிரோதி-
த்வமே இவற்றின் நிரவஸோஷபரித்யாக்யஹேதுவென்னுமிடம் ஸூவ்யக்தம். (120)

121. இதின் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தை இசைவிக்கிறுர் மேல், [இப்படி] இத்யாதி்யால்.

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஸ்சித்தவிதி கூடாது.

ஸோகாபநோத்யநம்பண்ணியருளுகையாலும்; ஸ்வரூபவிரோதி்யான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிக-
ருக்கு புயஜநகமுமாய் ஸோகஜநகமுமாயிருக்குமென்கை. (120)

121. கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரியாதவளவில் விரோதங்காட்டுகிறுர், [இப்படிக்
கொள்ளாதபோது] என்று துடங்கி. [இப்படிக் கொள்ளாதபோது] என்றது - ஸ்வரூப-

என்கிறவிதினுடைய அர்த்தம் (ஸ்வரூபாநுரூப) இதி. 'ஸாண'ஸ்யுத்நாந்தம் (உபாயத்தை) என்று.

“உத்தரார்த்தம் { ? = உத்தரபதம் } அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநவிதி” என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே (உப-
தேய்சேத்து) என்றது. { “அப்ரவ்ருத்தப்ரவர்த்தநவிதி” என்னுமபி, ப்ராயத்தாலேயன்று } (ஸோகாப-
நோத்யநம்) = ஸோகநிவர்த்தநம். “மூலத்திலே [புயஜநகம்] இதுயாதிக்கு விசேஷ்யம் ப்ரக்ருதமான
ப்ராபகாந்தரம். அது அபாயத்வரூப-அவ்யவஹிதோக்தப்ரகாரவிசீஷ்டமாய்க்கொண்டே, விசேஷ்யமா-
யிருக்கும்” என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரூபவிரோதி்யான) இத்யாதி. “(புய
... ஸோக)ங்களுக்கு ப்ரதிலம்புந்நி, கள் பூர்வப்ரக்ருதஜ்ஞாநிகள் (வா.117)” என்னுமபி, ப்ராயத்-
தாலே(ஜ்ஞாநிகளுக்கு) என்றது. (120)

121. உத்தரக்ரந்த்யாவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்னபடியே) இத்யாதி. (அர்த்தத்தை) என்றது

(1) ‘ப்ரமேயத்தை’ என்றபடி.

(2) யத்வா, “இப்ரபுந்தம் ரஹஸ்யவ்யாக்யாநரூபமாகையாலே நமஸ்யுத்யாக்யவிதிகளுடைய
அபிதேயத்தை” என்னவமாம். “மூலத்திலே [இப்படி] என்கிறவிதி ஸோகஜநகத்வாதி, ப்ரயோஜக்தயா
ப்ரத்யாநமாயிப் ப்ரக்ருதமாயுமிருக்கிற (வா.118)[ஸ்வரூபநாஸக]த்வத்தைப்ப்ராமர்ஸிக்கிறது”
என்னுமபி, ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (வா.118) (ஸ்வரூபநாஸகம் என்று) இத்யாதி. “
[ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில்] என்கிறவிதி “விவாஹே நாந்நீமுதம் குர்யாத்” என்கிறவிடத்தில் ‘விவாஹ’-
ஸ்யுதம் தத்ப்ராக்காலலக்ஷகமாகிருப்போலே உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தி [ஸ்யுதம் தத்] ப்ராக்காலலக்ஷக-

121. (புந:ப்ரயோக்யமென்று) என்கிறவிடத்தில் பிள்ளைஸந்நிதியிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
புந:ப்ரபத்யநமாவது என்ன என்று கேட்க, பிள்ளையும், “ஒரு குறளன் ஒரு நெடியனைப்பற்றிக்
கொண்டு ஆற்றிலே போகாநின்றால் நரிப்பள்ளம் கண்டவாறே கையையிறுக்கப்பிடிக்குமோபதி,
தனக்குள்ள அத்யவஸாயத்திலே ஊன்றுகையே புந:ப்ரபத்தி” என்று அருளிச்செய்தாராம்
என்கிற ஐதிறியம் அநுஸந்தேயம். (121)

நாஸகமென்று கொள்ளாதபோதென்றபடி; [ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஸ்சித்தவிதி⁴ கூடாது] என்றது - “ஸக்ருதேவ ஹி ஸாஸ்த்ரார்த்த₂: க்ருதோயம் தாரயேந்த்ரம் | உபாயாபாய-ஸமயோகே நிரூப்யா ஹியதேநயா || அபாயஸம்பல்வே ஸத்ய: ப்ராயஸ்சித்தம் ஸமாசரேத் |

மன்று; கிந்து “ராஹுபராகே₃ ஸ்நாயாத்” என்கிறவிடத்திலே ‘ராஹுபராக’ பதும் போலே ஸ்வராவலிக்ரமித்தஸம்பந்த₂ யுத்தப்ராயஸ்சித்தஸம்பி₂ வ்யாஹாராநுசூன்யேந நிமித்தத்வ-பர்யவஸானமம்படி தத்யாஸ்யகாலஸக்ஷகமாகையிதம்” என்னுமபி₂ ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்ருதேவ) இத்யாதி₃. இந்த வசநஸந்தர்ப்பும் லக்ஷமீதந்த்ரஸ்தம். “அஸ்யாம் ஸ்தி₂தோ ஹகந்-நாதம் ப்ரபத்யேத ஐநார்த்த₂நம்” (ஸ.த.17-90) இதி பூர்வவாக்யோக்தப்ரபத்திபராமர்ஸீ (அயம்) என்கிறவிது. “ஹிம்ஸாஸ்தேயாத்யயர்ஸாஸ்த்ரை[ரபாய]த்வேநந்த்ரஸீதா : | கர்மஸாங்க்யாத்யயர்ஸாஸ்த்ரை: [உபாய]த்வேந த்ரஸீதா :” என்று பூர்வாநுஸாரத்தாலே (உபாய)ஸப்தம் “கர்ம-ஸாங்க்யம் தத்யா யோக₃ இதி ஸாஸ்த்ரவ்யபாஸ்யரயா:” (ஸ.த.17-49) என்று சொன்ன கர்ம-ஜ்ஞாநாபக்திபரம்; (அபாய)ஸப்தம் ஹிம்ஸாசெளர்யாதி₃பரம். “ஏஷா ஸா வைதி₃கீ நிரூப்யா ஹ்யுபாயாபாயமத்யயமா” என்று பூர்வப்ரக்ருதையாகையாலே (அநயா) என்றது. நிதிராம் ஸ்தி₂தி: = (நிரூபா). “மத்யமாம் வ்ருத்திமாஸ்தி₂த:” (ஸ.த.17-58) , “மத்யமாம் ஸ்தி₂திமாஸ்தி₂தா” (ஸ.த.17-99) என்று பூர்வாபரானுரோத்தாலே “நிதிராம்” என்றது ப₂க்யவத்யயந்தாபி₂மதி-ப்ரயோஜகத்வத்தைப்பற்ற. (அபாயஸம்பல்வே) = அபாயப்ரவ்ருத்தென. ப்ரஸயார்ணவஜஸவ்யாப்திவத் ஸர்வங்கஷத்வவிவக்ஷயா ப்ரவ்ருத்தியை (ஸம்பல்வம்) என்கிறது. (உபாயத்வ ஸ்வீகாரே) என்றது “விநியோக்யப்ருத₂க்த்வந்யாயத்தாலே உபாயத்வேநாநுஷ்டானே” என்றபடி. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (என்று) இத்யாதி₃.

“ ஸ்வரூபஜ்ஞானுக்கு ஹிம்ஸாஸ்தேயாத்யபாயஸம்பந்தம் அநந்யஸரணத்தவாதி₃ ஸ்வரூபவிஷயக-அவத்யாநவிரஹ்வேதுகமாகையாலே தத்ஸஹபடி₂தமான உபாயத்வஸ்வீகாரமும் தத்யவத் ஸ்வரூபநவத்யாந்வேதுகம்” என்றுஸித்த₂ம்” என்னுமபி₂ ப்ராயத்தாலே (ப்ராமாதி₃கமாக) என்றது. ப்ரமாத்யமாவது இங்கு ஸ்வரூபநவத்யாநம்.

I. இத்தால், “புத்தி₂பூர்வக-அஸக்ருத்யவ்ருத்தத்தில் ப்ராயஸ்சித்தாதி₃ காரமே இல்லை” என்று கருத்து.
II. அத்வா “அபாயகர்த்தா ஸத்ய:” என்றும் “உபாயத்வஸ்வீகர்த்தா” என்றும் புத்தி₂பூர்வகத்வ-க₂டிதகர்த்தருத்வபேத₂ கநிர்தே₂ஸம் பண்ணாமல் (அபாயஸம்பல்வே) என்றும் (உபாயத்வஸ்வீகாரே) என்றும் “மத்தோ₂புதம் ந து மயா க்ருதம்” இத்யாதி₃களில் போலே க்ரியாஸம்பந்த₂மாத்ரபேத₂ கநிர்தே₂ஸம் பண்ணினவித்தாலே “அபுத்தி₂பூர்வகத்வரூபபூர்வோக்தப்ராமாதி₃கத்வம் லப்த₂ம்” என்னுமபி₂ ப்ராயத்தாலே (ப்ராமாதி₃கமாக) என்றது “ப்ரபத்யேத ஐநார்த்த₂நம்” என்று பூர்வாநுஸாரத்தாலே (ப்ராயஸ்சித்தம் ஸமாசரேத்) என்கிறவிடத்திலே கர்த்தா ப்ரபந்தனாக வேணும் இத்யபி₂ ப்ராயேண (ப்ரபந்தனானுவனுக்கு) என்றது.

வசநஸ்த்மான (உபாயாநாம் உபாயத்வஸ்வீகாரே) என்கிறவிதுக்கும் மூலஸ்த்மான [ஏதத்ப்ரவ்ருத்தி-யில்] என்கிறவிதுக்கும் க்ரந்தலாக₂வார்த்தம் தந்த்ரேண அர்த்த₂கத₂நம் (உபாயாந்தர) இத்யாதி₃. வசநமூலயோ: (ஸ்வீகார)[ப்ரவ்ருத்தி]பத்யங்கள் தத்யாஸ்யகாலஸக்ஷகங்கள். நிமித்தத்வம் ஸித்த₂த-ஸாத்யஸம்பி₂ வ்யாஹாரந்யாயஸசிவப்ராயஸ்சித்தஸம்பி₂ வ்யாஹாரபுலஸப்யம். இத்தால் - உபாயங்களாகத் தோற்றுகிற இந்த ஸாத்யாந்தரங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்குமிடத்து கூர்மானிட₂க்யுண-ஹோமாதி₃ ப்ராயஸ்சித்தகர்மவிதி₂யோக்யதை ஸம்பாதி₃க்கவேண்டாமையாலே (கூடாது). “ஸ்வரூப-

ஸ்வரூபவிரோதித்வேந இவை த்யாஜ்யங்கள் என்று கொள்ளாதபோது, உபாயமாகத் தோற்றுகிற இந்தப் ப்ராயஸ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநர்ஸரணம் வ்ரஜேத் || உபாயாநாமுபாயத்வஸ்வீகாரே-5ப்யேததேவ ஹி” என்று ப்ரபந்தநுணவனுக்கு ப்ராமாதிசுமக உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தி வந்த

ப்ரபாத்தங்களையாகில் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணி இவற்றிலிழியவேண்டுவதில்லை; ஸ்வரூபப்ரபாத்தத்தில் இழிகிறவனுக்கு அதுகாணுமையால்” என்று “விவாஹே நாந்தீ முகம் குர்யாத்” இத்யாதிநிர்ஜே, ஸ-ஸாஜாத்யாபி, ப்ராயேண ஆம்ப்படி வ்யாக்யாநம் அந்தபுசிதம் என்று கருத்து. (அபாயஸம்பலவே) என்று ஸஹபடநவ்யஞ்ஜிதம் (அபாயப்ரவ்ருத்தியில் போலே) என்றது. இத்தால், “பரித்யஜ்ய” இத்யாதிசுக்ருக்கு அமங்க்திஹேதுகத்யாக்யாநுவாதத்வாஸ்ரயணத்தாலே கத்யஞ்சித் அந்யதாஸித்தி, ஸங்கிக்கிலும்;

(1) உபாயஸம்யோகத்தில் ப்ராயஸ்சித்தவிதி, அவிசால்யம்;

(2) தத்ராஸிபி அபாயதுல்யப்ராயஸ்சித்தவிதி, துரபஹ்நவம்;

என்று வ்யஞ்ஜிதம். (ஏததேவ) என்கிறவிது (புநர்ஸரணம் வ்ரஜேத்) என்று பூர்வப்ரக்ருதையான புந:ப்ரபத்தியைப் ப்ராமர்ஸிக்கிறது. “லிங்க்யஸாமாந்யவிவக்ஷயா நபும்ஸகலிங்கம் வந்து கிடக்கிறது” என்னுமி, ப்ராயத்தாலே (புந:ப்ரபத்யநுப) இதி. (ப்ராயஸ்சித்தி:) இத்யநுஷங்க்ய ஸித்த்யார்த்தம் (ப்ராயஸ்சித்தத்தை) இதி. வசநஸ்து ‘லிங்’ ப்ரத்யயத்தையும் மூலஸ்து [விதி] ஸப்த்யத்தையும் உட்கொண்டு (விதிக்க) என்றது.

அயமாயம் :-

I. உபாயஸம்யோகநிமித்தகப்ராயஸ்சித்தவிதி, யுந்நீத-உபாயஸம்யோகஜநீயப்ரத்யவாயபூக்த்வ-ப்ரயோஜகம் {எது என்னில்} ப்ரபந்தந்வம் என்னவெண்ணுது :- முக்யாஸங்க்தியாலே அநுகல்பத்தை அநுஷ்டித்தவனுக்கு முக்யத்திலே ஸங்க்தியுண்டானபின்பு அதிலே ப்ரவர்த்தித்தால் ப்ரத்யவாயோந்நாயகப்ராயஸ்சித்தவித்யாநம், கௌணமுத்யஸ்த்யாநங்களிலே காணுமையாலே; கிந்து, “அநைஸ்வர்யாத் ஸ்வபூவஜாத்” என்று சொன்ன ஸஹஜபக்யவத்பரதந்த்ரசேதந்வம் தத்ப்ரயோஜகம் என்னவேணும். ஏதாத்ருப்யாரதந்த்ரயஜ்ஞாநவிரஹஸஹைக்ருதஸ்வயத்நவாஸநா-வத்விஷயத்திலே உபாயாந்தரவிதி, ஸாவகாஸமாகையாலே தத்வையத்ரத்யப்ரஸங்க்யமில்லை. இந்த பாரதந்த்ரயஜ்ஞாநவத்விஷயத்தில் உபாயஸம்யோகநிமித்தகப்ராயஸ்சித்தவிதிக்கு ஸார்த்தக்யம் ஸித்தம்.

ப்ரபந்தனுக்கு ப்ராயேண இந்த ப்ராயஸ்சித்தாதி, காரபூதபாரதந்த்ரயஜ்ஞாநம் உண்டாயிருக்குமாகையாலே ப்ரபந்தனுக்கு இந்த ப்ராயஸ்சித்தத்தை விதித்ததித்தனையல்லது ப்ரபந்தந்வம் ப்ராயஸ்சித்த-ப்ரயோஜகம்” என்று அன்று. இப்படி ஸர்வாத்மஸாதாரணஸஹஜபக்யவத்பரதந்த்ரயஜ்ஞாநாதி, காரக-ப்ராயஸ்சித்தவிதி, யுந்நீதமாய் ஸர்வாத்மஸாதாரணஸஹஜபக்யவத்பரதந்த்ரயாவச்சிந்நப்ரதி-ஸம்பந்நித்யாகமான ப்ரத்யவாயம் தான் விசேஷ்டாபி, மதிவிரஹப்ரயவஸிதமான பாரதந்த்ரயஹாநி-ரூபஸ்வரூபநாஸகக்ஷண-அநிஷ்டாவஹமாகையாலே ‘உபாய’ [= உபாயாந்தர] ஸம்யோகநிமித்தக-ப்ராயஸ்சித்தவித்யாநம் உபாயாந்தர {கூதசேதந} ஸ்வரூபநாஸகத்வஸாதகமாகிறது.

II. கிஞ்ச, ப்ரபந்தந்வம் உக்தவித்யப்ரத்யவாயபூக்த்வப்ரயோஜகமானாலும், இந்த ப்ராயஸ்சித்தவிதி-ஸாமர்த்த்யத்தாலே உபாயாந்தர {கூதமன சேதந} ஸ்வரூபநாஸகத்வம் ஸித்தம். எங்ஙனே என்னில் உபாயஸம்யோகத்தில் நிஷ்டாவஹாதி சொல்லிற்று. இந்த நிஷ்டாவஹாதிதான்

I. அபாயவத் நரகாபத்திஹேதுகையாகாது. அந்யத்ர, முக்யாநுகல்பங்களில் இப்படிக்காணுமையாலே;